

Kentin Bir Parçasını Yağma Etmenin Öyküsü:

Hamamönü'nde Kentsel Dönüşüm...

Ankara Kalesine misafirlerinizi mi götürmek istiyorsunuz 10 dakika, hastanelere yürüyerek hemen, Kızılay'a bir solukta, Ulus'la bir arada ve biriktirdiğiniz yaşama kültürüyle, bahçenizle, sokak/komşuluk ilişkileriyle bir hayat: "Hamamönü Park Evleri"! Yakında kentteki reklam panolarında böyle bir ilan görürseniz şaşmayın!

Kalenin altındaki Hamamönü bölgesi, Ankara'nın tarihindeki en önemli izlerden biri... Sürmeye devam eden mahalle ve komşuluk ilişkileri... Tescilli ve tarihi evleri... Bin bir anı ve öyküye ev sahibi sokakları... 40-50 yıl belki daha uzun süredir barışık bir şekilde yaşayan insanlarıyla...

Tarihi korumak, turistik bölge haline getirmek, restore etmek, yıkmak yeniden kopyasını yapmak(!).. Hamamönü'nde bir film seti kurulduğunu yazmıştık daha önce. Oysa film çoktan çekilmiş ve vizyona bile girmiş. Başrollerinde bilindik isimler var: Altındağ Belediye Başkanı Veysel Tiryaki, Suat Kılıç ve gizli rollerde adı henüz bilinmeyen ünlüler... Tanju Gündüzalp >> s.3

Erciş'ten Ayaküstü
Konuşmalar
M. Uçan, >> s.2

Akıllı Şehirler:
Yenilikçi Oyun Parkları
Özsel Beleli, >> s.4

Gelincikler Şarkılarla Açıyor
Yaşar Seyman, >> s.5

Türk Güdüsü Alman Usulü
Şehnaz Rastgeldi Azcan, >> s.6

.....muşuz
Sümevra Ertürk, >> s.6

Böyle Olur CHP'nin
Halkçılığı -2
S. Erdem Türközü, >> s.7

Bende Artık Bir Taşım
Müge Tuzcuoğlu, >> s.9

Bir Festival Böyle Geçti
Ebru Baysal, Sinan Yusufuğlu >>s.16

**Damacana Su,
Musluk
Suyundan
123 Kat Daha
Pahalı**

**Biz Ucuz,
Temiz,
İçilebilir Su
İstiyoruz!**

>> s.7

GO NEDİR?

Eren Kurter >> s.23

**Bıraktık
iş gücü,
bastır
Ankaragücü**

İbrahim E. Celal
>> s.22

DOSYA

Ankara'nın Perili Köşkleri

Atakule'den Ulus'a kadar yapılacak bir yürüyüş bizi bir çelişkiyle karşı karşıya bırakacaktır. Tamamen ya da kısmen boş, koskoca binaları gördükçe aklınıza maaşının yarısını kira olarak ödeyen arkadaşınız ya da sıkış tepiş sınıflarında ders yapıl(an)amayan üniversiteniz ya da belediye yetkililerinin ağızdan çıkan tek bir sözcükle atölyesinden olan seramik sanatçısı gelebilir... >>s.10

60 Yılda Bir Opera Binası Yapamadık

60 küsur yıldır opera geleneği olan Ankara hala bina sorununu çözmemiş. Bunda opera sanatçıların, opera sanatını idare edenlerin, siyasetçilerin, seyircilerin sorumluluğu var. Bu bina opera binası olarak yapılmamış ama 60 yıldır içinde sanat yapılıyor. 60 yıldır yenisini yapamadık. Opera sanatçısı Aykut Çınar ile söyleşi... Sibel Durak >> s.20

Bizziz olmaz dedik geldik! Bizziz Anayasa Olmaz Kampanyası...

www.bizzizanayasaolmaz.org

[facebook.com/bizzizanayasaolmaz](https://www.facebook.com/bizzizanayasaolmaz)
@bizzizolmaz

Son 7-8 yılın inişli çıkışlı gündem maddelerinden biri anayasa. Anayasanın bazı maddelerinde değişikliğe gidilmesi, referandum derken, değişim yönünde önemli bir adım atılarak, Anayasa Uzlaşma Komisyonu kuruldu ve yeni anayasaya dair süreç başlatılmış oldu. Bu adıma rağmen yeni anayasa halen gündem karmaşasında kendine önemli bir yer bulabilmiş değil. Ara sıra Cemil Çiçek'in yaptığı açıklamalar dışında medyanın da bu konuyla pek ilgilendiği söylenemez.

Anayasaya dair süreç henüz hız kazanmamışken, ama yeni anayasanın işaretleri belirlediğinde sivil toplum örgütlerinin sürece dahil edilmesine dair bir çağrı yapmak için Sivil Toplum Geliştirme Merkezi kolaylaştırıcılığında 2011 yılı boyunca bölgesel toplantılar düzenlendi. 7 bölgede yapılan toplantılarda karar vericilere bir çağrı yapılarak sivil toplum örgütlerinin deneyimlerinin yeni anayasaya

Ekim ayı itibarıyla Anayasa Uzlaşma Komisyonun kurulması ve görüş alma sürecinin başlamasıyla birlikte gerek ilginin az olması, gerekse de sürecin şeffaflıktan uzak seyrediyor olmasıyla 17 Aralık'ta sivil toplum örgütleri yeniden bir araya geldiler. Bir araya

gelen sivil toplum örgütleri çağrılarını yineleyerek "Bizziz Anayasa Olmaz" adında bir platform halinde sürece dahil olma kararı aldılar. Toplantıda örgütlerin dilendirdiği taleplerle şekillenen kampanyanın sekreteryasını STGM yürütüyor.

Bizziz Anayasa Olmaz Kampanyası anayasanın toplum tarafından sahiplenilmesi ve şeffaf olmayan sürecin görünür hale gelmesini hedefliyor. Bu amaçla sosyal medya araçları kullanılarak mümkün olduğunca çok kişinin anayasaya dair söz söylemesine ve anayasanın gündem haline gelmesine bir alan tanıyor. Kampanya STÖ'lere ve yurttaşlara sürece dahil olun çağrısı yapıyor. Bir diğer yandan da STÖ'lerin anayasaya dair görüşlerini toparlayıp kamuoyu ile paylaşarak bu talepleri daha görünür hale getirmeyi amaçlıyor. Anayasa Uzlaşma Komisyonu Mayıs ayında görüş almayı tamamladığında STÖ'lerin görüşleri toplanarak tüm taraflar ve kamuoyu ile paylaşılacak. Taslak yazım aşamaları da takip edilerek sivil toplumun öneri ve görüşlerinin yeni anayasada yer bulması için çalışılacak. Eğer her şey yolunda gitmezse, sivil toplumun yeni anayasadan beklentileri bu raporla beraber not düşülmüş olacak ve hep devam edecek anayasa tartışmaları için göz ardı edilemeyecek bir belge haline gelecek. Çünkü Bizziz Anayasa Olmaz!

Kampanyayı takip edilebilecek ve destek verilebilecek adresler:

<http://www.bizzizanayasaolmaz.org>

<https://www.facebook.com/bizzizanayasaolmaz>
@bizzizolmaz

Erciş'ten Ayaküstü Konuşmalar

M. Uçan

- Sayın ...Bakanım: Çok özür dilerim. Birden bire gayri resmi bir gazetenin köşesinde karşılaşınca ne diyeceğimi, daha doğrusu nasıl hitap edeceğimi de, bilemedim. 'Sayın' sözcüğünü kullandığım için umarım başıma sonradan iş açmam (bir zamanlar bunun kullanımının ne gibi sonuçlar doğurduğunu sizden iyi kim bilebilir?). Ne bileyim gündem hızla değişiyor (ne olur ne olmaz). Neyse ki niyetim düzgün...

- Hayır, ne bileyim aklınıza, belki, 'bakmak' eyleminden gelen 'bakan' (filimsi) gelebilir diye açıklama gereği duydum. Ben resmi dil olarak söyledim, bak, ona göre. Hem öyle iki dakikada 'canım', 'cicim' der gibi samimi olmadık, tabi ki de, söz konusu filimsiyi kullanacak kadar.

- Valla ne olsun. İyi değilim. İdare ediyoruz diyeceğim idare de tükendi artık. Hava çok soğuk, paltonuzun yakasını kaldırın kulaklarınıza -Allah muhafaza- hastalanırsız.

- Yok, ...Bakanım, durumlar hiç iyi olmadı ki... Basın aracılığı ve yüz yüze verdiğiniz sözlerin hemen hemen hepsi boş çıktı. Mesela... Mesela krediler verilmedi henüz. Bankaların insafına bıraktınız ya, hani. Eee, onlar da... Bop Hope'nin dediği gibi "Bankalar, paraya ihtiyacınız olmadığını kanıtladığınızda size borç veren kurumlardır." Yoksa hiç

duymamış mıydınız? Beni güldürmeyin. ...Bakanım, bizim paraya ihtiyacımız var.

- Ne bileyim ...Bakanım, iki memur kefil istiyorlar, en aşağı 2007 model otomobil ruhsatı istiyorlar sonra da şehir dışında filan ipotek daire istiyorlar (buradakiler hasarlı olduğundan kabul edilmiyor)... Olsa sorun yok da... Dediğinize göre yokluğu çok iyi bilirsiniz. "Bu gün git yarın gel, sistem çalışmıyor. Müdürle bir görüş istersen..." Ah zaten hiçbir resmi kurumun sistemi doğru düzgün çalışmaz ki. Neden kurullar bunları anlamıyorum. Ya donuk ya çökük bir işimiz olduğunda. İşimiz olmadığında da çalışıyor mu bilmiyorum. Müdür de bir şey bilmiyor ki gönderdiğiniz vekil gibi. Net bir bilgi ellerine ulaşmamış daha.

- Evet, geçen gün bir bankanın müdürü sinirlenmiş, herkesi dışarı atmış. "Yahu vermiyoruz, anlayın," diye. "Devletin bu krediyle ilgisi yok yokkkk! Banka KOSGEB'in babasının bankası mı? Bana ne evraklarınız tamamsa..." Hoş KOSGEP'de kendi derdinde. Borçlarını filan toparlamaya çalışıyor o da...

- Konteynırlar da herkese verilmedi (ihtiyaç sahiplerine). Öğretmenler filan hep okullarda ya da (mecburen) hasarlı binalarda kalıyorlar. Boş ver, ...Bakanım ne yaparsınız? Allah'tan gelmiş. Artık

bir şekilde idare edeceğiz (etsinler). Siz hangi birine yetişesiniz ki...

- Ya, ...Bakanım, "Orta Hasar" diye bir hasar türü de yokmuş. Sistemden kaldırılmış. Anlamadım bu sistemleri bir türlü. Bundan böyle ya hafif olacakmış ya da ağır...

- Kime anlatalım ki. Gazete ve medyada ne sorunlarımız açıklanıyor ne de röportajlarımız yayınlanıyor. Her şey bir unutturulma derdinde, deme gitsin. Mesele bu. Ne biçim demokratik bir ülkeyse... Tuvalete gitmem lâzım...

- Aslında ...Bakanım kızdığım nokta şu ki; bir şeyler yapmıyorsanız yapmayın. Yeter ki metropol şehirlerdeki arkadaşlarımızı "Yapıyoruz," deyip uyutmayın. Bir eylem yapıldığında da "İşte, biz kucak açıyoruz ama bunlar anlamıyorlar," manasına getirip bizi birbirimize düşman etmeyin yeter. Doğu'yu ve Güney'i de üvey evlat olarak kabul edersen... Bu senin büyüklüğün... Depremde de bir bakıma denek olarak kullanmıştınız bizi hatırlıyorsun değil mi? Gelen yardımları kabul etmeyip kendi gücümüzü sınamıştın hani. Gördün mü gücümüzü? Sınıfta kaldığımızı da itiraf etmiştin bir keresinde. Neden dersimize çalışıp sınıfımızı geçmiyoruz anlamadığım bir yara da bu. Seni gidi tembel...

- Ben bir iş yapmıyorum. Millete göre boş kendime göre dolu... Kendime göre boş millete göre dolu... Çelişkili bir adamım, vesselam.

- Ooo, Kılıçdaroğlu, Bahçeli ve bilumum ötekiler... Burada olduğunuzu bilmiyordum. Bence kendinize iş bulun siz. Siyaset sizin neyinize...

- Vermiyorlar mı? O zaman böyle gelin ...Bakan bizi duymasın- bizim işyerinin yanında bir işyeri var. Devren satılık. Adamın karısı, kızı -ailesi- hayatla fit... Tutar dalı yok. Geçenlerde ...Bakanın partisinden gelip almaya çalıştılar -ölü fiyatına- kabul etmedik. İsterseniz size alırız. Zaten adamın anası ağlamış...

- Yok ...Bakanım diyeceğim yok. Bir şey söyledim muhalefete... Sabahattin Ali'nin Sırça Köşk'ünü okuyun yeter. Ya da bu gazetenin ilk sayfasında Cemal Ağabey'in bir şiiri var... Şu caddenin sonundaki karanlık sokakta oturuyorum. Ben giderim. Bırakmanıza gerek yok. İstemem. Belki bıraktığınız gibi alırsınız. Belli olmaz size. Ha-ha.

- Siz yolu biliyorsunuz zaten. İlk sağdan köşeyi dönün ve devam edin. Eyvalla... İslık çalarak yoluma devam ettim. Tuvalete gitmeliyim ilkin. DÜDÜDÜTT DÜTT DÜTT DÜÜÜD DÜTT DÜDÜDÜTT DÜD DÜDÜTT Size ihale yolları, bize kurşunlar...

Kentin Bir Parçasını Yağma Etmenin Öyküsü: Hamamönü'nde Kentsel Dönüşüm...

Tanju Gündüzalp

Ankara Kalesine misafirlerinizi mi götürmek istiyorsunuz 10 dakika, hastanelere yürüyerek hemen, Kızılay'a bir solukta, Ulus'la bir arada ve biriktirdiğiniz yaşama kültürüyle, bahçenizle, sokak/komşuluk ilişkileriyle bir hayat: "Hamamönü Park Evleri"!.! Yakında kentteki reklam panolarında böyle bir ilan görürseniz şaşırmayın!

Kalenin altındaki Hamamönü bölgesi, Ankara'nın tarihindeki en önemli izlerden biri... Sürmeye devam eden mahalle ve komşuluk ilişkileri... Tescilli ve tarihi evleri... Bin bir anı ve öyküye ev sahibi sokakları... 40-50 yıl belki daha uzun süredir barışık bir şekilde yaşayan insanlarıyla...

"Yerel Yönetim + Hukuki Düzen + Kurul" Üçlemesi...

Senaryo basittir... Önce mimar, plancı ve araştırmacıların emeği ile bir "Koruma Amaçlı İmar Planı" yaptırılır. Bunu Kültür Bakanlığı ve ilçe belediyesi onaylar ama Büyükşehir Belediyesi'nden onay görmez. Ve düğmeye basılır. "Hamamönü Sağlıklaştırma Projesi" adı altında, önce Hamamönü 1. Bölüm için kazma kürek alınır. Yıllardır binaya çivi çakmasına izin verilmeyen ev sahiplerine, 'Biz buraları yenileyeceğiz, turistik bir bölge yapacağız' denir ve tüm bölgedeki tescilli/tarihi evler sahiplerinin ellerinden alınır (kamulaştırılır) ve yenilenerek ihale ile bir başka kişiye satılır; MÜLK EL DEĞİŞTİRİR... Satmayanların ise, cephesi boyanıp, dokuya hiç uymayan ferforje demir süslemelerle sokakları cicilenip doku bozularak, evlerin içlerine dokunulmaz. Daha da ileri gidilerek, mevcut komşuluk/sokak hayatına belli

yasaklar ve kurallar getirilir: "Kapınızı açmadan oturun bahçede... içerdeki pislik görünmesin... el emeğiniz de olsa kapı önünde tezgah açıp satış yapamazsınız..."

Ve sıra gelir, Hamamönü 2. Sağlıklaştırma Projesi ile Hamam-arkasına... Koruma alanı olan, tescilli yapılarla dolu "Karacabey Hamamı arkası Hamamönü parçası", Altındağ Belediyesi eli + "hukuk ve çıkan yeni yasaların desteğiyle"yle, birer birer tapu sahiplerinden alınıp (kamulaştırılıp), belediye yakınları ve hükümet bürokratlarına (biri de Spor bakanı Suat Kılıç. Bknz: belge; Cumhuriyet Gazetesi Ankara eki, 16 mart 2012, İklim Öngel ve Sertaç Eş haberi) uygun fiyatlarla "satılır"... İddiaya göre alımlara aracı olan Alpaslan Ekinci diye birisi dolanıyor ortalıkta. Belediye çalışanı olduğu bilenen bu kişiyi belediye de tanyan kimse yok.

Tarihi Bir Semt Nasıl Aşırılır?

Şöyle;
- Sözlü olarak 'içini siz, dışını biz yapalım' diye ev sahibinin ağzına bir parmak bal çalınır.
- Aradan bir zaman geçer. Bu sefer 'içini de dışını da sen yap' denilerek, imkansız istenir. Artık ev sahibi tedirgindir, nerden para bulacak ve yapacaktır iç-dış tadilatı. Satmaya hazır hale gelmiştir.
- Tarihi yapının bölgenin mimari dokusuna uygun olmadığına ilişkin yazı elinize ulaşır. Tedirginlik artmaya başlar.
- Veee ev sahibine yazılı olarak "kamulaştırma" kararı gönderilir. Ev sahibi ne yapacağını şaşırmıştır. Ama artık çok geçtir.
- Hemen sonra ev sahibine -sözlü-

yumuşatıcı yaklaşımlar sergilenir, "çözeriz, sen dert etme, sen restore et, biz yıkmaz ve kamulaştırmayız" denir. Ama süreç işlemektedir.
- Bir süre sonra ev sahibine evi boşaltması için 'Mahkeme kağıdı' gelir.

Artık belediye karşısında da, hukuk karşısında da, Koruma Kurulu'nda da çıkmazdadır ev sahibi (Koruma Kurulu'nun bu yıkım sürecindeki rolü pek anlaşılmiyor)... Ev sahibinine elinde bir tek bilirkişinin belirlediği rakama "bedel artırım talebi" ile itiraz etme hakkı kalmıştır... Son çıkan yasa ile elinizde çok da kendinizi savunacağınız bir şey kalmamış durumda... (Bir ev sahibi kişi nasıl böyle bir açmazda sokulabilir?)

Ardından ne mi olur? Bölgeden kaçışlar başlar... Durumdan bunalanlar, kiracı olanlar evlerini bir bir terk ederler... Terk etmeleriyle birlikte, evler beklenmedik şekilde yağmalanır (ama yağmacılar nedense, yeni inşaatlara ve oradaki malzemelere hiç dokunmaz) ve artık hayat hem can acıtıcı hem can sıkıcı hem katlanılmazlaşır... Mahallede huzur bırakılmaz. Bir an önce kurtulmak ve gitmek istersiniz oralardan.

Eğer ki, biraz dik durur, şikayetçi olur ve savunma hakkınızı, barınma hakkınızı korumaya çalışırsanız da tehdit ve yıldırma politikası başlar...

(Geride bıraktığımız hafta, 40 ev sahibi "şikayet için" belediyeye gittiğinde "muhatap" dahi bulamadan dönüyor...)

Ve geriye kalan bahçenizi, tarihi evinizi, sokaktaki komşuluklarınızı bırakıp, kentin çeperindeki bir TOKİ bloğuna gitmek zorunluluğudur. Siz kimsiniz de kentin merkezinde bahçeli bir evde oturursunuz?

50 yılı aşkın süredir buralarda yaşayan,

sünnetlerini, kınalarını, nişanlarını o evlerin arasındaki mini meydanlarda yapmış olan, hala komşuluk ilişkisi, dostluk ilişkisi, çocukluktan gelen bağların değerli bir boyutta sürdüğü bir kent parçası... Ve gittiğiniz anda, hemen hepsiyle tanışma fırsatı yakalayabilirsiniz, tüm süreci anlatır/ paylaşırlar sizinle...

Hamamönü'ne heves edenlere...

Tarihi korumak, turistik bölge haline getirmek, restore etmek, yıkmak yeniden kopyasını yapmak(!).. Hamamönü'nde bir film seti kurulduğunu yazmıştık daha önce. Oysa film çoktan çekilmiş ve vizyona bile girmiş. Başrollerinde bilindik isimler var: Altındağ Belediye Başkanı Veynel Tiryaki, Suat Kılıç ve gizli rollerde adı henüz bilinmeyen ünlüler...

İnanmıyorsanız gidin ve görün. Altındağ Belediyesi'nin sloganı ile bitirelim.

"Haydi Hamamönü'ne. Hamamönü'nde tarih yeniden canlanıyor."

Yerseniz!

12 Eylül Davası Başlarken...

Müftüoğlu ve Pekdemir Davaya Müdahil Oluyor

Melih Pekdemir'in 12 Eylül sonrası hapse yattığı dönemde yaptığı bir resim

12 Eylül faşist darbesinin muhataplarından Oğuzhan Müftüoğlu ve Melih Pekdemir, 4 Nisan'da görülecek 12 Eylül davasına müdahil oluyor. Müftüoğlu ve Pekdemir, Türkiye halkları için hala kapanmayan bir davanın da tarihi olan; Mahir Çayan ve yoldaşlarının katledildiği 30 Mart tarihinde katılma dilekçelerini verdiler.

Müftüoğlu ve Pekdemir adına basına yapılan duyuruda "12 Eylül öncesi soğuk savaş koşullarında, kapitalist-empyeralist blokun sürekli saldırısına karşı halkın direnişini kurmak için egemen iktidar kendi hukukunu sistemli olarak ihlal etmiştir. 12 Eylül darbesi iktidara karşı değil, halka karşı

yapılmıştır. İktidar figürleri değişse de, temelde egemenlerin iktidarı 12 Eylül öncesinde, 12 Eylül'de, sonrasında ve şimdi de değişmemiştir. Değişen kişiler ve yöntemlerdir. Bu açıdan, gündemdeki 12 Eylül yargılamasının; 12 Eylül'ün bir devamı olan mevcut siyasi/hukuki iktidar tarafından bir 12 Eylül aklanmasına dönüştürülmesi tehlikesi çok büyüktür. Bu tehlikenin önüne geçmenin koşullarını yaratmak için, darbenin gizli, görünür tüm sanıklarının mahkum olması ve tüm dünyaya yeniden teşhiri için, 12 Eylül öncesinde Türkiye halklarının ve devrimcilerin doğru mücadelesine yapılan liberal yalanların yeniden deşifresi için katılma dilekçesi verilecektir."dendi.

Devrimci Yol'un eski lideri yazar Müftüoğlu, 12 Eylül 1980'den sonra açılan Devrimci Yol ana davasında 1 numaralı sanık olarak yargılandı. 11 yıllık hapis cezası ardından 1991 yılında tahliye oldu. Toplumsal Araştırmalar Kültür ve Sanat Vakfı, Özgürlük ve Dayanışma Partisi ve BirGün gazetesinin kuruluşunda yer aldı.

Devrimci Yol Merkez Komite Üyelerinden Melih Pekdemir 12 Eylül ardından 7 yıl hapis yattıktan sonra tahliye oldu. Devrimci Yol davası sanıklarından olan Pekdemir'in yayınlanmış pek çok kitabı var. Pekdemir, BirGün'de köşe yazıları yazıyor. / Solfasol

TÜDEF'ten Açıklama: Bu Sitenin Bizimle Alakası Yok!

Tüketici Dernekleri Federasyonu, Başkanı Ali Çetin imzası ile yayınladığı açıklamada TÜDEF eski yöneticilerinin yazarları arasında olduğu tüketiciyardim.com adlı sitenin ticari bir girişim olduğunu ve TÜDEF'in bu site ile hiç bir ilişkisi olmadığını açıkladı.

Asıl Amaç Reklam ve İlan

TÜDEF yayınladığı açıklamada "Tüketici Hakları Derneği (THD) Başkanı Turhan ÇAKAR ve Bursa Tüketiciler Derneği Başkanı Sıtkı YILMAZ ve arkadaşlarının www.tuketiciyardim.com adlı bir site açtıkları belirtiliyor. Açıklamada "Sitenin amacı tüketicilere yardım gibi gözükse de asıl amaç reklam ve ilan almak yolu ile para kazanmak. Bunu dernekleri üzerinde yapmak eleştirilere neden olur diye ayrı biz organizasyon kurup kendilerini de "iş ortağı" olarak değil "yazar" olarak gösterdikleri düşünmekteyiz." deniyor.

Temel İlkemize Aykırı, Kınıyoruz

TÜDEF'in temel ilkesinin "işverenlerden, şirketlerden, siyasi partilerden ve hükümetlerden bağımsız davranmak" olduğunu belirten Ali Çetin açıklamasına şöyle devam etti: "bu ticari girişim TÜDEF'in temel ilkesine aykırıdır. TÜDEF'i ve tüketici hareketini

TÜDEF'i temsil etmeyen kişilerce sorumsuzca bu tür ticari faaliyetlere bulaştırılmasını şiddetle kınıyoruz."

Açıklamada sitede, TÜDEF Yöneticisi gibi lanse edilen şahısların TÜDEF'le hiçbir ilişkileri olmadığı, TÜDEF Yönetim Kurulunda üyeliği düşen" kişiler olduğu ve TÜDEF'in bu ticari girişimle hiç bir ilişkisi olmadığını belirtiyor.

Site Tüdef'in Açıklamasını Doğruluyor

Steye baktığımızda, kurgusunun TÜDEF'in açıklamasını doğrular nitelikte olduğu görünüyor. Sitede reklamlar başlığı altında bir giyim firmasına ait reklam olduğu ve reklamda koşulsuz iade politikasının öne çıkarıldığı, Ayrıca açıklamada adı geçen kişilerin sitede yazarlar kategorisinde TÜDEF Genel Başkanı, Tüketici Hakları Derneği Yönetim Kurulu Üyesi benzeri sıfatları ile yer aldıkları görülüyor.

/ Solfasol

"Yeni Bir Şeyler Oluyorsa Bu Etkinlik Onlardan Biri"

Ankara'da bir konferans vardı geçtiğimiz ay ve adı "Seks İşçiliği İnsan Hakları Konferansı"ydı. Her şeyden önce, böyle bir konferansın Ankara'da, bürokrasinin, resmîyetin ve polis kontrolünün başkentinde yapıyor olması, inanılmaz gibi görünüyor. Oysa zaten kentin durgunluğundan sıkılan insanlar için, belki de "seks işçiliğini" gerektirecek bir arayış, diğer kentlere göre daha da önemlidir, dört küsur milyonluk Ankara için? Toplantıyı düzenleyenlere bir teşekkür borçlu Ankara, bu cesur seçimleri ve Ankara'nın adını grilikten kurtardıkları için...

Sanki seks işçiliği daha özgür metropollerinin ilgilendiği alanlardandır da, bürokratik başkentler, asık yüzleriyle bu tür işlerle ilgilenmezlermiş gibi bir yanlış düşünceden ötürü mü, bu konferansın Ankara'da gerçekleşmiş olması, olumlu bir çentik atıyor Ankara'ya?

Gerçi, utanç içinde söylemeliyiz ki, ne bu konferansı izleyebildik Solfasol olarak, ne "İçindeki Fahişeyi Çıkar" partisine gidebildik, ne de "Seks işçisiyiz, buradayız, hiçbir yere gitmiyoruz" demek için Sakarya Caddesindeki "Fahişeler Yürüyüşü"ne katılabildik ("böyle gazetecilik mi olur?" dediğinizi duyar gibiyim) ama yine de bu konferansın önemini kavriyoruz elbette... Diğer yandan Solfasol olarak takip edemesek de ODTÜ'de yapılan paneli takip eden bulup Solfasol yazarı yapabildik. Sevgili Eren'e teşekkürler.

Türkiye'nin yanı sıra İngiltere, Danimarka, İsveç, Portekiz, İtalya, Sırbistan, Ukrayna, Makedonya, Polonya ve Amerika'dan seks işçilerinin de katıldığı Konferans, konusu "Seks İşçilerinin Hakları İnsan Haklarıdır!" olan bir basın toplantısı ile açılmıştı. "Seks işçilerine yönelik polis şiddetini, cinayetleri, ötekileştirmeyi, damgalamayı, ayrımcılığı" protesto ediyoruz. Haklarımızın gasp edilmesine, sesimizin kısılmasına, keyfi gözaltılar ve para cezaları ile hayatımızın zindana çevrilmesine karşı bir arada olduğumuzu gösteriyoruz" diyebilmek için düzenlemişlerdi basın toplantısını.

Konferansta yer alan oturum başlıkları şöyle sıralanmıştı:

Seks İşçilerine Yönelik Ekonomik Şiddet: İdari Yaptırım Kararları

Seks İşçilerine Yönelik Mekânsal Baskı Kötü Muamele ve İşkence: Seks İşçilerine Yönelik Polis Şiddeti

Avrupa'dan Manzaralar: Seks İşçiliği ve Polis Baskısı

Toplantının sonunda da "Oyunbozan" adlı bir "Karakomedi" yer alıyordu. Doğrusu, nereden bakılırsa bakılsın göz doldurucu bir program.

Not: Yazının başlığını, "kırmızıemasözlük"teki bir "entry"den aldık. *Gazete Solfasol*

AKILLI ŞEHİRLER: Yenilikçi Oyun Parkları

Özsel Beleli

İlkbaharın gelişimiyle Boston'da kimseler evinde durmaz oldu. Görünen önümüzdeki birkaç ay boyunca oturma odalarımızdaki koltuklarımızın yerini parklardaki banklar, yemek masalarımızın yeriniyse çimlere serilen örtüler alacak. Bu duruma en çok sevinense sanıyorum çocuklar. Aylardır soğuk hava ve yağış nedeniyle dört duvar arasına sıkıştırıldığı yetmediği gibi "aman şuna dokunma, bunu açma, şunu kapama" uyarılarıyla durmadan kısıtlanan oyunlari en sonunda özgürlüğe kavuşacak. Hele bir de evleri sayıları giderek artan yenilikçi oyun parklarından birine yakınsa.

Bu ayki Akıllı Şehirler'de oyun ile teknolojinin kesişiminde yenilikçi oyun parklarından bahsedeceğim. İtiraf etmeliyim ki çocukluğunda en yakın oyun

parkı 40 dakika yürüme mesafesindeki biri kırık iki salıncakla, oturma tahtaları oynak bir tahterevallı ve yaz sıcaklarında yanına yaklaşılmayan metal bir kaydıraktan oluşan biri olarak bu yazının tonunu belirlerken oldukça zorlandım. Son yıllarda Türkiye'deki büyük şehirlerde oyun parklarının sayılarının göreceli olarak artması, paslı metal ve kırık tahtanın yerini dayanıklı, renkli ve en azından göze daha güvenli gözüken plastik oyun parkı malzemelerinin almasını birçok kişi gibi sevinçle karşılamıştım. Ta ki Boston'a taşınmaya dek. Burada beni esas şaşırtan her çocuğun kısa bir yürüyüş sonrası ulaşabileceği bir oyun parkının olması değil de her parkın birbirinden farklı oluşuydu.

Buradaki oyun parkları belediyeler tarafından şehirdeki boş alanlara serpiştirilmek üzere topluca alınan tek tip oyuncak takımlarından oluşmuyor. Her birinin büyüklüğü, yapısı, oyuncakları birbirinden farklı. Böyle bir çeşitliliğin ardındaysa dış mekanda çocuk ve oyun üzerine çalışan tasarımcılar yatıyor. İşte bu tasarımcılar bir yandan oyun parklarının her çocuğun farklı gelişimsel ihtiyaçlarına yanıt verebilmesini sağlarken diğer yandan güvenliğe azami önem veren eserler yaratıyorlar. Bir kısmına kendi mahallede rastladığım bir kısmıyla da bu konu hakkında araştırma yaparken internete karşılaştığım tasarımcıların tartıştığı ve ilginizi çekebileceğini

düşündüğüm birkaç konu şöyle:

Oyun parkları sadece 4-9 yaş grubundaki değil, her yaş grubundaki çocukların keyifle oynayabileceği mekanlar olarak tasarlanabilir. Dikkat ederseniz Türkiye'deki oyun parklarında yeni yürümeye başlayan çocuklara fazla rastlanmaz. Oysa doğru yüzey malzemesi, uygun oyuncaklar ve doğru bir park tasarımıyla emekleme sürecindeki çocuklar bile çocuk parklarında açık havada diğer çocuklarla sosyalleşerek oyun oynamanın tadına varabilirler. Oyun parkları farklı düzeylerde fiziksel beceriye sahip çocukların farklı ihtiyaçlarına yanıt verebilecek şekilde tasarlanmalı. Tekerlekli sandalye kullanan bir çocuk da kaba motor becerileri farklı nedenlerle diğer çocuklar düzeyinde olmayan bir çocuk da oyun parkında diğer çocuklarla beraber oyun oynayabilmeli. Oyun parklarında oyuncaklar kadar çevresel düzenleme de tasarımın önemli bir parçası. Örneğin bu görevi üstlenebilecek ağaçların yokluğunda yaz aylarında güneşin olumsuz etkilerine maruz kalmadan oyun oynamayı mümkün kılan özel gölgelikler parkların önemli bir bileşeni olarak düşünülebilir. Yine örneğin yüzey malzemesi çocuğun oyun deneyimini doğrudan etkileyebilmekte; Boston'da gezdiğim bazı oyun parklarındaki özel kauçuk materyaller 3 metreye kadar yükseklikten çocuğun düşmesi durumunda herhangi bir yaralanmaya

yol açmayacak özelliklere sahip. Benzer şekilde iyi bir aydınlatma da parkın çocuk tarafından daha uzun saatler boyunca kullanılabilmesini sağlayan çevresel düzenlemeler arasında görülebilir.

Yeni nesli belki de önceki nesillerden en farklı kılan özellikleri çoklu-duyusal beklentileri. Önceki nesillere yetip de artan düz platformlar, tutunarak kayılan direkler ve kaydıraklar yeni neslin beklentilerini artık karşılamıyor. Nitekim yavaş yavaş rotasyonel oyunlar, dijital teknolojiye dayanan interaktif oyuncaklar gibi yepyeni tasarımlar parklardaki yerlerini alıyor. Yarın öbür gün Ankara'da bir oyun parkının önünden geçerseniz bir durup olur da bir gün tasarımcılara fırsat verilirse bu oyun parkının yerinde olabilecekleri, yapılabilecekleri hayal etmeye çalışın. Sizin aklınıza neler geliyor?

Şehirde yaşarken her gün karşılaştığımız ve ilk bakışta kronik gözüken sorunları teknolojiye dayalı akıllı ürün ve sistemlerle azaltmanın mümkün olduğuna inanandanım. Bu köşede, farklı şehirlerde gördüğüm ve beni heyecanlandıran akıllı çözümleri sizlerle paylaşmak istedim. Bu köşede anlatılanlarla ilgili görüşlerinizi ve sizin gördüğünüz, okuduğunuz başka akıllı çözümlerle ilgili epostalarınızı dört gözle bekliyorum.

Adresim ozselbeleli@gmail.com

Seks Kelimesinden Korkulan Bir Toplumda...

Eren Atak

"Cinsel organını traş edebilen herkes -çünkü müşterisi böyle seviyor - potansiyel seks işçisidir."

Bu sözler Gani'nin, "Seks İşçiliği ve Temsiliyet" konulu, LGBTT tarafından 15 Mart'ta ODTÜ'de düzenlenen panelde konuşmasının giriş sözü. Gani, transseksüel bir seks işçisi. "Benim annem de seks işçisiydi, yıllarca babama hizmet etti." Gani'ye göre, seks kelimesinden korkulan bir toplumda işçiliğinden bahsetmek zor. Seks işçiliğini "Penetre edilen insanın sömürsüdür" diye tanımlıyor, "Kapitalizmin yanında geliştirdiği iş kollarından biri" olarak görüyor ve diyor ki: "Eğitimi sokaktan aldım, gettoda yaşamayı, pazarlık yapmayı, pezevenklik kurumundan iş kapmayı öğrendim".

Gani, bir diyet ödediğini düşünüyor, bedenini müşteri memnuniyetine göre şekillendirirken, ruhunu da sunduğunu belirtiyor. Ama seks işçiliğinin, Gani'yi geliştirdiği durumlar da olmuş:

“Eskiden korkak bir homo iken, şimdi polisle pazarlık yapan bir kadın oldum.”

Gani'nin ve diğer transseksüel-travesti arkadaşlarının en büyük sıkıntısı hayatlarının her an tehlikede olması.

“Müşteri soyununca meslekleri, rütbeleri, kimlikleri de gidiyor, penisin rütbesi yok ki, tabularını yıkmış şekilde karşımıza çıkıyor, utancıyla yüzleşemediği zaman da öldürülüyor ama aslında bizi değil, kendi utancını öldürüyor.”

Gani her ne kadar tecavüz yıpratıcı bir şey olsa da bu duruma karşı 'direnç kazanmış', diyor ki "Yeter ki prezervatif kullansın". Konuşmacılardan diğeri Başak söze giriyor. Başak, kendi geliştirdikleri terminolojiye göre 'biyolojik' kadın seks işçisi. "Erkekler birbirlerine dokunmak istiyor. Amca-yeğen geliyorlar, kardeşler geliyor. Makyaj yaparken belirtiyorlar: "Ben ibne değilim." Ama bu durumlarda bazen bana karşı da şiddet ortaya çıkıyor, dayak yiyorum, sanki onları bu duruma zorla ben sokmuşum gibi." Gani diyor ki: "Artık sorguluyorum, acaba her insanın içinde şiddet mi var?"

Gelelim "temsiliyet" kısmına... Panelin üçüncü konuşmacısı Elçin sözü alıyor. Elçin, araştırmacı ve seks işçilerinin sendikalaşmasının aktörlerinden. "Biyolojik kadınlarda seks işçiliğinde temsiliyet sorunu var, onlar üzerinde araştırma yapamıyoruz." Bunun en temel nedeni de 'biyolojik' kadın seks işçisinin kendini var edemiyor oluşu. Özellikle çocuğu olan seks işçisi kadın, çocuğu etiketlenmesin diye ortaya çıkamıyor. Başak söze giriyor: "Şimdi üniversiteye giden çocuğum var... Ben de kendimi 18 yıl gizledim."

DİSK'te Genel-İş altında örgütlenme ihtimali var

Sendikalaşma girişiminin başlıca üç amacı var: genelev koşullarının iyileştirilmesi, kapatılanların yeniden açılması ve seks işçisi başka bir mesleğe geçmeye karar verirse, fişlemenin ortadan kalkması. "DİSK'te Genel-İş altında örgütlenme ihtimali var" diyor Elçin, "henüz resmîyet kazanmış bir durum yok, şu ana kadar 3 Mart Dünya Seks İşçileri Günü'nde, Ankara ve İstanbul'da görüşmeler çerçevesinde

bir etkileşimimiz var. DİSK bu konuya sempatik yaklaşıyor."

"Kadınların bile giyemeyeceği kıyafetleri giyip, sokaklarda kadınlığı savunuyorum."

Görünen o ki, seks işçiliğinde temsiliyeti, 'biyolojik' kadın seks işçileri değil, transseksüel ve travesti işçiler omuzlanmış. Gani'ye göre bunun bir nedeni, kendisinin dünyaya 'biyolojik' bir 'erkek' olarak gelmiş olması. Ona göre toplum, erkeğin politik duruş sergilemesine destek veriyor. "Şimdi pezevenğim ama eskiden sosyalisttim, anarşisttim. Ne kadar erkek egemen bir toplumda yaşadığımızı daha iyi anlıyorum." Başak da bir gözlemini aktarıyor: "Erkek köle kadın istemiyor ama müşterilerimin hepsinin karısı köle. O yüzden beni istiyorlar, beni özgür buluyorlar." Gani, "korkak homo" kimliğinden, "transseksüel seks işçisi" olunca sıyrılmış: "Kadınların bile giyemeyeceği kıyafetleri giyip, sokaklarda kadınlığı savunuyorum."

Soru-cevap kısmında Gani'ye yöneltilenlerden bir tanesi şu oldu: "Aşk hayatınız var mı?" Gani, "Ben de insan değil miyim, benim de duygularım var" dedi ve ekledi: "Çok güzel bir aşk hayatım var, hatta şu an 20 yaşında bir manitam var, çok mutluyum, asıl seninki nasıl?" Soruyu soran çocuğun oldukça naif biçimde sorduğunu düşünüyor. Bu da şunun bir göstergesi kanımca: Seks işçiliğini kafamızda bir yerlere yerleştiremiyoruz. Seks işçisinin imajı kafalarda hala bulanık.

Başak diyor ki: "Neden seks işçisisin, nasıl başladın, nasıl hissediyorsun?" gibi sorular bizi bir yere götürmüyor.

Gani'nin sözleriyle sonlandırmak istiyorum:

“Korkular bitince seks işçiliği başlar. Ardımda çok arkadaşımın cenazesini bıraktım. Artık sendika çerçevesinde kurumsallaşmak istiyorum.”

Gelincikler Şarkılarla Açıyor

Yaşar Seyman

Ankara Barosu'nun 'Gelincik Projesi' bir yaşını kutluyor... Geçen yıl Ankara Barosu şiddete uğrayan kadınlar için 'Gelincik Projesi'ni Ankara'dan sanatçı Müjde Ar, Yasemin Yalçın ve Ege'nin özel bestelenen 'Gelincik' şarkısı ile Türkiye'ye duyurdu...

GELİNCİK

"Umut eder, yağmur bekler, taştan açmaz ki gelincik, Güneş ister sevgi bekler, karanlıktan korkar gelincik, Aynı hayal, başka evler, beyazdır hep gelincik, Zaman geçer solar renkler, ayazdadır hep gelincik, Dayan gelincik dayan, umudun boynu bükülmesin Dayan gelincik dayan, kalbinden huzur eksilmesin Yalnız değilsin bizimlesin

Yolda olmak yanmaktan iyidir, hayata yeniden başlamak gerekir, Yalnızlık korkusu umudu kirletir, yalnız değilsin gelincik.

Dayan gelincik dayan, umudun boynu bükülmesin Dayan gelincik dayan, kalbinden huzur eksilmesin Yalnız değilsin gelincik"

Ve Ankara Barosu afişleriyle başkenti gelincik tarlasına dönüştürdü:

Unutmayın ki;

Şiddet KADER değildir,

Sizin haklarınız var. Ve...

Artık yanınızda

Ankara Barosu'nun desteği, Gelincik Projesinin gücü var diye haykırdı.

Bu isyan şarkısından bu çağdaş çağrıdan sonra Ankara'da şiddete uğrayan kadınların bir sesi, bir barosu ve bir dost kurumu oldu.

Gelincik projesinin gönüllü elçileri yazdılar, çizdiler. Ankara Barosuyla el ele, gönül gönüle çalıştılar. Baro başkanı Metin Feyzioğlu ve çalışma grubu Türkiye'nin çağrı aldıkları tüm kentlerine koştular. Bir hafta Artvin'den öbür hafta İzmir'den, Ordu'dan, Antalya'dan ses vermeye başladılar. Yoksa nasıl 1. Yılın afişine yazabilirlerdi ki: Bir yılda 10.500 şiddet mağduru kadına ve çocuğa destek olduk.

Bu başarı öyküsündeki sayıların dilini paylaşmak isterim:

Sayıların Diliyle Gelincik Projesi (Nisan 2011- Mart 2012)

• Rehber ve Kadrolu Avukat: 40

• Gönüllü avukat: 150

• Verilen Eğitim: 8

• Gelincik Hattı'na gelen telefon: 10.500

• Gelincik Merkezi'ne şahsen başvuru: 850

• Yapılan avukat atamaları: 750

• Sığınma evine yerleştirme: 160

• Psikolojik destek: 90

Son yıllarda yaşanan şiddet olaylarının, işsizliğin sayıları hep iç karartıyor. İlk kez sayıların diliyle yazdığım bir yazı bana, okuyana gülüyor. Bir projenin sahibi olursa; o hep umut çiçekleri açtırır.

Her coğrafyanın, her insanın, her olayın, her örgütün bir çiçeği var.

Ankara Barosu'nun çiçeği de GELİNCİK.

Şiddet uygulayanın yüzünü kızartan Gelincik!

Metin Başkana, bir yıla yönelik duygularını soruyorum:

" Tarifsiz bir mutluluk... Can kurtarmanın, bir cana kucak açmanın mutluluğu, her zorluğa değer. Her söze bedel..." diyor.

GELİNCİKLER SOLMASIN!
yasarseyman@gmail.com

Türk Güdüsü Alman Usulü

Şehnaz Rastgeldi Azcan - Berlin

Saatlerden Soğutma Enstitüsü

En derinlerdeki lise edebiyat bilgilerinizin tozunu alırsanız, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın 'Saatleri Ayarlama Enstitüsü' romanının şu tanım cümlesi çıkar derinlerden; 'Saatleri Ayarlama Enstitüsü Türk insanının doğu ve batı arasında bocalamasını irdeler'. Bendeniz ilk batı izlenimimi direkt gidip o batıya yerleşmek şeklinde damdan inerek edindiğimden, yola çıkışım sıfır intiba bolca beklenti ile olmuştur. 1999 yılında Ankara'dan ayrılırken şehrimde dair ruh halim şöyle özetlenebilir; fısıkyelerden, üstgeçitlerden, yüksek kaldırımlardan, keçi ve çaydanlık 'heykellerinden' gına getirmiş; neredeyse annemin "Ah şu Bahçeli'de İnönü kızıyla at binerdi" iç geçirmeleri gibi "şu Tandoğan'da güzel bir havuz vardı" nostaljilerine karmak yaşadaydım.

Sanıyordum ki, Berlin'e gelince Ankara'dan kopacağım ama hiç özlemeyeceğim, hiç haber alamayacağım, zaten merak da etmeyeceğim. Nerden bilebilirdim geldiğim yıl ana akım medyanın uydu yayınlarıyla Berlin semalarına dönük çanaklarla hükmünü yaymaya başladığını ve de internetin azmanlaşıp, sosyal medyanın icat olmasından mütevellit, saniye saniye her şeyin Ankara'da imişcesine yaşanıp hissedilebileceğini. Bir de, her Türkün yurtdışına çıkar çıkmaz ille de çöplüğüm bülbülüne dönüşüp burnunun direğinin sızladığını! Bilemememiş olabilirim ama son derece aktif yaşayageldim son 12 yılda Ankara'dan haber yaymaya ve özgün süzgülü projelerle gündemde tutmaya azimli yerel yöneticiler de sağolsun, yenilikleri manşet halleriyle Berlin'den takibe devam ediyorum. Şimdi duyguların coştığı bu noktadan konuyu tekrar Ahmet Hamdi Tanpınar'a getirip oradan Ankara Berlin karşılaştırmasına, yerel yönetim zihniyet farklarına bağlayıp, batı hayranı olmamak inadıyla özgünleşme gerilimi saptamasıyla...serim düğüm çözüm hop bitirevereceğim bu ilk yazıyı. Madem örnek edebi eserimizde saat metaforu var, onla devam edeyim. Saat kuleleri projesi! Sosyal medyaya düştüğü anda çarpıldığım muhteşem beyin fırtınası. Ne denmiş açıklamalarda; minimum 50 maksimum 100 saat kulesi. Dünyada en çok saat kulesi olan şehir Ankara. Süper! Hemen yüzler batıya dönüyor, sayılıyor kaç kule var batı şehirlerinde? Tahminimi söyleyeyim; minimum 49 maksimum 99, daha fazla değildir. Yine de arama motoruna yazdım; "Berlin'de kaç adet saat kulesi var?" Sanırım benden önce sorulmamış cevap bulamadım. Sonra kendi şehir gözlemlerime başvurdum. Anladım ki, sayı değil işlev önemli; nerede lazımsa orada var. Örneğin Siemensstadt yani Siemens kompleksi içinde var ki işçilere yol gösterebilir. Her ilçenin belediyesinin saat kulesi var. Misal ana belediye binası Rotes Rathaus yani Kırmızı Belediye. Meydanlarda var, metro istasyonlarından çıkıp otobüs bağlantısına yetişirken işe yarıyor. Öyle oyuncaklı civcivli, etrafında balerinlerin döndüğü saatler yapma zarafeti akıllara gelmemiş ama gayet güzel çalışıyorlar, dakikler hatta.

Yani demem o ki; misal Prag'daki Astronomi Saati gibi bir saat Berlin'de yok, doğruya doğru. Kanımca lazım olsa yaparlardı. Ama bugün Berlin meydanlarından biri için saat siparişi verilse parantez içinde de 'tarihi yapın' denir mi, sanırım denmez. Sonra modern bir saat kulesi bulayım dedim, etrafında balerinler yok yok Bavyeralılar dönseler ümidiyle. Alexanderplatz'daki Weltzeituhr yani Dünya Zamanları Saati geldi aklıma. Zihin açıcı bu saat, sosyalist yapılanmanın sembolü meydana 1969 yılında dikilmiş. Dikildiği anda tarihi değildir belki ama bugün yakın tarihi pek güzel temsil ediyor. Etrafında sosyalist çocuklar marş söylemeye de, uzay çağına başladığı yıllarda fütüristik bir tasarım olduğu, dönemini yansıttığını görebiliyoruz. Başkaca bir işlevi ne dersiniz, valla pek güzel bir buluşma noktası. Bak buluşma yazdım, aklıma Gima'nın yokedilmiş traverten merdivenlerinde bekleyişlerimiz geldi. Ama geleceğe bakalım değil mi; Ankara yakında saat kulesi yoksunluğundan kurtulacak diye sevinelim. Ben Berlin'den duyuyorum bu heyecanı. Her derdini; altyapısını, trafiğini, kentsel kimlik problemlerini halletti; eğlencelik projeleriyle bir Bozkır Las Vegas'ı olacak demek ki Ankaram diye heyecanla o maksimum 100 kuleyi bekliyorum. Kuleleri görmek için Ankara'ya koşan bir turist misali dönmedolap irisinin Güvenpark'a nasıl sığına hayret edeceğim günün heyecanındayım. Ne de olsa damarlarımda orijinalinden daha büyüğünü daha güzelini yapma hırsı ve bayrağı hep daha ileriye dikme dürtüsü mevcut.

.....muşuz

Sümevra Ertürk

Bundan 5-6 sene öncesinde... Ankara metrosunun Kızılay-Karanfil çıkışından Karanfil Sokağına ilk adım merdivenleri tırmanılır, karanfilin düzlüğüne gelindiğinde hemen sağ tarafta içine aynı anda birçok kişinin

sığabileceği camdan kabinle kapatılmış bir bankamatik görülürdü. Kapısı açılır, içeri girilir, işlemler yapılır, bir sonraki kişi dışarıda sırasını beklerdi. Elbette ki tek misafiri, para çeken-yatıran banka müşterileri değildi. Özellikle sabahın

erken saatlerinde, gören göze göre yorumun sürekli değiştiği bir durum gelişti. Bir insan ayakta durup yastık, montunu yorgan yaparak bankamatik kabininde uyuyor, sabah uyanıp güne başlıyordu. Gören bazı gözler şöyle yorumladı; 'Bankamatikte uyunur mu? Gece işlem yapamıyoruz, evi yok mu bunların!' Ve uyumak için kapısını açmak gereken yerin su, elektrik vb. faturaları ödenen; çatısı, bacası olan bir yapı olduğunu düşünenler bu bankamatik'in kaldırılmasını uygun gördüler.

Artık bir süreç var... İyiyse, güzele gidiyoruz... Yastığı ayağına uyanları kovalıyor, kaçabilecekleri yöne de taş koyuyorduk, olağanın varlığını kabul etmek bu kadar zormuş bizim için. Çünkü varlığını kabul etmek iyi ve güzel yolumuza dahil etmeye çalışmak sayılırmış. Sonra sıra boşlukta uyuyanlardan tek gözlü

çatlara geliyormuş. Bahçesinde ağaç dikilen gecekonduların yerine en sert betonları dikiyorduk. Sürecine dahil etmediğimiz yaşayanlarının sonuca bakışları bize heyecan veriyormuş (algılamak istediğimiz şekliyle).

Çünkü artık başka bir süreç daha varmış... Olanın yerine gelen yenisi her zaman çok daha iyi sayılırmış. Olanı değerlendirmek komik kalırmış. Yeni olan öncülünü hep yıkacak, bilen bakacak, bilmeyen yıkılacaktı.

Şimdilerde dönüşüyoruz... Neye ve niye olduğundan habersiz, aslında dönüşmek zorunda olmayanlarla birlikte... İçinde insan uyuyor diye çözümü bankamatik'in kaldırılmasında bulan ve yok etmişliğin, kurtarmışlığın gururunu yaşayanlarla birlikte...

Şimdilerde bekliyoruz... Üzerimizdeki bu sivil dikkatsizliğin sönmesini... Yeniyi değil yenileneni fark etmeye...

Böyle olur CHP'nin halkçılığı...-2 Böyle mi Olmalıydı?

S. Erdem Türközü

Geçen ay "Böyle Olur CHP'nin Halkçılığı..." başlığı altında atık işçisi Şirin Erbay'a Yenimahalle Belediyesi zabıta ekiplerinin yapmış olduğu işkenceyi ele almıştık. Bu ay fail (Çankaya Belediyesi) ve mağdur (sanatçılar) farklı ama zihniyet aynı...

Çankaya Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün, eski Maltepe Pazarı'nın (şimdilerde bir başka "perili köşk olan" Maltepe Park AVM'nin) olduğu yere bakan cephesinde, tek katlı iki sıra bina bulunmaktadır. Bu iki bina, 4-6 metrekarelik odalardan oluşmaktadır ve kısa bir süre öncesine kadar seramik, resim ve heykel sanatçıları tarafından kullanılmaktaydı. Ama artık kullanılmamaktadır çünkü Çankaya Belediyesi, mart ayının başında, giriş kapısının kilidini değiştirdi ve sanatçıların eşyalarını dışarı attı. Eşyaların bir kısmı, sanatçıların ifadesiyle, yağmalanmıştı. Belediye yetkilileri emrivaki yapmadıklarını; aylar öncesinden yapılmış tespitler sonucu, oraların amacı dışında kullanıldığını (yatakhane olarak kullananlar varmış); boşaltılması için tebligat yapıldığını ve boşaltılmayınca da boşalttıklarını; ve bu binaların sanat kursları için kullanılacağını belirtiyor. Bütün bunların doğru olduğunu varsayalım ve şu soruyu

soralım: Böyle mi olmalıydı? CHP'nin belediyeçilik anlayışının en azından AKP'ninkinden farklı olması gerekmez miydi?

Bu yaşananlar bir işin nasıl yapılmaması gerektiğinin örneği olarak okunmalı. CHP eğer demokrasi, yerinden yönetim ve kentli haklarına gerçekten sahip çıkmakta olsaydı, öncelikle amaç dışı kullanımdan söz etmezdi: bir sanatçıya tahsis edilen küçük bir atölyenin fabrika olmadığını; insanların sanata olduğu kadar, uykuya, sohbete, yemek yemeğe vs. ihtiyacı olabileceğini baştan düşünürdü. Ardından bu tür atölyelerin nasıl kullanılması gerektiği konusunda bir karar alınacaksa, öncelikle bir ortak karar alma mekanizması oluşturulmalıydı. Sanatçılar, orada çalışanlar ve belediye yetkilileri mekânın nasıl kullanılacağına ya da kullanılması gerektiğine birlikte karar vermeliydi. Tebligatla sanatçıları nesneleştirip, demokrasinin dibine kibrit suyu dökmeden önce tabii... Sonuçta bir güzellik daha son buldu. Hazin olan bu sanatçıların CHP'ye oy vermiş olmasıdır ve daha da hazin olanıysa, AKP Çankaya Belediyesi'ni ele geçirmiş olsaydı, sonucun hiç de farklı olmayacak olmasıdır.

Çankaya Belediyesi'nin Açıklaması

Rutin denetimlerde Maltepe yerleşkimizde bulunan barakaların fiziki şartlarının yetersizliğinden dolayı, genel bir bakım ve onarıma ihtiyaç duyulduğundan ötürü, orta bloğun R3 kısmında bulunan sanatçı arkadaşlarımıza 20.02.2012 tarih ve 487 sayılı yazıyla boşaltmaları yönünde tebligat gönderilmiştir. Bu tebligatın yapıldığı kişiler arasında Sn.Münevver BİÇAKÇI bulunmamaktadır. Çünkü kayıtlarımıza göre Münevver Hanımın son blokta olduğu görülmektedir. Kendileri daha önceki tarihlerde, yönetim birimlerimizden habersiz tadilatını yapacağımız R3 (orta blok) teki boşaltılacak yere taşınmıştır. Bunu kendilerine bizzat 2 veya 3 defa sözlü olarak bildirdik. Tebligattan 2,5 hafta sonra 09.03.2012 tarihinde güvenlik amacıyla R3 bölümünün ön kapı ve iç odalardan ikisinin anahtarı tutanakla değiştirilmiştir. Anahtarları değişen odalardan biride

Münevver Hanımın bulunduğu odanıdır. Özellikle eşyalarının zarar görmemesi için personele tembih edilmiştir. Ancak anahtarların değiştirildiği bilgisi Münevver Hanıma iletilmiş olup ön kapı anahtarları ile birlikte 1000 çocuk korosu yöneticisi bürosuna bırakılmıştır. Özellikle oda kapı anahtarı değiştirildiği halde kilitlememiştir. Münevver hanımın kendi odasını kullanması yönünde personele bilgi verilip, kendisine yardımcı olmaları istenmiştir. Münevver Hanım Kültür ve Sosyal İşler Müdürü Sn.Ali TEKİN ile yaptığı görüşmede 8 Mart'tan sonra odasından kendi isteği ile taşınacağını bildirdiği halde ısrarla zorla çıkartıldığını ve odasının kapatıldığını dair duygusal tepkiler vermektedir. 22-23.03.2012 tarihinde fırını ve bazı eşyaları Başak Hanım tarafından bilgi dahilinde teslim alınmıştır. Geri kalan eşyaları depoda korumaya alınıp muhafaza edilmektedir.

Damacana Su, Musluk Suyundan 123 Kat Daha Pahalı Biz Ucuz, Temiz, İçilebilir Su İstiyoruz!

Büyükşehir Belediyesi geçenlerde müjdeyi verdi: "Bu yıl su sıkıntısı yok. Barajlar ağzına kadar dolu." Ama bu bolluk Ankara'nın artık kronikleşmiş su sorununu çözmüyor. Çünkü ne kadar bol olursa olsun Ankara'da musluk suyu içilemiyor. ASKİ raporları aksini söylese de Ankara'da kimse musluk suyunu içi rahat bir şekilde içemiyor. Musluk suyunu içemeyen Ankaralılar damacana su şirketlerinin insafına teslim edilmiş durumda. Ama orada da durum hiç iç açıcı değil. Musluk suyuna göre 123 kat daha pahalı olan damacana suyun daha temiz ve sağlıklı olduğu da hayli şüpheli. Üstelik maddi durumu damacana su almaya imkan vermeyenler tüm endişelerine ve risklere rağmen musluk suyuna mahkum.

Damacana Su 123 Kat, Pet Su 370 Kat Daha Pahalı

ASKİ'nin yayınladığı su analiz raporlarında "tatsız - kokusuz" dese de kesif bir tadı, yosun kokusunu andıran bir kokusu var Ankara suyunun. Buna razı olmayanlar damacana su şirketlerini kaldırmış durumdadır. Damacana su kullanmak ise bir lüks çünkü 18 litrelik bir damacana suyun fiyatı 6 TL civarında.

Damacana suyun fiyatı, metreküp fiyatı, atık su bedeli dahil 2.7 TL olan musluk suyu ile karşılaştırıldığında tam 123 kat daha pahalı. Pet şişede 1 lt, 0.5 lt gibi daha küçük ambalajlarda satılan suyun fiyatı ise tam 370 kat daha pahalı. Üstelik bu kadar pahalı olmasına rağmen ambalajlı suyun daha sağlıklı olduğu şüpheli. Ambalajlama ve saklama koşulları ile ilgili denetim

eksikliği bu şüpheyi daha da artırıyor.

Su İhtiyaç Değil Yaşamın Kaynağı ve Vazgeçilmez Bir İnsan Hakkıdır

Ambalajlı İçecek Üreticileri Derneği'nin verilerine göre Türkiye'de kişi başı ambalajlı su tüketimi 2011 yılında 135 litre bulmuş durumda. Sektör büyüklüğü ise 3.5 milyar TL'yi buluyor. Ama en kötüsü yaşamın kaynağı ve vazgeçilmez bir insan hakkı olan suyun bile kalitesini tüketmenin ekonomik bir güç gerektirir hale gelmesi. Bu özellikleri sebebiyle kamu hizmeti olan su sağlama hizmetinin damacana su firmaları eliyle ve musluk suyuna göre 123 kat daha pahalı gerçekleştirilmesi insan olanın kabul edebileceği birşey değil.

Gazete Solfasol

Görmek İsteyen Gözler İçin Ankara VI: Bahar Geldi, Saksağanlar Yuva Yapıyor...

S. Erdem Türközü

Nacatibey Caddesi'nin üzerindeki bir binanın altıncı katındaki işyerimin penceresinden mart başında dışarıya baktığımda, pencereme en yakın çınar ağacının beşinci kat hizasındaki dallarında bir hareketlilik olduğunu gördüm. İki saksagan, eşimin ifadesiyle karı-koca gibi didişerek, dalın çatallaştığı noktada yuva yapıyordu. İnce çınar dallarını kırarak/ kopararak -yine eşimin ifadesiyle, saksaganların çevreci olmasını bekleyemeyiz- sepet örermiş gibi yuvayı yapmaya günlerce devam ettiler. Baharın elbet bir gün geleceği umudunu besleyen bu inşaat sürecini fotoğraflamak için harekete geçtiğimde, saksaganların fotoğraf makinesini bir tür silah gibi algıladıklarını gördüm. Makineyi elime aldığım her seferinde yapmakta oldukları işi bırakıp kaçtılar ve onları fotoğrafladığım her iki günün akşamında da (15 ve 16 Mart) ne hikmetse kar yağdı. Yuva 23 Mart günü neredeyse tamamen bitmiş gibiydi ve görebildiğim kadarıyla iki giriş ve çıkışı olan bir küre halini almıştı. Fotoğrafların ilk ikisi 15'i, üçüncüsü 16'sı ve sonuncusu ise 23'ünde çekildi.

Kargagillerden olan saksaganlar Ankara'nın yerleşik kuş türlerinden ve Ankara Valiliği Çevre Koruma Başkanlığı'nın (ANÇEVA) 2000 yılında yayınladığı, Levent Turan ve Ayhan Göktaş'ın *Başkent'in Kuşları* adlı kitabına göre koruma altında değil ve "her zaman avlanabilir" bir kuş (s. 86). Adında "çevre" olan bir kurumun yayınladığı bir kitabın "(...) hangi kuş türlerinin avlanabileceği ya da avlanamayacağına dair kısıtlamalar ve yasaklar hakkında açıklama" yapılmasını yadırgamazsanız, Ankara'nın kuşları hakkında önemli bir kaynak olan bu kitaba göre, saksaganlar (Latince, *Pica Pica*; İngilizce, *Magpie*) 200-250 gram ağırlığında her şeyi yiyen (böcek, salyangoz, yavru kuşlar, leş...) ve Avrupa, Asya, Kuzey Afrika ve Amerika'da yaygın olarak bulunan bir tür.

Yaygınlığı, zekâsı, parlak nesnelere olan ilgisi ve çıkardığı ses nedeniyle efsanelerde yerini almış olan saksaganlar konusunda Doğu'nun ve Batı'nın uzlaşabildiğini söylemek mümkün değil. Saksaganlar Batı'da uğursuz sayılırken Doğu'da hiç de öyle görülüyor demekle yetinelim.

Gazete Solfasol

Bir Mektup

Akın Atauz

Sadece kıskırtmak amacıyla yazılmış bir mektup var aşağıda. Yayınlanmak üzere filan yazılmamış... Solfasol'un editörleri, bu yazının yayınlanabilir olabileceğini düşünmüş olmalı ki, bana tekrar gönderdiler, gözden geçirmem için. Ben de baktım ve ne yapsam yazının samimiyetini bozabileceğim için, olduğu gibi kalmasına karar verdim. Böylece yayınlanmasına... Bu yazıyı gazetede okuyorsanız, günü biraz geçmiş de olsa, size yazılmış bir mektup olarak da kabul edebilirsiniz. Eğer okuyamıyorsanız, o zaman zaten sorun yok demektir.

Ancak eğer bu mektup yayınlanırsa, ilerisi için bir düşüncemden söz etmeme de izin verin lütfen: Son zamanlarda aklımı en çok kurcalayan konulardan biri, sanatlar (her türlü) ile kent arasındaki yerel ilişkilerin, o çoklu ve çok görünmez olan etkileşim ağlarının/ köprülerin, nasıl kurulmakta olduğu ve bunun ne anlama geldiği... Tam da burada yazdığım gibi: Bir kentte böyle bir konser yer alıyorsa, bu müzik o kentte üretiliyorsa, bunun, o kent için anlamı nedir? Belki "bir anlamı var mıdır?" diye de sorabilirdim, ama mutlaka vardır diye düşünüyorum. Öncelikle, o spesifik sanat olgusu, dünyanın bütün kentlerinde değil bu kentinde oluyor. Sonra da bu kentin insanları, o sanat olgusuna kendisine özgü bir yanıt veriyor. Bütün bunlara bakarak, o kentin nitelikleri, kent yaşamının nitelikleri hakkındaki gerçeği nasıl kavrayabilir ve ortaya çıkartabiliriz? Hadi biraz daha mütevazı olalım: Bu niteliğin ne olduğunu nasıl anlarız/ anlamak için ne yapabiliriz?

İşte son günlerde kafamı kurcalayanlar, bu tür sorular... Gelecek sayılarda belki bunların üzerinden yazmak/ yazışmak gibi şeyler düşünebiliriz? Ne dersiniz?

Sevgili Solfasol

Dün akşam, hayatımda ilk defa rastlaştığım bir olağanüstülük ile karşılaştım. Hatta birden çok olağanüstülük ile karşılaştım.

Bunu hemen yazmalıyım, bir dakika gecikmek bile iyi olmaz...

Neler oldu?

Nasıl yazayım bilemiyorum?

Acaba olayların kendi zaman dizimini mi izlesem, yoksa kalbimden geçen dalgaların ritmine uyarak zıplayarak ve sıçrayarak mı anlatsam, bilemiyorum.

Ama çok da uzun olmasını istemediğim ve herkesin hemen okuyup, hemen bilet gişelerine kolayca koşması gerektiğini anlayabilmesi için, en anlaşılır yöntem neyse, onu izlemeliyim.

Başlıyorum. Dün akşam, programında ne olduğunu

bile bilmeksizin, karda-kıyamette konser salonundaki konsere gittim. CSO'nun miyimintiliğinden ötürü umudumu çoktan kesmiş olduğumdan, konserleri artık pek izlemiyorum, denk gelirse radyodaki naklen yayın ile yetiniyordum. Ama dün akşam tesadüf oldu ve konsere gittim.

Önce salonun yenilenmesi, oldukça derli-toplu hale gelmesi, böylesine karlı bir gecede Ankaralıların (salon çok büyük olmasa da) salonu doldurmuş olması ve salon yönetiminin, her zamanki gibi konsere gelenlere gösterdiği olağanüstü güven ve itina, çok hoşuma gitti.

Şefi hiç tanıımıyordum: Vakhtang Matcavariani. Orta yaşın biraz üzerinde, biraz hımbıl görümlü, uzun boylu, ceketi biraz acayıpçe bir adam... Tiflis'te doğmuş, Moskova'da ve daha sonra Avrupa'nın birçok önemli müzik kentinde eğitimini sürdürmüş ve konserler yönetmiş bir şef.

Programda iki Rus bestecisi vardı: Çaykovski ve Şostakoviç.

Çaykovski birinci piyano konçertosu ve solist Emre Şen çok iyiydi. Fark ettiğim ilk şey, benim bir radyo veya herhangi bir müzik aletinden dinlediğim müzikle, gerçek sesleri duymanın (daha doğrusu bu araçlarla hiç duyamadığım sesleri duyabilmenin) arasındaki olağanüstü farktı.

Ama olanlar ondan sonra oldu:

Öncelikle ikinci yarıda orkestra kalabalıklaşmaya başladı, nerdeyse 60-70 kişi sığıştılar o sahneye... Belli ki şef, eğer sahneye sığabilecek olsaydı, 150 kişilik bir orkestra ile çaldırmayı tercih ederdi.

Çalınan parça 12. Senfoni idi. Daha önce dinlemediğim, ama hepsi radyo yayınıydı.

12. Senfoni'nin bir başlığı var: "Yıl 1917" Dört bölümlü ve her bölümün de bir alt başlığı var. Bunlar sırasıyla: Devrimci Petrograd, Razliv, Aurora ve İnsanlığın Şafağı...

Daha ilk notalar çalmaya başladığında, sanki biri beni tutmuş ve sarsıyormuşçasına, somut olarak sarsıldım. Biri bana gerçekten çarpmış gibi oldu. Tanrım bu nasıl bir müzik? Ne akıl almaz, nasıl daha ilk saniyeden yakalayıp sizi Petrograd'ın 1917'si üzerinde uçurmaya başlıyor... "Bir Ayzentayn filmi mi seyrediyorum yoksa?" kuşkusu uyanıyor içinizde. Sahneler, olanca canlılığıyla ve derin etkisiyle, birbiri ardına dizilerek uçuşmaya başlıyor.

Şostakoviç'i sever misiniz, bilmiyorum. Biraz zor yanları olabilir, yine de 20. yüzyıl bestecileri içinde en müthiş olanlarından biridir bence. Ben zaten severdim.

Bu senfoniye de dinlemiş ve sevmiştim daha önce. Ama öylesine... Bu müziği canlı olarak duymaya başladığımda, inanın boğazıma bir yumruk oturdu ve heyecandan soluğum tıkanıp, her yanım titremeye başladı ve artık yerimde duramaz hale geldim. Senfoni ilerledikçe, özellikle ilk bölümün sonuna doğru, artık "nereden bir bayrak bulsam da koşup, çarın askerlerinin acımasızlığına karşı hala yürümekte olan saflara karışsam?" diye düşünmekten başka hiçbir şey yapamaz oldum. Yerinizde durabilmek için çok büyük bir çaba sarf etmeniz gerekiyor. Öyle ki, mutlaka oradan fırlamak, müziğin bir önceki bölümünde, o insanların çektiği acıları ve derin sızıyı duyduğunuz, yüreğinizde hissettiğiniz için, koşmak, top seslerine karşı o saflardaki insanlardan biri olmak için, zapt edilemez bir istekle boğuşmaya başlıyorsunuz. Göğsünüzün tam ortasına çok güçlü bir yumruk yemiş gibi derin bir sızı ve nefes alamaz hale gelmenin bitkinliği bir yandan, o karşı konulmaza koşmak ve o yürüyenleri yakalayabilmek isteği bir yandan...

Ben hayatımda hiç böyle bir şey görmedim.

Ne o salonda böyle bir konser dinledim,

Ne CSO'nun herhangi bir parçayı böyle çalabildiğini duydum,

Ne de dinlediğim herhangi bir müzik beni bu kadar derinden sarstı...

Şunu söylesem abartmış olduğumu düşünmeyin: O müziği dinlemeden önceki ve sonraki hayatım birbirinde farklı hale geldi. Yani nasıl derler? "Artık ölsem de gam yemem, o müziği dinledim ya..." gibi bir şey.

Belki biraz da, yaşadığımız günlerin üzerimizdeki etkisi; direnen, Petrograd halkı gibi mücadele etmekte ve sokaklarını savunmakta oldukları Suriye'nin Homs kenti düşmekteyken, onların seslerini bu müzikle duymaktan gelen bir etkidir bu? Birkaç yüz ya da 1000 kilometre ötemizdeki top ve tüfeklerin seslerini duyduğumuz ama hiçbir şey yapmaksızın, acımasız bir ordunun ezmesine ramak kalmış komşu kentin çığlıklarına rağmen, bu konser salonunda oturuyor ve iç sızısıyla dinliyor olmaktan kaynaklanan bir durumdur bu belki...

Vakhtang Matcavariani, müthiş bir adammış. Nasıl çaldırdı böyle? CSO'dan nasıl böyle sesler çıkartabildi? "Nasıl bir müzik bu kadar etkili hale getirilebilir?" vb türü soruların yanıtlarının hepsini tam 12'den bildi... Aşk olsun. Bu kadar olur. Ancak bu kadar olabilir... O "hımbıl" bulduğum adam, meğer bir volkan gibi patlamayı ve patlatmayı biliyormuş... Bence orkestranın kendisi bile şaşı, bu işi böyle bir etki yaratabilecek gibi yapabildiğine ve onlar dahi, şefi alkışladılar.

Artık kendisinden umudumu hepten kesmeye başladığım Ankaralılar da fena değildi hani... Onlar da şefi tekrar tekrar çağırıp ayakta alkışladılar... Belki hala bir iş var (üzerine ölü topağı serilmiş olduğunu zannettiğim) Ankaralılarda?

Dün akşam dinlediğim, bu senfoninin Türkiye'deki ilk seslendirilmesiydi. Demek bu kadar etkili olduğunu bildikleri için, bunca yıl çalmamışlar...

Ama bu akşam saat 20:00'de de ikinci defa seslendirilişi olacak. İki eliniz kızıl kanda olsa, bırakın gidin derim. Ama ben, bu tür müziği seviyorum, Şostakoviç'ten hoşlanıyorum, 68 hareketinden geliyorum falan-filan... "Senin durumun çok özel" dersiniz de, alınmam yani.

Ama söylüyorum işte: Ben hayatımda böyle bir şey görmedim...

“Ben de Artık Bir Taşım”

Müge Tuzcuoğlu

8 Mart 2012'de yapılan KCK operasyonunda Diyarbakır'da gözaltına alınan ve tutuklanan antropolog, gazeteci ve yazar Müge Tuzcuoğlu, Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi'nden mektup yazdı.

Çocuklarıma;
Pozantı cezaevindeki çocukların sorunlarını düzeltmeye uğraşırken tutuklanmak...
“Taş atan çocukların” cezaevinden sonraki yaşamlarını hep beraber örmeye çalışırken tutuklanmak...
Yoksulluk ve yoksulluğu aşmaya çalışırken tutuklanmak...
Kadınlara özgür bir kapı aralamaya çalışırken tutuklanmak...

Ne yalan söyleyeyim, hep cezaevinden çıkan çocuklarımı düşündüm. Çok dinlemişim onlardan tutuklanma ve cezaevi süreçlerini, polislerle-savcılarla diyaloglarını. Onların tecrübesiydi beni yabancı bıraktırmayan... Ve belki aynı polislerdi çocuklarıma ellerini uzatan... Birçoğu sokaktan alınmıştı. Bense misafir olduğum bir evde, 8 Martta, emekçi kadınlar gününde... Çocuklarım onların gözlerini unutmuyordu. Ben de gözlerine baktım uzun uzun.
Onlar, hayatımın yasadışılığının hesabını sormaya uğraşırken, en fazla 12 metre karelik bir nezarethanede bekledim. Pis kokuyordu ve hatta nefes alınmıyordu. Küçük bir çocuğun böyle bir yerde nelere sarılabileceğini düşündüm o an.

İmza-sorgu-sohbet, imza-sorgu-sohbet... İçin o kadar çok çağırdılar ki artık ismimin söylenmesinden nefret eder olmuştum. Nasıl çağırmıştılar çocuklarıma? İsimlerini devralkları, öldürülen dayılarının, amcalarının veya hiçbir zaman anlaşılamayan bir dilin isimlerini çağırmıyorlar mıydı her seferinde?
Hukuksuzluktu en çok çocukları sinirlendiren. Savcı

hakkımdaki suçlamaları anlatırken, bir çocuğun anlattığı hikâyeler geldi aklıma. Soru sormaktan terlemiş savcıya “su getireyim mi abi?” diyen o çocuk... Çocuk işte! Koskoca devletin, koskoca savcısı karşısındaki çocuklarım... Beni toplumlar tarihi tartışmalarından örgüt üyesi yapan savcı, ellerindeki taşlarla bir örgütü kurup üye yaptıklarını söylemiş çocuklarıma!
Sonra mahkeme koridorları... Ya cezaevi kapısı, ya adliye önünde bekleyen sevenler... Serbest bırakıldıktan sonra, çocuk mahkemelerinde devam edilmişti yargılanmalarına. O koridorda bir hayli gerginken birbirileriyle şakalaşmaya başlamışlardı.

Ve tutuklanma kararı... Ömürlerinin çocuk yaşlarını cezaevine reva gören hakime nasıl bakmıştılar? Ne kadar adil, diye mi? Yaşları küçüktü, kelepçe vurulamazdı ama onlara da vurmuşlardı. Polis otosu içinde, kendi mahallelerinden, bileklerinde kelepçeyle geçtiler... Çocuklarıma mahallesinden kelepçeyle geçtim. Onlarla gezdiğimiz yerlerden... Birkaçının evinin önünden...
Sonra duvarlar ve demirler... Oyuncakların, uçurtmaların, kuşların takılı kaldığı teller, tel örgüler... Hep güldüğünüz olayları, günlerinizi anlatmıştınız bana, o sıcak gülüşlerin dışında zaten ne var ki... Sıcak gülüşler ve düşler...

Çocuklarımla zaman geçirirken, yaşadıklarını dinlerken ve “Ben Bir Taşım” kitabını yazarken hep anlamaya çalışmıştım. Neler yaşadılar, nasıl karşıladılar, ne hissettiler... Çok sormuştum, aslında çok da anlatılacak bir şey olmadığını farkında olarak. Gerçekten anlatılamazmış... Diyarbakır'da, Bağlar'da cezaevinin ortasında! Suç saydıkları toplumlar tarihi... İlk insanlar, primatlar, ilk kent devletleri bir gün suç olabileceklerini bilebilirler miydi? Taşlar... Dağların, duvarların taşları; bir gün, kendilerini anlaşılan diye kafalarına atılanlar tarafından suç sayılacağını bilecekler miydi?

Neredeydi suç? Çocuklarıma elinde mi? Kaç tanesini insan gibi dinlediniz... Kaç tanesinin hayatını dinlediniz de, 15-16-17 yılın değil de bir anın hesabını soruyorsunuz...

Çocuklarıma bırakıldı... Ne değişti?
Kürt sorunu mu bitti? Örgüt mü bitti? Şiddet mi bitti? Sonra benim dünyamda suç saydıkları; uyuşturucu, fuhuş, taciz, tecavüz, katliamlar...
Hangisi çözüldü ben yakalanınca?
Şiddeti tartıştık savcıyla sorgu sırasında. Askerlik yaparken bile zorlandığını söyledi ve şiddeti uygulayanlardan hesap sorduğunu... Şiddet nerde?.. Çocukların taş atması; doğru, şiddettir. Zaten sen o çocuğu ve ailesini köyünden çiçeklerle uğurladın! Babasını, amcasını, dayısını kaza kurşunlarıyla öldürdün! Yoksulluk ne ki, zengin hayatı yaşadın!
Çocuklarıma da hiçbiri bu şiddet hak etmemişti. O yüzden haksızsınız. 15-16-17 yılın, 15-16-17 yaşın hesabını kimse veremez. Ama o çocuklar; duruşlarıyla, laflarıyla, elleriyle, küçücük bedenleriyle o taşın hesabını, anısını, hikâyesini en güzel şekilde anlatır. Çünkü onlar birer taş... Yaşadıklarına, yaşatılanlara rağmen hala ayakta oldukları için... Ve ben de artık bir taşım; çocuklarımdan ayrı kaldığım için...

İki çağrım var şimdi bu yazıyı okuyanlara. Birincisi çocuklarıma; sizi canımdan çok seviyorum. Benim anam, babam, kardeşim, dostum, sırdaşım oldunuz. Her zaman güzel bir gelecek üzerine konuşuyorduk. Karşılaştığımız tüm haksızlıklar ve eşitsizliklere rağmen sizin kendi hayatınızda en güzel gelecek yaratacağınıza inanıyorum. Çok güzel insanlarsınız. Bu toplumu asıl güzelleştirecek ve özgürleştirecek olanlar da sizlersiniz. Kendinize çok iyi bakın. Güzel haberler bekliyorum her birinizden. Sizi çok ama çok seviyorum.

Bu yazıyı okuyanlara ikinci çağrım da; insan cezaevine giderken en çok arkada bıraktıklarını düşünüyormuş. Canla başla uğraştığı çalışmaların ne olacağını... Yalnız bırakılmayın çocuklarıma... Pozantı'ya... Yoksulları... Kadınları...(MT/IC)
Diyarbakır - BİA Haber Merkezi

Müge'nin serbest bırakılması için başlatılan imza kampanyasına www.change.org'dan Müge Tuzcuoğlu yazarak ulaşabilirsiniz.

4+4+4+= ? Bilimsel Bir Karar mı? Bir Fetva mı?

Celal Musaoğlu

Durup dururken, Milli Eğitim Bakanlığı'nın (MEB) hiçbir kademesinde konuşulmaz, hiçbir hazırlık yapılmazken AKP'nin saygıdeğer bazı büyüklerinin önerisi ile nur topu gibi bir sorunumuz oldu. Üzerinde çok şey yazıldı, çizildi, söylendi ve söyleneceğe de benziyor. Söyleniyor söylenmesine de yalnızca üstüne vazife olmayanların sözü olarak. Bilim alanı önce uzun süre sustu, şimdi yavaş da olsa konuşmaya başladı ama göreceğimiz bakalım yeterli olacak mı?

Önce 2010 yılında düzenlenen 18. Milli Eğitim Şurası öncesinde ani bir kararla Şura üyelerinin sayıları artırılıyor, sonra da Şura'nın ilerleyen günlerinde hiçbir ön araştırması yapılmayan bir teklifle zorunlu öğretim süresinin 1+4+4+4 olmak üzere 13 yıla çıkartılması karar altına alınıyor. Karar altına alınıyor ama bundan sonrasında MEB ve ilgili kurumlarda bu konu hiç ele alınmıyor, bilim alanında ve toplumda tartışılmıyor.

Ama belli ki bir yerlerde tartışılıyor ki pat diye önümüze konabiliyor. İşte bu tartışılan yeri iyi belirleyebilirsek amaçlarının ne olduğunu daha rahat anlayabiliriz sanıyorum. Amaçlanan eğitim sürelerini uzatarak ülke gençliğinin daha eğitimli olmasını sağlamak ise başımız üzerine. Ama bunun yolunun bilim alanından geçtiğini tasarıyı sunanlar elbette bizler kadar biliyorlardır. Tasarıyı çoğunluğunu maliyecilerin

oluşturduğu bir grup parlamenterin hazırladığını düşündüğümüzde kafamız iyice karışıyor. Ayrıca ne bu acele? Milli Eğitim sistemimizi daha yedi yıl önce tüm öğretim programlarını değiştirerek sil baştan yapmadık mı, 2014 yılında tüm ülkede olmak üzere okul öncesi eğitimi zorunlu kılma kararını bu hükümet almadı mı? Kaç yıl oldu daha ortaöğretimi dört yıla çıkardığımız?

Yasa tasarısının ilk halinde birinci dört yıldan sonra açık ortaöğretim öngörülüyordu ve sonradan bundan vazgeçildi. Kız çocuklarımızın eğitim süreçleri dışında kalmasına neden olacak bu derece vahim bir maddenin ilk taslakta bulunması teklifi hazırlayanların temel yaklaşımlarını gözler önüne seriyor. Bu maddenin komisyonda geri çekilmiş olmasının bu teklifin arkasında yatan temel düşüncenin değiştiği anlamına gelmediğini hepimiz biliyoruz.

Ülke gündemi bu derece yoğun, gergin iken hiçbir biçimde ajandalarında görünmeyen bir konunun pat diye gündeme düşmesini ve bunun arkasındaki gerçekleri biraz eşelemenin bakımımızı daha da berraklaştıracağına inanıyorum. Bir cemaatler- tarikatlar koalisyonu olduğunu hepimizin bildiği AKP iktidarını yürütenler son dönemlerde koalisyonunun en dışı ortaklarından biri ile ters düştüler. Amerika'dan organize edilen bu camianın 10 yıllık AKP

iktidarında planlı bir çalışma ile önemli köşe başlarını ele geçirip bazı alanlarda hükümet politikalarını belirler hale gelmesi hepimizin malumu. Koalisyon içerisinde çatışmalara neden olan bu durum MİT sürecinde kamuoyu önünde tartışılır hale geldi.

Koalisyon ortakları ortak tabanları olan muhafazakar - dindar taban üzerinde bir yarış başlattılar. Bu anlamda Başbakan'ın “dindar- kindar gençlik” çıkışının altında bu yatmaktadır. Bu tabanda bir etkinlik yarışının işareti olarak algılanmalıdır. Yoksa zaten bütün enerjileri ile “dindar- kindar gençlik” yetiştiren ve bunu gayette başarılı götüren bir iktidarın durup dururken bunu kamuoyu önünde tartışmaya açmasının başka ne amacı olabilir ki.

Bu çıkış da yeterli görülmeyle eğitim sistemindeki bu değişiklik gündeme getirildi. Bu değişiklikte esas olan “dokuz yaş” meselesidir. Bu durum da Gülen Cemaati ile diğer cemaat ya da tarikatlar arasında bir yarış meselesi gibi duruyor. Bilindiği üzere İslam'da kız çocuklarının ergenliğe girişi 9 yaş diye kabul edilir. Bu yaştan sonra kız çocukları “namahrem” olurlar, örtünürler ve İslam'ın kurallarına göre yaşarlar.

Türban meselesi tartışılırken bir de “ulemaya soralım” diyen bir Başbakan'ın böyle önemli bir kararda ulemadan fetva almadığını düşünmek saflık olur. Bütün

iktidarları boyunca okul öncesi eğitimi zorunlu yapmak için takdire şayan çalışmalar da yapan bir iktidarın birden bire yılların emeğini çöpe atarcasına bu karardan vazgeçmesini nasıl anlamalıyız. Alan uzmanlarının bütün söylemlerine karşılık bu kararda direktmenin bir açıklaması olmalıdır. Bu durum ancak daha kuvvetli bir baskı ile açıklanabilir. Bazı insanlar açısından bilimden daha baskın olan şey yalnızca dindir, fetvadır.

Topla tüfekte alındığı söylenen hakların geçerli olduğu süreçte bile ortaokul sonu yaşı 6+5 = 11 iken bu yeni tasarı ile bu yaş sınırı 5+4 = 9 a çekilmektedir. Yani dokuz yaşını dolduran bütün kız çocukları ikinci 4 yıllık eğitim sürecinde İslam'a göre yaşayabilecekleri okullara yöneltilebilecekler ve ikinci 4 yıllık eğitimlerini buralarda tamamlayabileceklerdir. Bundan sonrası zaten kolay ortaöğretim açıköğretim gibi yürütüleceği için bir sorun yok demektir.

Muhafazakar- dindar tabana böyle bir mesajın çatışmanın taraflarından biri üzerinden verilmesi elbette ki bu atılımı yapan tarafa avantaj sağlamış olacaktır. Yani AKP iktidarını yürütenler son iki ay içerisinde ortaklarından birine goller atmaya çalışmış ve belki de hitap ettikleri tabanda prim de yapmışlardır. İyi de bu ülke çocukları sizin sıçrama tahtanız değil ki.

DOSYA: Ankara'nın Perili Köşkleri

Piyasa ve Perili Köşkleri

S. Erdem Türközü

Atakule'den Ulus'a kadar yapılacak bir yürüyüş bizi bir çelişkiyle karşı karşıya bırakacaktır. Tamamen ya da kısmen boş, koskoca binaları gördükçe aklınıza maaşının yarısını kira olarak ödeyen arkadaşınız ya da sıkış tepiş sınıflarında ders yapıl(an)amayan üniversiteniz ya da belediye yetkililerinin ağızından çıkan tek bir sözcükle atölyesinden olan seramik sanatçısı gelebilir... Ve hatta Ankara'nın göbeğinde Yugoslavya'nın dağılma süreci üzerine bir film çekilmesine hayli hayli izin verecek mekânlar olduğu sonucuna varabilirsiniz.

Bir yanda arz fazlası diğer yanda ise talepler vardır ama ne hikmetse bunlar hâlihazırda piyasa mekanizmasıyla buluşmamaktadır. Bir ideolojiyi çağırıştırdığı için "kapitalizm" yerine "piyasa ekonomisi" kavramını tercih eden sistem yandaşları, "görünmez el" metaforunu tekrar tekrar hatırlatarak, sosyal refahı arttıracak ve kaynak dağılımını optimal düzeyde gerçekleştirecek "doğal bir düzen" ve "kolektif aklın insanlık tarihi boyunca geliştirdiği bir birikim" olarak serbest piyasa ekonomisini vaaz edeceklerdir.

Kent merkezindeki basit gözlemleriniz bile, kamu yararına kullanılabilecek milyonlarca metrekaarelik kapalı alanın boş durduğunu; yani kaynak dağılımının optimal düzeyde gerçekleşmediğini; daha da vahimi, birkaç kişinin mülkiyet hakkı lehine milyonların barınma hakkının yok sayıldığını kanıtlayacaktır.

Bu aşamada inşaat sektörü üzerine birkaç şey söylemek gerek: Türkiye'de siyasal iktidarlar sermaye

birikiminin kendi yandaşları lehine el değiştirmesini sağlamak için inşaat sektörünü kullandı ve hatta AKP örneğinde olduğu gibi, sömürdü. Müteahhitler öylesine güçlendi ki 12 Haziran 2011 seçimlerinde sosyalistlerle ittifak yaparak Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nu oluşturan Barış ve Demokrasi Partisi bile, bir müteahhidi Ankara'da milletvekili aday olarak gösterdi. Devlet ihaleleriyle AKP'li müteahhitler kayırdı; öyle ki pastadan yeterince pay alamadığını düşünen cemaat lideri, 7 Şubat 2012'de "hep bana, hep bana, rabbena..." anlayışının yanlış olduğunu vaaz etti ve bir hafta sonra 14 Şubat 2012'de de Kamu İhale Kurumu -ne hikmetse- polis tarafından basıldı. İnşaat sektörü yeni yeni zenginler yaratırken kentsel dönüşüm adı altında ellerindeki gayrimenkulleri de alarak yoksulları daha da yoksullaştırdı. Kentsel dönüşüm devlet eliyle yeni zenginlere sadece özel güvenli siteler sunmakla kalmadı; Alevileri (Ankara'da Dikmen, İstanbul'da Gazi), Kürtleri ve Romanları (Sulukule) onyıllardır oluşturageldikleri kültürü yok ederek rejime tabi kılmaya da yöneldi. Hazin olan kamu yararı kavramının bu şekilde işlevsel kılınmasının bizatihi kamuyu yok etmesidir.

Türkiye'deki tüm kentlerin ortak sorunu olan bu "perili köşkler", Ankara'da daha da yoğunlaşmış durumdadır.

“Planlı kentleşmeye son verildiğinden bu yana Ankara sürekli yıkılan ve yeniden inşa edilen ve kolları dört bir yana yayılan dev bir ahtapot görünümündedir.”

Merkezsizleşen Ankara'nın eski merkezleri olan Ulus ve Kızılay hızla değer yitimine uğramaktadır; Bakanlıklar ve diğer devlet kurumlarının yanı sıra ticarî alanlar kentin çeperine kaydırılmaktadır. Kent merkezindeki konutlarsa yüksek kira beklentisiyle, iktisadî kriz gibi nedenlerle uzun süre boş tutulmaktadır.

Bu dosyada çok çeşitli nedenlerle kullanılmayan binaları ve alanları, perili köşkleri ele alacağız. Bunlardan Kızılay Rant Binası yıllar yılı boş kaldıktan sonra birkaç ay önce "kullanıma" açıldı. Kamu yararına çalışan bir derneğin, kendisine yapılan bağışları değerlendirmek için yapılan binası, bir perakende zincirinin açtığı dava sonucu, haciz altında yıllarca boş kalıyorsa, sistemin akıldışı oluşunu söylemek bile gereksizdir. Dahası bu bina açıldığında gördük ki Ankaralıların ortak mülkiyetinde olan Kızılay Meydanı'nın yaya bölgesinin önemli bir kısmı (2 dönüm kadar) tahta perdelerle yıllar yılı gasp edilmiş.

“Yıllar boyunca oradan geçerken hissettiğimiz daralmanın aslında birkaç kişinin keyfî kararının sonucu olduğunu bilmek haksızlığı daha da arttırıyor. Ne diyelim sistem bu...”

Hem Meydan Hem Hizmet Binası... Neden Olmasın?

Eren Aksoyoğlu, Tanju Gündüzalp

Çankaya Belediyesi 27 yıllık tarihi boyunca kendine ait bir hizmet binası olmadığı için 2009 yılında mülkiyeti Sosyal Güvenlik Kurumu'nda olan SSK İşhanı'nı Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in bütün engelleme çabalarına karşı satın almıştı. Satın alma süreci de sancılı geçmiş, Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık, satışa çıkarma ve fiyat belirleme için iki kez Danıştay'a başvurmuştu. Polis Teşkilatı da (Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü) devreye girmek istemiş, ama SSK İşhanı 2009'un Aralık ayında Çankaya Belediyesi mülkiyetine geçmişti. Çankaya Belediyesi, İller Bankası'na halen SSK İşhanı için kredi borcu ödüyor.

Belediye Başkanı Tanık, binanın mülkiyeti alındıktan sonra basına yeni projesini anlatmıştı. Projede dört binanın yıkılması sonucu 6 bin metrekarelik alanda altıda birlik kısım Çankaya Belediyesi Hizmet Binası, geri kalan kısım ise Emek Meydanı olmak kaydıyla, park ve meydan alanının altında da otopark bulunan bir planın hayata geçirileceğini açıklamıştı.

"Korumacı" Gökçek SSK'yu yıktırmak istemiyor.

Ancak Büyükşehir Belediye Başkanı, "SSK'yu yıktırmamak" üzerine açıklamalara başladı. Gökçek'in kent merkezinde meydan istemediği biliniyor. Toplumsal muhalefetin şekillenmemesi ve meydanlarda güç kazanmaması için mevcut alanları binalarla ve ibadethanelerle değerlendirme isteğinde olan Gökçek, Çankaya Belediyesi hakkında SSK İşhanı'nın yıkılması durumunda yasalara dayanarak mevcut alanın Büyükşehir'e geçeceğini ve o alana ibadethane (büyük olasılıkla cami) yapılacağını da belirtiyor.

Çankaya Belediyesi, isterse SSK İşhanı'nın içine girip orayı hizmet binası olarak kullanabilir. Ancak bunun dışındaki bütün ihtimallerde mevcut arazi Büyükşehir Belediyesi'ne verilecek hediye haline geliyor.

Ayrıca Büyükşehir Belediye Meclisi'nde yapılan 1/5000 ölçekli imar planı değişikliği, alanı parsel olarak belirlemiş ve buraya altı kat yapı izni ile sosyal donatı alanı, ibadethane gibi unsurlarla tanımlamıştır. İmar planı, izmet binası yapımına izin vermemektedir.

Büyükşehir Belediyesi Meclisi'nce alınan bu imar planı değişikliğine ilişkin kararın iptali için Çankaya Belediyesi mahkemeye başvurdu. Şu anda mahkeme süreci devam etmekte. Bu süreçte görüştüğümüz bir Çankaya Belediyesi çalışanı Solfasol'a şunları söyledi: "Madem Çankaya Belediyesi SSK İşhanı'nın tamamını yıkarsa alanı yetkisinden kaçırarak ve madem imar planı değişikliği 'mevcut imar durumunu geçerli' sayıyor; o zaman neden dört bloklu taşınmazın diyelim ki üç bloğunu yıkıp, yıkılan alanı meydan olarak düzenlemiyor ve kalan tek binayı da hizmet binası olarak kullanmıyoruz?". Bu sorunun cevabı

Fikri Mülkiyet Hakları Kanunu'nda gizli. Zira SSK İşhanı, Sosyal Sigortalar Kurumu tarafından açılan yarışma sonucunda Mimar Orhan Dinç'in 1973 yılında tasarladığı ve inşa edilen bir yapı. Binanın mimarı Orhan Dinç, fikri mülkiyeti elinde tuttuğu için binasının "ya tamamen yıkılmasını" istiyor ya da binaya hiçbir şekilde dokunulmamasını. Dolayısıyla mimarın izin vermemesi nedeniyle binanın kısmen yıkılması mümkün olmuyor. Çankaya Belediyesi de Mimar Dinç'in bu tutumuna saygı gösteriyor.

Büyükşehir, SSK'yu Gaza Getiriyor: Neden Dava Açmıyorsunuz?

Büyükşehir Belediye Başkanı, bu süreçte SGK'ya yazdığı bir mektupla Çankaya Belediyesi'ni şikayet ediyor; "Çankaya Belediyesi, hizmet binası yapacağım diyerek bu yapıyı sizden, satmak istediğiniz bedelin çok altına aldı. Ama bakın neredeyse iki yıl olmasına rağmen henüz binaya taşınmadı. Dolayısıyla bina satılma amacının dışında boş duruyor. Satışın iptali için dava açın ve binanızı geri alın."

SSK İşhanı, yargının kararı ile kaderinin belirlenmesini bekliyor. Gazete Solfasol ise hem bir kent meydanına hem de SSK İşhanı'na sahip çıkmayı teklif ediyor. Mimarlığın ve tasarımın olanakları bunu mümkün kılabilir.

Emek Meydanı Hala Mümkün

Rahatlıkla, hem Büyükşehir Belediyesinin plan kararı riskine girmesiniz, hem Çankaya Belediyesi hizmet birimlerini yerleştirerek, hem de meydan yaparak bir çözüm mümkün:

Sakarya Caddesi'nden Ziya Gökalp Caddesi'ne kadar bir meydan; EMEK Meydanı mümkün. Yapının 2 katı (tabii ki kolonları ve bina merdiven/asansör merkezleri dışında) boşaltılabilir. Üst katların tamamı belediye birimleri olarak tasarlanır ve yerleşilir. Zemin kat ise, hem belediyeye gelen Çankaya halkı, hem de Sakarya'yı kullanan tüm kişi/grup ve topluluklar için ticaret ve kültür işlevini birlikte sunacak bir alan olarak Sakarya Caddesi ile birleştirilir.

Kahraman Dinçel, Turşucu

SSK İşhanı'nın açılış tarihi, benim çocukluğuma denk geliyor, 80'lerin başları. SSK İşhanı yokken esnaf buraya araçlarını park ederlermiş. Mart 2011'de kapandı. Varlığında da, yokluğunda da avantajları var. Varlığında avantajları; içinde bir çarşının olması, aile müşterisinin gelmesine sebep oluyordu. Ama şimdi çarşı kapanınca haliyle aile müşterisi oldukça azaldı. Varlığında şöyle bir sıkıntı vardı, alt katta çarşı, üstte dört kat var; oradaki barların da Sakarya Caddesi için bir olumsuzluğu oluyordu. Barların bir yerde toplanması gerekir, diye düşünüyorum. Alt katta normal bir çarşı ama üstte de 4-5 kat barın olması bence doğru değil. Yeni durumda ise belediye bütün üniteleriyle buraya geldiğinde insanlar gelecek, vergilerini ödeyecek ve buraya gelip alışverişini yapacak. Sakarya Caddesi'nde eksik olan tek yer kamu binasının olmaması, kamu çalışanlarının buralardan uzak olması.

Özellikle akşamları bu binanın korkutucu bir görüntüsü var. Bu bina yıkılmadı, bir şekilde ayakta duruyor, o halde bu binanın canlanması gerek. Mayıs aylarında oluyor sanırım, yurtdışından gelen heykel sanatçıları var. O bile çok merak uyandırıyor. Buranın hem estetik yönünden hem sanat faaliyetleri yönünden bir artışı var. Esnaf da buranın canlanmasını istiyor.

Hikmet Kalyoncu, Doktor Köfteci

Ben 42 yıldır buradayım. Bu binanın arsası Müzeyyen Hanım'ındı. Müzeyyen Hanım'ın Ziya Gökalp'a bakan iki katlı bir evi vardı. Biz akşamları top oynamaya çıkardık oraya. Onun bahçesini daha sonra asfaltladılar ve otopark gibi kullanmaya başladılar. Ölmeden önce de arsasını burada cami olması için Kocatepe'ye bağışladı. Buranın yeri Kocatepe'nin olmuştu. Şu anda Kocatepe'nin olduğu yer de SSK'nındı. Aralarında takas yaptılar. Buraya 76'da başladılar. Ama zeminden suyun gelmesini önleyemediler. Biz o günkü şartlarda inşaatın temelini kuş bakışı bakardık. Sonrasında ihtilal oldu. Özal zamanında hızlandı inşaat ve 85'te faaliyete geçti. Zaten 2-3 tane de müteahhit eskitti bu bina. Hepsi kaçtılar, en son Ali Abi adında birisi bitirdi inşaatı. Burası faaliyetleyen son dönemlerde benim işlerime pek yansımaları olmadı. İlk zamanlar iyiydi aslında ama son zamanlarda kalite düştü. Bina 1 yıldır boş. Ben dört gözle belediyemizin buraya taşınmasını bekliyorum. Barların olduğu dönemden çok çok daha iyi olacak. Sakaryamızın sağlıklı, ailelerin gelebileceği bir yer olmasını sağlayacak. Ailelerimiz şimdi bile geliyorlar. Belli bir saatten sonra gelemiyorlardı. Sokaklarımız iyi zaten. Sokaklardaki barlarımız, meyhanelerimiz çok iyi. Ama SSK İşhanı'ndaki barlar, Allah muhafaza!

Bana sorsalardı, ben burayı kamu yararına bilhassa Londra'daki, Paris'teki alanlara, tarihi simgelerle dolu, halkın, özellikle gençlerin geleceği güzel, sanatsal çalışmaların yapıldığı, yeşillik alanların olduğu, kaliteli bir yer yaptırırım. Halkın yararlanması için. Bu hantal binayı hepten silerdim. Bülent Bey'in projesini biliyorum, tamamen fikrine katılıyorum. Ama yaptırmadı Büyükşehir Belediyesi. Buraya belediyenin gelmesi hem belediyenin kendisi için hem esnafımız için çok güzel bir şey, madem yıktırılmıyor. Ama önceki projenin adını da koymuştuk: EMEK MEYDANI

1

Atatürk Kültür Merkezi Alanı

Ankara'nın şansı... Kentin merkezinde ve henüz yapılaşmamış bu alan için, Coşkun Erkal'ın AKM yapısı dışında alanda yarışma sonucu elde edilmiş Özgür Ecevit'in Kültür ve Kongre Merkezi tasarımını hala inşa edilmiş göremiyoruz. Şimdiler de Kültür Bakanlığı ve Anakent belediyesi el ele vermiş başka bir proje için çalışmaktalar. İzliyoruz.

2

Devlet Mahallesi (Dikmen askeri alan)

Ankara'nın ta merkezinde bir ucu mecliste bir ucu Balgat'ta olan eski Amerikan üsünü de içinde barındıran alan sivil halkın kullanımına tamamen kapalı. Yıllardır askeri alan olarak kaldığı için ağırlıklı yeşil de kalabilmiş ve bizlere Ankara'nın merkezinde bir "central park" hayali kurduruyor.

3

Atakule:

Dükkanların tek tek boşaldığı Atakule'yi neyin beklediği belli değil. Satıldı, yıkılacak söylentileri arasında Ankara'nın simgesi gerçek anlamda bir perili köşkü andırıyor.

4

5

Karyagdı Sokaktaki sessizlik

Bir tarafta bağevi ve piramidal yapı, bir tarafta kocaman çok katlı bir bina; bomboşlar... On küsur yıldır buralarda yaşamını sürdüren biri olarak; her geçişimde neden gözümün önünde çürüyor diye iç geçirdiğim ve her düşünüşte kafada farklı güzel projelerde kullanılabilir olduğunu fark ettiğim yapılar. Kentin göbeğinde, içinde "tinerici çocukların" yerleşmeye çalıştığı bu binalar mesela neden o kimsesiz çocuklar için barınak ve rehabilitasyon merkezi olamıyor ki? (Bugünlerde başbakanın "tinerici yerine dinci çocuklar yetiştirilmeli" söylemine ayrıştırma polemikleriyle karşılık vermektense böyle bir projeye imza atmak daha akılcı olmaz mı?)

6

8

Roma Hamamı Karşısı Boş Yapılar (Ulus)

Karşısında Roma Hamamı, gerisinde heykel, arkasında Hacıbayram... ve birbirine yaslanmış 7-8 katlı, bazılarında pencere camı bile olmayan 4 yapı... Ve evsizler... ve bu yapıların sahipleriyle konuşup, tadilat karşılığı evsizleri yerleştirmeyen belediye...

9

Büyük Sanayi Alanı (Ulus)

15 yılda kademe kademe ıssızlaştırıldı. Bir kaç ay önce dozerler girip araziye düzeltti. Buraya ne yapılacak, daha ne kadar böyle boş duracak kim bilir. Gerçekten bunu kim bilir?

10

CSO Alanı

20 yılı geçti mi... Bir yüzü kaleye bir yüzü anıtkabire bakan Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası binasına başlanmayalı... Başında mı beklemeliyiz yoksa Ankara olarak...

11

Anıtkabir

Tören alanı ve aslanlı yol dışında yeşil alanı kullanıma tamamen kapalı. Haftasonları anıtkabirin bahçesinde gezmek güzel olmaz mıydı?

Kenedy-Tunus Köşe Bina

Ankara'nın kokusu insanın üzerine sinen "düzen"ine inat yıllardır bir türlü dil zaman mütevazı, şirin bir cafe, kimi zaman da bir ganyan bayi olarak karşımışaşamamak gerekir. Kimi zaman kâğıt toplayıcılarının, kimi zaman ayyaşların, mühürle, yıkılan merdivenleriyle artık bir yaşam unsuru barındırmıyor. Gele

kiş tutturamayan mekânlardan bir diğeri... Kimi zaman bir rock bar, kimi zaman bir bar, kimi zaman bir restoran... Bugün bütün bu özellikleri duvarlarında gururla taşıyor olmasına rağmen, kimi zamansa tinerçilerin uğrak yeri olduysa da şimdilerde kapısına vurulan çekişte barındıracağı da şüpheli...

Genelev

Gökçek'in uzun çabaları ardından geçtiğimiz yaz boşaltıldı. Alan, tarihi Ankara Kalesi'nin hemen dibinde ve çok değerli. Bu haliyle birilerinin iştahını kabarttığı kesin.

Havagazı fabrikası alanı (Maltepe pazarı)

Doğalgazın ve LPG'nin kullanımının yaygınlaşmasından önce havagazı, kentlerde ısınma ve aydınlanma amacıyla kullanılmak üzere "Havagazı Fabrikası" veya Gazhane denilen üretim ve depolama tesislerinde kömürden imal ediliyordu. Yapay gaz üretimi, sanayi devrimi ve kentleşme ile birlikte gelişti. Zamanla bu fabrikalar miadını doldurdu ve "tarihi" olarak anılmaya başlandı. Bazılarının rant aşkını hare hare yakmaya devam ediyor...

100. Yıl Isı Merkezi

Yaklaşık 5 yıl evvel tüm 100. yıl merkezi ısınmadan vazgeçip kombili hayata başladı. Bu süreçte insanları ikna etmeye çalışan ve epey direnen bir avuç insan vardı ama başarılı olmadı. Çeşitli yönleri tartışılabilir ama. Isı merkezi, yakıt depoları, bacaları ve o üçgen camlı yapı artık sessizliğe büründü...

Maltepe Park

Sovyetlerin çöküşünün ardından Sovyet yapımı mallardan Ankara'da payını almıştı ve 1990'lar Maltepe Pazarı'nın en görkemli olduğu yıllardı. Ardından korsan CD ve DVD dönemi geldi; pazarın ünü tüm Türkiye'ye yayıldı ve ardından belediye zabıtalı... "Bir gece ansızın" gelecek iki gün süren meydan muharebelerinin ardından Maltepe Pazarı'nı boşalttılar. Yerine inşa edilen Malltepe Park AVM ise mimari açıdan bir başarı olabilir ama ticarî açıdan tam bir fiyaskodur.

Keçiören metro çukuru

Bu çukur açıldığında doğan çocuklar bugün üniversiteye hazırlanıyor. Ankara'daki müzmin metro çukurlarından sadece birisi.

Mini AVM (Oran)

İlk Tunç Çağı kültür bölgelerinden Eskişehir Ovası'ndaki Demircihöyük mimarisinde; sırtları dışa verilmiş, yan yana ve radyal bir düzende dizili dükkanlardan oluşan ORAN'da yirmi küsur yıldır boş duran bu çarşı, binayı inşa eden şirketin kredi borcuna karşılık bir bankaya ait.

Mülkiyeliler Birliği Otel

Selânik Caddesi ile Yüksel Caddesinin keşiştiği köşenin 80 yıllık sahibi 2,5 senedir Ankaralılara mahsun gözlerle bakıyor. En son Mülkiyeliler Birliği Otel olarak kullanılan bina Ali Çolak'ın MB Genel Başkanlığı döneminde yatay yüklerle karşı dayanıksızlığı ve olası bir sarsıntıya dayanamayacağı gerekçesiyle boşaltıldı. Binanın 1992'de geçirdiği büyük tadilatla zemin kat taşıyıcı kolonlarının bir kısmı kesilmiş. Bina 2010 yılında "Korunması gerekli taşınmaz kültür varlığı" olarak tescil edilmiş.

Perili Ev İsmet Paşa

İsmetpaşa'da semte de adını verdiği iddia edilen köşk. Tescilli olduğu için yıkılan yapılar arasına katılacağı gün çok uzak değil.

Renda Köşkü:

ABD ile Alman Büyükelçilikleri arasında bulunan Kızılay Derneği'ne ait bina yıllarca kiralık kaldı. Bahçesinde sallanan Kızılay bayrağı dışında bir canlılık belirtisi yok. Gündemde köşkün bir kültür ve konaklama merkezine çevirilmesi varsa da varsa da ne zaman sonuçlanacağı belli değil.

Rus Elçiliği EK Binası

Söylentilere göre Rixos Otel'in (eski Ankara oteli) yanındaki Rus Büyükelçiliği ek binası Ankaralıların sırtındaki en büyük kamburdur. Büyükşehir Belediyesi Akay Kavşağı nedeniyle arsasının bir kısmı karşılığında yıllardır Ruslara kira ödemektedir ve bu kira on milyonlarca dolarla ifade edilmektedir. Kapitalizmin kimi nasıl ödüllendirdiğinin en güzel örneği olan bu iki kamburdan Ankaralılar en kısa zamanda kurtulmalıdır.

Alman Usulü Periler

Şehnaz Rastgeldi Azcan - Berlin

Ankara'da perili köşkların izi sürülürken, ben de bir başka başkentın perilerinden söz edeyim size. Her daim dönüşen ama değişmemeyi de beceren köklü ve sabırlı başkent Berlin. Her büyük şehirde yaşanması kaçınılmaz olan; yapıların zamanla terk edilmesi ve yetersizliklerinden dolayı terk edildikleri dönemde işgal edilmeleri hali Berlin için de söz konusu iken; bir savaş sonrası kenti olarak Berlin'in bir güncesi daha var. Kısaca duvardan önce, duvardan sonra olarak alt başlıklandırılabilir bir günce.

6 milyon 890 bin Alman'ın öldüğü 2. Dünya Savaşı sonrasında, Berlin de kurbanlardan biri. Şehirdeki 245 bin yapının yaklaşık beşte biri kurtarılamaz hale gelmiş. Düşünün, tam da Nazi Almanyası'nın muhteşem başkenti Germania olmaya hazırlanırken...Savaş sonrası Amerika, İngiltere, Fransa ve Rusya arasında paylaşılan 4 sektörde yönetilen ve 1961'de Berlin Duvarı inşası ile yaşamaya başlanan bölünmüş döneme kadar Almanların şehri perilere terk etmemek üzere canla başla çalıştığı bir gerçek.

“Erkek nüfusun çoğu savaşta öldüğünden, kadınlar ve çocuklar kurdukları insan zincirleri ile yıkık evlerin işe yarayan tüm malzemelerini toplamışlar. Trümmerfrau yani Moloz Kadın olarak adlandırılan, anılarına heykeller dikilen bu kadınlar şehri ve yapıları elden geçirmişler.”

Duvarın şehri ikiye bölmelerinin ardından Batı Berlin'de kalan, bir zamanların işçi kırsalları Wedding, Kreuzberg ve benzeri semtler bu kez duvarın dibi olunca, Gastarbeiter yani misafir işçi mahalleleri olarak canlanmış. Böylece hem duvarın hem de bu göçmen nüfusun görünmez kılınması amaçlanmış. Doğu Berlin'in ortasında bir ada olarak izole olan Batı Berlin eski ve bakımsız binaları için bu çareyi bulduğundan, yapılar fiziksel olarak eskise yıpransa da kiraya verilebilmiş. Oysa Doğu Berlin'de toplu konut yapımına ve modern mimariye yönelen sosyalist yaşam mülkiyet edinimini neredeyse imkansızlaştırdığından, Doğu Berlin'in eski binaları ıssızlaşmış. Kapılar, pencereler açık... işgal böylece başlamış. İşgal işsiz ve sokakta komün yaşamayı seçen alternatif gençler arasında haliyle yaygınken; ailesinden yeni ayrılmış, bürokrasi ile yeni tanışmakta, büyük şehre yeni gelmiş, parası az gençler arasında da işgalcilik olağanmış. Önce pencere önlerine saksılar, cesaretlendikçe kapı ziline ismin yerleşmesi... Bu terk edilmiş yapıları kısa zamanda tamir eden ve yuva haline getiren gençler, zaman içinde yasal kiracı olabiliyormuş.

“DDR döneminin bürokrasi mengenesine kendini kaptırmadan başını sokacak bir dam olarak perili evlere yerleşenlerden birinin

bugünün Şansölyesi Angela Merkel olması Doğu Berlin'deki işgalciliğin bir anısı.”

1989'da duvarın yıkılması ve birleşmenin ardından Berlin'de inanılmaz bir kalkındırma dönemine girildiğini görüyoruz. Her şeyin ince ince planlandığı bu evrede, özellikle Doğu Berlin'in terk edilmiş konut yapılarının iflas mahkemelerinde 'kelepir' fiyatlara satılması ve restorasyonları için çok uygun banka kredileri verilmesi hızlandırıcı. Yeni zenginlerin, mülk sahiplerinin ve pırıl pırıl bir Berlin'in ortaya çıktığı bir dönem bu. Yapıların kaderine terk edilmediği bir sağıklaştırma dönemi. Bu süreçte yenileştirme ve mülk sahibinin el değiştirmesi koşullarında eski kiracıların kira sözleşmelerinin devam ettirilmesi hatta evine girilmesine izin vermeyen kiracılara yaptırım uygulanmadığından, o dairelerin olduğu gibi bırakılması dikkat çekici.

Hadi lafı toparlayalım; insan faktöründen ve şehre katma değer kazandırma yükümlülüğünden sıyrılmasına göz yumulmuş, restore edilerek ranta kaptırılmış bir eski, sessiz yapı Berlin'in dinamik/kozmopolit/sosyal devlet yaşamında pek mümkün değil. Perilenmeye en hazır yapılar dahi işgalcileri tarafından bir atölye ortamına, perdeleri takılmış bir yuvaya dönüşür. Belki sizin benim gibi temiz büyümüş çocukların alıştığı evler değil. Restorasyonları henüz üstlenilmemiş olsa da, hemen her yapı bir şekilde kullanımda. Sanayinin Doğu Avrupa ve Uzakdoğu'ya kayması ile Berlin'de boşalan yerel imalathaneler, yüksek tavanları geniş açıklıklarıyla Türk düğün salonlarına dönüşüyor mesela. İçine vagonların alındığı geniş kapıları olan bir depo binası salona dönüştüğünde gelinle damat otomobille, sünnet çocukları atla mekana girebiliyor. Büyük bahçeleri, avluları olan binalar bit pazarları olarak hafta sonlarında kullanılıyor. Yapılar eskise dahi, graffiti sanatı ile sokağın dili oluyor duvarları. Boşalmış binaların odalarının

kurs olarak, düşük bütçeli işletmelere ofis olarak, üniversitelere sınıf olarak kiraya verilmesi ise Berlin için bir rutin. Fotoğrafını gördüğümüz protesto pankartı asılmış bu yapı örneğın, kapatıldığı günden bir önceki gece dahi bir dans klübü olarak hizmet vermekte imiş.

Son bir perili alanla bağlayayım Berlin'den bildirimlerimi; mahallemiz sakinlerince köpek meydanı olarak tanımlanan 5600 m² bir boş alan. 1937 yılında ev yaptırmak üzere arsayı satın alan Hildebrandt ailesi savaşta Viyana'ya kaçınca, DDR 1962'de bu alana el koyarak duvarın geçtiği alana dahil eder. Duvarın yıkılmasının ardından ise ailenin davaları başlar, zira 1996'da çıkan bir kanunla duvar geçen alanlar sahipleri tarafından satıldı kabul edilmiş, kamulaştırılmış. Bu aktardığım bilgiler 2005 yılında 96. yaşgününü Viyana'dan gelecek bu alanda kutlayan Charlotte Hildebrandt ile ilgili gazete haberinden. Bugün dava ne durumda bir bilgiye ulaşamadım. Bu eve taşındığımız geçen 10 yıl boyunca arsaya kimi zaman sirkler misafir oldu, düzenli temizlendi, zamanla çevresine teller çekildi ama köpeklere hep açık oldu. Geçen günlerden birinde oğlumla eve yürürken karşılaştığımız bir Alman komşuma 'şuraya bir alışveriş merkezi filan yapılsa ya' dedim. Tepkisini görebilmek için, kışkırtmak isteyerek (ama yapılsa çok da sevinirim orası ayrı). Yüzüme garipseyerek baktı 'yapamazlar orda yazılmış ya, imkansız' dedi. Arsadaki panoda "Bu alanın yasal sahibi Hildebrandt Ailesi bu alana yaşlılar, çocuklar ve engelliler için ekolojik bir yerleşim planlamaktadır". Kamu faydasına saygı var ve halk bunun ciddi takipçisi Berlin'de. Son örnek; eski Doğu Berlin'de boş ya da izbe olan Spree nehri kıyıları medya merkezleri ve ünlü O2 Arena için projelendirildiğinde çevrede yaşayanların protestoları yükseldi. Bu yatırımların çevredeki konut bölgelerinin kiralarını spekülatif arttıracığı, eski kiracıların yerlerinden edilecekleri söylemiyle kitleler itiraz etti. Protestolar, yürüyüşler, O2 Arena açılışında işgal eylemleri uzunca bir süre devam etti. Yani; rantın Berlin'de işi her daim zor.

Ankara'nın En Büyük Gecekondu: Çankaya Otel...

Mehmet Onur Yılmaz

Ankara'ya en tepeden bakan bina Atakule sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Uğur Mumcu Caddesi (eski Köroğlu Caddesi) üzerinde bulunan sivrivri bir yapı Atakule'ye bile tepeden bakar. 25 yıldır tamamlanamadan öylece duran Ankara'nın en büyük "perili köşkü"dür bu yapı: Çankaya Otel...

Sivas'ta şöyle anlatırlar: Düğünde somurtarak oturmakta olan geline hadi kalk oyna demişler. Gelin oynamak istemiyormuş da diyememiş. Onun yerine demiş ki; "yerim dar, oynayamam". Ortayı boşaltmışlar, yer açmışlar, hadi demişler şimdi kalk. Gelin durmuş, durmuş; bakmış artık diyecek bir şey kalmadı, demiş ki "gönüm yok"

Çankaya Otelimiz bizim kıssadaki gelin gibidir. Hikayesi 30 yıl öncesine dayanır. Özal zamanında çıkarılan kanun hükmünde kararname ile turizm bölgesi ilan edilen bir parselde bu kararnameye dayanarak alabilmiştir ilk inşaat ruhsatını. Çeşitli defalar (5 yılda bir) yenilenen ruhsata rağmen inşaat bir türlü bitmemiştir. Çünkü yapılan proje büyük otel işletmecilerinin isteklerini karşılamamaktadır. Otelin ne yeterli bir otoparkı vardır ne de açık alanı. Bina, Ankara'nın en uzun süre kullanılan (hiç kullanılmamış) yapılarından biri olmanın yanı sıra içinde unutulduğu ve sökülemediği rivayet olunan kule vinç de en uzun süredir dikili kule vinç olsa gerek.

25 yıldır oturduğu yerden kalkmaya hiç niyeti yok bizim gelinin. Kalkıp oynasın diye yer açmaya çalışanlar olmadı değil. Çankaya Belediyesi'nin bundan iki önceki Başkanı Haydar Yılmaz döneminde başlayan ve Muzaffer Eryılmaz döneminde devam eden bir planlama operasyonu ile otel ile Papazın Bağı arasındaki alanın otopark ve alışveriş merkezi, Papazın Bağı'nın da otelin kahvaltı salonu olması için az uğraşmadılar. 2004 yerel seçimlerden hemen bir hafta önce Papazın Bağı'nda ağaç kesmeye kalktıklarında, karşılarında mahalleliyi, Papazın Bağı'nın sahibi Hikmet Amca'yı ve Mimarlar Odası'nı bulmasalardı bugün Papazın Bağı'nda Çankaya Otel'in "klas" misafirleri brunch yapıyor olacaktı. Ama bir dizi hukuksuzlukla dolu plan değişikliği ve ruhsat süreçleri Mimarlar Odası'nın mahalleli ile yürüttüğü kampanya ve açtığı davalar sonucu durduruldu. Anlayacağınız bizim geline yer açamadılar ki oynasın.

Çankaya Otelinin Kirli Çamaşırları

2004 yılında Papazın Bağı'nı işgal etme planları sırasında otel inşaatının bütün kirli çamaşırları da ortalığa döküldü. Haydar Yılmaz döneminde, Çankaya Belediyesi'nde yapılan usulsüz plan değişikliği, bu plana dayanarak verilen ruhsat ve hatta plana gerekçe gösterilen Büyükşehir Belediyesi Otopark Yönetmeliği'nin ilgili maddesi iptal edildi. Aynı süreçte binanın kendisinin de alınan ruhsata aykırı inşa edildiği ve olması gerekenden çok daha fazla alan kullandığı da tespit edildi.

Aynı süreçte üzerine çöreklediği vadide akan dereyi hesap etmeyen/umursamayan yatırımcının, derenin suyu binanın temelini canını okuduğunu görünce, derenin suyunu tahliye etmek(?) için kaçak alanlar inşa ettiği ve bu alanlara da sonradan izin uydurmaya çalıştığı ortaya çıktı. Sonuçta inşaat ruhsatının süresi yıllar önce dolan ve yeni ruhsat alması da artık yasal olarak mümkün olmayan koca bir moloz yığındır Çankaya Otel. Otoparkı olmayan, açık alanı olmayan ve olduğu hali ile hiç bir yatırımcının lüks otel olarak işletmeyeceği ortaya çıktığından boş kalmaya mahkumdur. Söylenti odur ki otelin sahibi Hattatlar, otel için aldığı bütün banka kredilerini başka yerlerde kullandığından otelin her bir parçası defalarca hacizlidir. Kentin tepesine dikilmiş devasa boyuttaki bu finans aracının Ankara'ya maaliyeti acıdır. Kendisi boş kaldığı gibi Ankara'nın zamanındaki en gözde caddelerinden birisi olan Köroğlu Caddesi'nin (yeni adıyla Uğur Mumcu Caddesi) de canına okumuştur.

“Koca yapının yıllardır kullanılmadan kalmasının Köroğlu'ndaki etkisi cadde üzerinde boşalan dükkanlar, satılamayan konutlar ve yavaş yavaş ölen ticarettir. Yani "oh canıma deysin" deyip geçilemeyecek kadar ciddidir durum.”

Çankaya Belediyesi, SSK İşhanı'ndan ağız bu kadar yanmışken bu işe de girer mi bilinmez ama burayı da dert edip birşeyler yapması gerektiği bir gerçek. Mevcut yönetimin dahil olmasa da Çankaya Otelinin bu halinin sorumluluğu Çankaya Belediyesi'ne aittir. Kulağının üstüne yatmak bu sorumluluğu ortadan kaldırmayacaktır.

Saat Kulesini Bırak Sanat Kulesine Bak

Bu kadar söyledikten sonra gitmek olmaz; önerimi de söyleyeyim:

Otelin bu hali bana Sheffield'da bulunan Sanat Kulesi'ni (Arts Tower) hatırlatır. (Aman karışmasın "saat kulesi" değil efendim "sanat kulesi")... Sanatın da kulesi mi dikilir demeyin olur. Bu kule 1965'te yapılmıştır. Sheffield'ın her yerinden görülen kule 2010 yılına kadar kentin en yüksek yapısıydı (şimdi ikinci) ve Sheffield Mimarlık Okulu'nun da evidir. Adından da anlaşılacağı gibi türlü kültür sanat etkinlikleri için de kullanılan bir yapıdır. Mimarlık okulunun yanısıra çeşitli sanatçıların ücretsiz ya da çok ucuz bedelle kullandıkları atölyeleri, kütüphanesi, sergi salonları bulunmaktadır. Yılın her günü günün hemen her saati aktif ve capcanlıdır.

“25 yıldır öylece, boş duran Çankaya Otelini artık Ankaralılara orayı işgal etme ve kamu yararına kullanma hakkı doğurmaktadır. Bu Ankara'da yıllar yılı boş duran pek çok alan ve yapı için geçerlidir.”

Haydi Gökçek'in şıfırttığı "tarihi" saat kuleleri ile meşgul olmayı bir yana bırakıp; "Çankaya Sanat Kulesi" üzerine konuşalım. Çok lazımsa üzerine bir de saat koyarız!

“Ankara'ya tepeden bakan bu binanın bir sanat kulesi olduğunu düşünmek sizi de heyecanlandırmıyor mu?”

Ne dersiniz?

Bir Festival Böyle Geçti!

Ebru Baysal, Sinan Yusufoglu

23. Ankara Uluslararası Film Festivali, 15-22 Mart tarihleri arasında yapıldı. Solfasol olarak; bir arada bulunmanın, paylaşmanın, değerli aktarımların bir parçası olmanın yeri ve vakti olarak gördüğümüz festival mekanlarındaydık.

Son yıllarda Batı Sineması'nın yılda bir kez bu festival için açılmasına alışan Ankaralılar, görece olumsuz koşullara rağmen festivaldeydi. Özellikle teknik olanakları sebebiyle olumlu ve olumsuz görüşlerin çarpışmasına tanıklık ettiğimiz bu yerde, denebilir ki bir çok Ankaralı için festival; karla başladı, ama ardından baharla, yeniden başladı. Biz de, Dünya Kitle ve İletişim Vakfı'nca düzenlenen festivali, hem farklı katılımcılarla, hem de Vakıf Başkanı Oğuz Dönmez, Yönetim Kurulu Üyesi Hacer Yıldız ve Alt Yazı ekibinden Mustafa Kerem Yüksel'le konuştuk. Solfasol için en önemlisi; 23. Festivali değerlendirirken, kocaman bir olanaklar alanı olan ve seneye 24.sü planlanan bu festivalin Ankara kentiyile nasıl buluşabileceği sorusu üzerine düşünmekti.

bütün ödemelerimizi yapabilecek durumda olduk. Bu bize, vakıf olarak başarılı bir festival yaptık duygusunu yaşatıyor.

Oğuz Dönmez: Bir festivali başlatıp sorunları çözüp, bitirmiş olmanın verdiği keyif var. Çok çabaladık, küçük aksaklıklar veya tabi kimine göre büyük olabilir, göreceli bir durum. Ama bu festival kötüydü anlamında değil tabi ki. İyi organize etmedik değil, festival bence pozitif sonuçlanmıştır, olumlu bitmiştir düşüncesindeyim.

Mustafa Kerem Yüksel: Bir de şu durum var; DVD çağında festival yapmanın bazı zorlukları var galiba, her festivale özgü. Evinde rahat rahat her DVD'ye ulaşabilen insanı sinema salonuna getiriyorsunuz, Salon soğuktu altyazı kötüydü ,adam bunları dertleniyor. Bir kitle sanırım bu hastalıktan muzdarip olarak geldiği için, bir türlü tatmin olmuyor. Festivalin anlamına vakıf olunması önemlidir bence. Tüm aksaklıkların ötesinde bu daha değerli geliyor bana.

Sinan Yusufoglu: Festival seyircisini idealize eden bir yaklaşımınız var

rahatsız. Sansür dillendiriliyor. Sponsorlar destek vermiyor, başkalarına bağımlı halde festival yapmaya çalışılıyor.

E.B: Böylece seyirci de kendine ne düşüğünü bilmeli, basın da, festival de; söyleşimizin amacı da bu zaten.

H.Y: Bizim Gibi Hırsızlar filminde seyirci çok haklı olarak tepki verdi. Biz seyirciye hak verdik, dilerseniz bilet iade edebilirsiniz dedik, iade edenler, bu şekilde de izleriz diyerek hiç yerinden kalkmayanlar, tepki verip sonra film tekrar oynuyor diye gelenler oldu.

Konuklar, gittikleri çeşitli yerlerdeki standartları arıyorlar. Kültür ve Turizm Bakanlığı geçen yıla göre bütçemizi yarı yarıya indirdi, Halkbank sponsor olmadı ve biz sponsorlarımızdan sadece hizmet aldık, para almadık. Kesinlikle konuğu bağlamaz ki benim para bulup bulmamam, seyirciyi de, eğer bir festival yapıyorsak basını da oyuncusunu da, yönetmenini de memnun etmeliyiz, en başta seyirciyi. Araç beğenmeyen konuklar oluyor. Sinemacılar imkanları çok iyi olan, her yerden destek alan festivallere gidiyor. Sonra Ankara'ya gelince beklentileri

H.Y: Bizim popülerlik kaygımız yok, açılış ve kapanışla da bu gayet iyi anlaşılıyor zaten. Bizde star yoktur. Türkan Şoray geldi sadece. Onun özel bir sevgisi var buraya. Festival başkanımız Mahmut Tali Öngören'den dolayı. Dolayısıyla bize karşı duygusal bir yaklaşımı var. Türkan Şoray'a çok teşekkür ediyoruz. Ve tabi Lütfi Akad'ı andık, festival 2011 yapımı bir filmle de açılışını yapabiliirdi veya iki konser verirdik. Ama biz Türk sinemasının büyük ustasını, onun ölümünden sonraki ilk uluslararası festival olarak anmak gerektiğini düşünerek, açılış filmi yaptık. Gitsek , Büyükşehir de bize destek verirdi herhalde, desek ki biz sizin festivaliniz olacağız, ama yok bizim bir çizgimiz var ve onu korumak önemli.

O.D: Artık sponsorluk ilişkisi kurumsallaştı. Kurallar bütünüyle yürüyor. Bu sene sponsorluk yapmayan kuruluşlar, istek ve taleple bizden beklentileri konusunda bizi bilgilendirdiler. Biz de o zaman, o şekilde öğrendik.

E.B: Ortak akıl geliştirmek gibi mi?

O.D: Evet, ortak akıl güzel bir kavram, o da var, ama program oluşturulmasında düşünsel katkı yapmak ve hatta bir şeyleri empoze etmek .

S.Y: Müdahale etmek.

O.D: Evet, empoze hafif kaçtı, müdahale etmek. Ama sponsorlukla bu süreçleri yaşadık bu sene. Biz biraz Malatya Film Festivali'nin getirdiği koşturmadan sponsor ilişkilerini tam rayına oturtamadık diyelim, doğruya doğru yani şimdi. Dilerdi ki gönül, daha fazla Ankaralı kuruluş, banka , merkezi yerler ya da şirketler olsun festivalde. Gittiğimiz de oldu.

H.Y: Ama biliyoruz ki seneye kurumsal sponsorlarımız devam edecek. Kültür ve Turizm Bakanlığı herhalde devam edecektir.

S.Y: Önümüzdeki yıllar için ne gibi düşünceler var?

O.D: Sponsorların büyük çoğunluğunun devamlılığını sağladık. Önümüzdeki yıl daha çok sponsor ve parasal katkı sağlayacağız,

H.Y: Ankara üzerine çok daha yoğun çalışacağız. Geçtiğimiz yıllarda sokak etkinlikleri vardı, ancak sinema ile o kadar da iç içe değildi, Seneye, sanat sokağını sinema festivaline yaraşır bir şekilde işlevsel kılmak istiyoruz,

O.D: Karanlık sokaklardan bir miktar çıkmak ve sokakta, açık alanda filmler, oyuncular, yönetmenler buluşsun, olabilir bu. Ayrıca festival, önceki yıllarda afiş yarışması açmıştı, afiş yine yarışma ile yapma fikri egemen.

H.Y: Yine geçtiğimiz yıllarda günlük festival gazetesi çıkarmıştık, belki Solfasol'le birlikte çalışılabilir bu

Ebru Baysal: Ankara Film Festivali'ne dair farklı katılımcılarla konuştuk. Genel olarak memnun olanlarla; oldukça mutsuz ve şikayetçi olanlar vardı. 23. festival bitti. Sizce festival nasıldı, nasıl bir hissiyat içerisindeyiz?

Hacer Yıldız: Dönüp geriye bakınca çok büyük organizasyon hatası yapmadık diyoruz. Ama tabii ki program çok daha iyi olabilirdi. Özellikle dünya sineması çok daha iyi olabilirdi. Şimdi, seneye şu toplu gösteriyi de alalım, diyoruz. Bu sene Malatya Film Festivali'ni de vakfımız gerçekleştirdiği için ekip olarak yorulduk . 140 film gösterildi. Ankara için çok iyi bir rakam bu. 250 konuk vardı basınla birlikte; Biz Bakanlığın bize verdiği bu bütçe ile Çankaya Belediyesi'nin destek hizmetleriyle,

haklı olarak. Bunu anlayabiliyorum ama seyirci de artık teknik olarak sorunlu gösterimler istemiyor. Mesela Robert Altman'ın bazı filmleri hem altyazı hem de kopya bakımından sorunluymdu.

M.K: Evet Bizim Gibi Hırsızlar'ın ilk gösterimi sorunlu geçti.

S.Y: Bu gibi durumları artık kurumsallaşmış bir festivalin aşması, seyirciye yaşatmaması gerektiğini düşünüyorum. Bu hepimizin festivali ve festivaller ortak bir kültür. Bunu nasıl daha iyi yapabiliriz; bu söyleşinin amacı da bu. Festivaller eleştirilebilir; gelişme için şart bu. Buradan biz nereye çıkabiliriz, çünkü artık bildiğiniz gibi destekler gittikçe azalıyor. Artık kimi çevreler bazı festivallerin destek almasından

karşılایamıyoruz.

S.Y: Sonuçta bu bir festival, şaşalı bir durum yok; festival bir sinema kültürünü yaşatır; amacı çok nettir.

H.Y: Ama yerel festivaller bu gösterişi geliştirdi. Pohpohluyorlar. Belediyeler, valilikler de para veriyor şehrin tanıtımına katkı sunması için.

S.Y: Burada bir seçim yapmak gerek; tüm olumsuzluklara rağmen programıyla öne çıkan bir festival mi olacağız; yoksa konukları mutlu etmek için gösterişe önem veren popüler bir festival mi olacağız? Ankara Film Festivali'nin geçmişten bugüne bence en büyük özelliği, programıdır. Hep iyi filmleriyle, belgesel, kısa film ve video işlere verdiği değerle anılır.

konu, sokağın nabzı tutulur festival zamanı. Ayrıca kombine bilet yapmak istiyoruz yine. Konukları daha etkin kılmak, sinema yazarları ile gençlerin bir araya gelmesi, festival mekanlarında sinema konuşmak,...

Geçmiş yıllarda '94 galiba, ilk kez Siyah Beyaz Bar'da söyleşi başlattık. İlk konuğumuz Can DüNDAR'dı. Fethi Yaşar, Erden Kıral, ben bir üniversite öğrencisi olarak Fethi Yaşar'ın duruşundan müthiş etkilenmişim. Bilge Karasu vardı.

O.D: Batı sineması daha iyi olacak. Bu sinema çok güzel bir kültür merkezi olur, okuma odaları, film okuması için yerler... 3 salon var. Ama teknik olanaklar için ciddi yatırım gerekir. Festival dışında da yine, film haftaları düşünülebilir.

H.Y: Özellikle sonbaharda Ankara'da bir boşluk var, o zaman olabilir. Aziz Nesin, Mahmut Hocalarla konuşurken, birlikte Ankara'ya bir şenlik yapalım denmiş. İşte böyle başlamış her şey....

E.B: Güzel bir konuşma ve Solfasol için güzel bir değerlendirme oldu, teşekkür ederiz.

Cüneyt Cebenoyan

Ulusal Uzun Metraj Film Yarışması jürisi, sinema yazarı

....Program ve içerik iyiydi kanımca. Vaktim olsa daha çok film izlerdim. Etkinliklere hiç katılmadım.

...Organizasyon daha iyi olabilirdi. Gösterimler iyi değildi, karanlıktı. Batı sineması soğukmuş, gitmedim, duydum. Parasızlık dışında da sorunlar vardı. Ama gönüllüler ve profesyonel ekip mükemmeldiler. Hepsine teşekkür ederim. Ankaralılar iyidir zaten.

...Festivali takip eden insanlarla bir araya gelebildiğimizi söyleyemem. Buluştum diyemem. Bir şey katabildim mi bilmiyorum.

...Bir festival nasıl olmalı sorusunun cevabı zor tabii ki. Ama ilk başta daha iyi gösterim koşulları, daha iyi bir projeksiyon, daha sıcak sinema salonu, daha iyi tanıtım!

...Bir festival varlığı ve olanakları ile bir şehirle nasıl hemhal olabilir dersiniz cevabım; biraz da şehire sormalı bu soruları! Ve ayrıca yaratıcı çözümler üretmek için festival bütçesinin yetersizliği önemli bir sebeptir, tek sebep değildir.

Serkan Acar Aşk ve Devrim filmi, Ulusal Uzun Metraj bölümünde yarıştı ve üç ödülle döndü.

23 yıldır yapılan bu festivalin kurumsal kimliğini oluşturmuş olması lazım. Şehir insanlarına ulaşabilen bir festival haline gelmesi gerekiyordu. Sponsor bulamamak ya da şehrin yerel ve merkezi yönetimin, Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın yeterli destek vermediğini hissettim ben. Geçmiş yıllara göre bu sene daha zayıftı festival. Bu da hüzünlü bir şey bence. Ama bunun festivali düzenleyenlerle ilgili olmadığını düşünüyorum gerçekten. Onlar bence koşullara rağmen, ellerinden geleni yaptılar. Yerel destek çok zayıf bence Ankara'da.

...Film seçisini geçmiş senelere göre ben zayıf buldum, özellikle yarışma filmlerini. Azdı bence ve biraz da çorba gibi geldi bana. Değişik türler. Yabancı filmler iyiydi.

...Diğer festivallerden biraz farklı olması adına değişik şeyler yapılabilirdi. Sadece ilk filmlerin yarıştığı, yeni yönetmenleri ortaya çıkaran bir festival haline gelebilir. Böylece diğer festivallerden ayrılabilir,

CEYDA AŞAR

Sinema Yazarı, Festivalin Ulusal Uzun Film Yarışması Siyah Jürisi'nde yer aldı.

Program hem bu dönemde çekilmiş yeni filmlere, hem de dünya sinemasındaki ustalara yer vermesi bakımından doyurucuydu kanımca. Robert Altman'ın önemli filmleriyle tekrar buluşma olanağı sağladı. Altman filmografisi oldukça doyurucuydu. Ayrıca Yunanistan sineması son dönemde gelişme gösteriyor ve özellikle güncel politikaya değinen filmler artıyor. Yunanistandan yeni bir filmin; Wasted Youth/Kayıp Gençlik filmi izlemek hoş bir keşif oldu. Ankara Film Festivali kısa filmcilere, ve amatör- profesyonel belgeselcilere yer verebilmesiyle de önemli. Bu açıdan da doyurucuydu. Fakat sinema açısından, ben Batı sinemasının

oldukça yetersiz olduğunu, teknik olanaklar açısından da, fiziki ve manevi soğukluk açısından da yetersiz olduğunu düşündüm. Büyülü Fener gibi önemli bir sinemanın festivalde yer alamaması büyük bir kayıp.

... Festival ne kadar bağımsız olursa kadar küçülmek zorunda kalıyor. Ankara gibi bir büyük kentte bu festivale mutlaka destek olması gereken büyük mecralar olabilir, bulunabilir diye düşünüyorum.

...Yönetmenlerle halkın buluşması bence çok doyurucu oldu. Her festivalde filmlerden sonra soru cevap olur, özellikle yarışma filmlerinden sonra. Bu festivalde benim gözlemlediğim; Ankaralı seyirciden gelen soruların oldukça yetkin ve düzeyli sorular olmasıydı.

..Tabi ki daha çok katılım olabilirdi. Ama gördüğüm kadarıyla salonlarda katılım vardı

...Gelecek sene için kesinlikle önerilerim var. Mesela Gezici Festival bir sene Reha Erdem'i davet etmiş ve öğrencilerle atölye çalışmasında buluşturmuştu. Ünlü yönetmenlerle atölyeler ilgi çekecektir ve öğretici olacaktır. Bir yönetmenin dünyasını ve bakış açısını görmek önemli.

...Sokağa taşmalı bence festival. Bu aynı zamanda festivalin tarihiyle ve hava koşullarıyla da ilgili. Baharla birlikte baharı getiren bir festival; sokaklara, parklara taşmalı. Bir de, "bilen gidiyordan ziyade, gören katılıyor" gibi bir ihtiyaç var. Ancak ben kendi adıma kötü bir festival olduğunu düşünmüyorum. Daha iyisi her zaman mümkün, ama bu da festivalcilerle ilgili değil, üniversiteler daha çok dahil edilmeli. Bu işbirliğini ben çok göremedim, öğrenci kentinde bence bu önemli.

Burak Doğan Festival izleyicisi, sinemacı

Festival bir yörede o yıl içinde üretilen ürünlerin üreticileri ve tüketicileri arasında sergilenmesiydi bir zamanlar, Ki o zamanlarda genelde tüketiciler aynı zamanda üreticilerdi. Ankara Film Festivali'ni ve yöresel isimle anılan herhangi bir film festivalini duyunca hep bu aklıma gelir. Ürünlerini sergileyen yönetmenler o yılın ürünlerini birbirlerine ve bekleyen izleyicilere sergilerler. Ama yerelde yapılan bu tür festivaller yerelin ismiyle reklamını yaparlar. Mesela Ankara diye, halbuki filmler Ankara yöresinin filmleri değildir, her yerden gelir. Hatta uluslararası sıfatını da alarak yerelden evrensel

bir konsept tuttururlar. Ama isimle olmamıştır bir türlü, festival ne Ankaralı yönetmenlerin ne de Ankara'nın festivali olabilmiştir. Bu festival de uluslararası niteliğe büründükten sonra Ankara'dan daha da kopmaya başladı. Festival sadece festival düzenleme işine büründü tarihini reddederek. Mümkün olduğu kadar dışa açılmayı; ama Ankara kendi dinamikleriyle, kendi insanıyla, sokakta gezen adamıyla, kedisiyle, kısafilmcisiyle, öğrencisiyle düzenleyebilmeliydi bu festivali. Gelecek yılın temaları atölye çalışmalarıyla izleyici tarafından belirlenebilmeliydi. Afiş ve teaser yarışmalarıyla genç grafiker ve yönetmenler teşvik edilebilmeliydi. Şehrin edebiyatçıları, ressamı, isyancıları bir araya gelebilirdi. Festival her an her yerde başlayabilirdi. Ankara film festivali bir isimden öte sığa dönüşüp Ankara'da görsel düşünsel bir çok şeyi kapsayabilirdi. Bilmem ki Aziz Nesin'in içinde var olmuş olduğu bir yapıdan hep böyle uçlaşmalar ve çıkışlar, umutlu bakışlar görmek isterdim. Yoksa sinema niye ki?..

Jale Güneş Festivalin uzun yıllardır takipçisi ve "sinema sevdalısı"

Festivale gitmekle kendinizi özel hissedeceğinizi deneyimler yaşarsınız. Elinizde bir film programının olması, daha vizyona girmemiş bir filmi izlemek, henüz siz doğmadan önce perdede yer alan bir film,, vakit geçirmek için değil de gerçekten 'sinema sevdalısı' insanlarla bir arada izlemek etkilidir. Ankara Film Festivali'nde bahsettiğim değerlerin bir çoğunu bu sene görememek biz festival severleri hayal kırıklığına uğrattı. Salonlar özensiz, altyazı ekibi tecrübesiz, teknik destek yetersizdi. Klasik filmler dışında seçilen filmlerin tamamına yakını sanki sadece o zamanı doldurmak için seçilmişti. Zaten film seçimleri düzgün olsa bile ses düzeninin düzgün olmaması, yer yer filmin ekranda kayması, altyazıların filmle senkron ilerlememesi, filmin kesintiye uğraması gibi nedenlerden dolayı iyi bir iş çıkmayacaktı. Sonuç olarak, festival seyircisinin sadık olduğu, ancak bir kez soğuduğunda tekrardan kazanılmasının zor olduğu düşünülürse, organizasyonu daha dikkatli yapmak faydalı olacaktır.

Bisikletle Yola Çıkan Bir Adam

Özge Altınyayla

Güneşli ve bahara olan özlemimizi giderebileceğimiz bir günde buluştuk Serhat Karaaslanla. 'Bisiklet' filmiyle 'ben de varım' demişti aslında film sektörüne. 'Bisiklet' filmiyle tanıştı sektör onu. Bugün de biz tanıyalım dedik ve sorduk, hem kendisini hem de filmlerini...

Kısa filmlerinizde diyaloglar kullanmadığınız için olayınız tamamen mimikler üzerine aslında. Bu konuda set sırasında bir sıkıntı çekiyor musunuz? Yani oyuncuların her an ruh halleri bürünecekleri karaktere göre şekillenebiliyor mu?

S.H: Mimikler, genelde oyunculuk ve performans dayalı filmlerde önem taşır. Ama bizim için hikâye önemliydi. Amatör oyuncularla oynadığımız için de daha çok genel planlarla çalıştık. Mesela bisiklette çok az yakın plan vardı. Yani oyunculuk performansı arka planda kalıyordu. Bir de amatör oyuncuların çok fazla üstüne gitmek filmi bozabilir. Çünkü onların rol yapmaya çalıştıkları hissedilir ve rahatsız eder izleyeni. Bu sebepten daha çok genel çekimler üzerine yoğunlaştık. Mevzuyu anlamayı gerektirecek çalışmalar yaptık

Araf'ta ve Kan'da olduğu gibi Türkiye'yi yakından ilgilendiren konuları kısıtlı bir zamana sığdırmak zor olmuyor mu?

S.H: Bunlar sende fikir olarak hep vardır zaten. Zaman zaman düşünürsün ve doğru zamanı bulunca ortaya çıkartırsın. Mesela Araf, çok uzun süredir kafamda vardı ve aslında çok kişisel olan bir mevzuuydu. Ve bu konuyu toparlamam birkaç gün sürdü yalnızca. Nasıl çekeceğimi kâğıt üzerine döktüm.

Toplumsal konuları bu kadar yoğunlukta işlemenizin Kürt asıllı olmanızla ve o coğrafyada yaşananlarla yakından ilgili olmanız etkili öyle değil mi?

S.H: Kesinlikle öyle çünkü insan bilmediği hayatlar dünyalar üzerine oturup kafa yorma gereği duymaz. Seni

etkileyen, canını acıtan şeyleri yazarsın. Bu yüzden toplum için yapılan filmlere pek inanamıyorum, çünkü insan bir şeyi ilk başta kendisi için yapar. Yaparken de çokta konu seçmez aslında, bu sana gelir. Yaşarken bir an, seni etkileyen bir durumu anlatma gereği duyarsın ve anlatırsın. Ben de Kürt olduğum için doğal olarak bu durumumu anlatıyorum.

Peki, Bisiklet'in bu kadar büyük bir başarı getirmesini bekliyor muydunuz? Ve bu başarı önünüzdeki projeler için bir kaygı yarattı mı?

S.H: Hayır, hiç bir beklentim yoktu. Bir iki yerde gösterilse iyi olur diyordum. Başarısı beni gerçekten çok şaşırttı. İlk başta bir kaygı oluştu tabi. Normalde ben çok fazla ara koymuyordum, sürekli kafamda bir şeyler oluyordu ve çekeyim diye düşünüyordum. Ama Bisiklet'ten sonra daha fazla düşünmem gerekti. Mesela birkaç projem vardı ama erteledim onları, çünkü üzerimde ister istemez bir baskı oluştu. Ama bir süre sonra aştım bunu. Çünkü bir insanın çektiği her şey iyi olmak zorunda değil. Hele kısa film bence deneysel bir alandır sinemayı öğrenmek için. O yüzden şu an o tarz bir duygu içerisinde değilim.

O zaman Musa sizin için bir başka aşama olmalı?

S.H:Öyle. Musa'da oyuncu yönetimi açısından çok ikna oldum. Çünkü sinema eğitimim yoktu başlarken ve aşama aşama gidiyordum. Set kısmında zorlanıyordum. Çünkü kafadakini verebilmek için oyuncuyla iletişim kurmak deneyim gerektiren bir şey. Şimdiye kadar Musa'daki gibi iyi iletişim kuramamıştım ama bu filmde çok prova yaptık ve diyaloglu olduğu için uğraştık. Sonucu da iyi oldu.

Film çekiyorsunuz ve birileri çektiğiniz filmleri izliyor. Şu ana kadar kısa metraj çektiğiniz için izleyicinin birebir tepkisini yalnızca festivallerde görebiliyorsunuz. Bu duyguyu biraz anlatır mısınız? Yani gösterim boyunca izleyiciyi mi izliyorsunuz yoksa kendi filminizi mi?

S.H: Karanlık bir atmosfer olduğu için festivallerde seyirciyi izleyemiyordum ama salonda fark ediyorsun bir şeyleri. Mesela izleyici filmi sevdiyse salonda çıt çıkmıyor. Ama hoşlanmadıysa fısıltılar oluyor ya da telefonuyla ilgilenenler. Zaten filmin çıkışında insanlar geliyorlar ve seninle film hakkında konuşuyorlar. O sırada da tepkiyi anlayabiliyorsun. Musa'nın ilk gösteriminde salon çok güldü bir kaç yere. Biz komik olsun diye uğraşmamıştık ve salondan öyle tepki gelince çok şaşırdım, mutlu oldum.

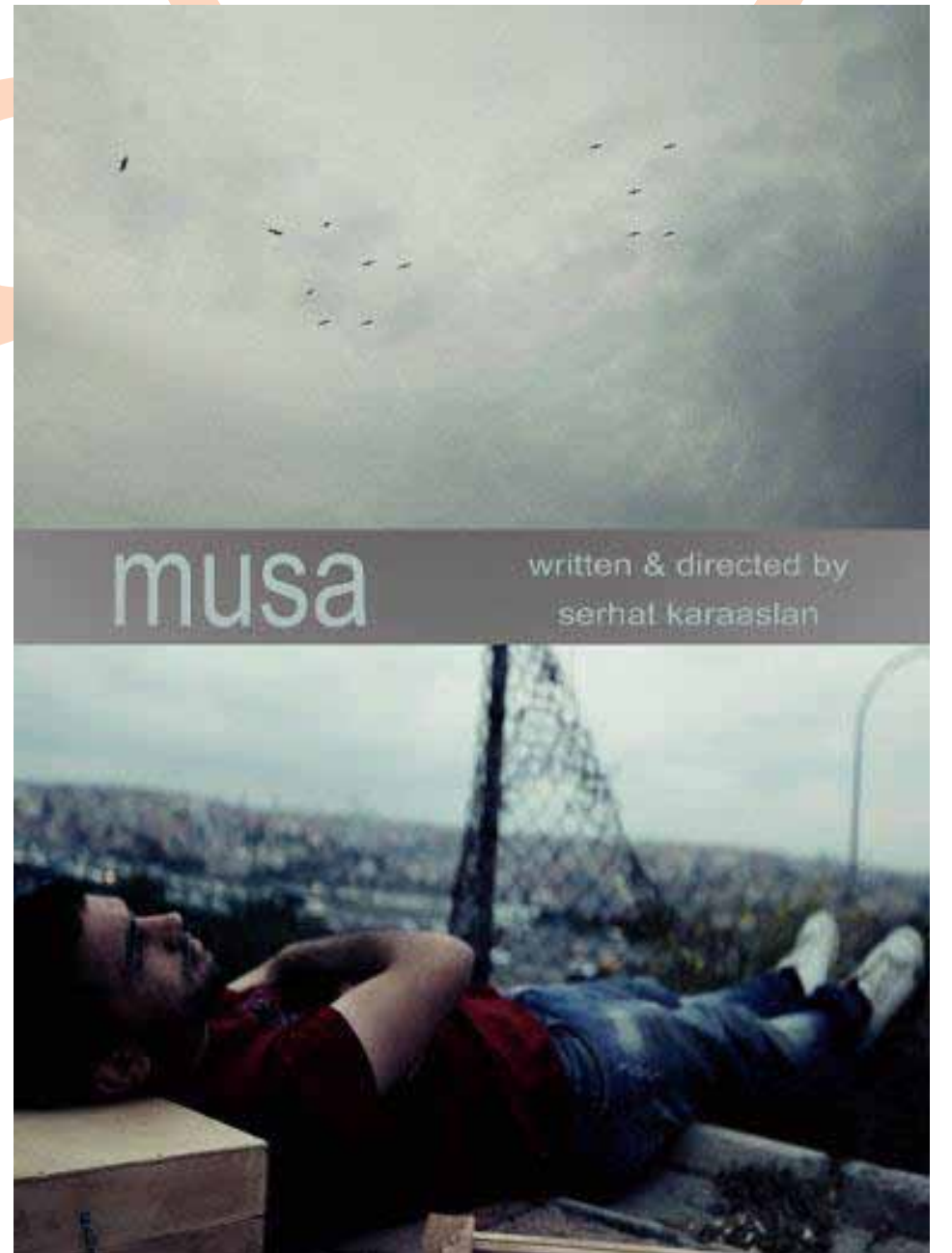
Film sektörünün içinde olduğunuz için bu kurgu dünyasını çok yakından biliyorsunuz. Hal böyleyken hala izlediğiniz filmlerden etkilenebiliyor musunuz?

S.H:Şöyle ki, çok iyi filmlerde tabi ki hiçbir zaman kopmazsın. Ama ister istemez o filmin nasıl çekildiğine bakıyorsun. Zor ve uzun planlar varsa mesela, vay be diyorsun, şunu nasıl çekmiş... Şu muhtemelen öyledir, şurada şunu kullanmıştır, diye geçiriyorsun izlerken aklından. Yani eskisi gibi bir filmle baş başa kalamıyorsun. Ama çok iyi filmler dediğim gibi içine alıyor seni ve o ayrıntıları fark edemiyorsun.

Siz aynı zamanda eczacısınız da. Peki, bu mesleğinizi de devam ettirmeyi düşünüyor musunuz?

S.H: Hayatını devam ettirmek için mecburen çalışmak zorundasın. Kimse kısa filmi hayatının sonuna kadar sürdüremez Türkiye'de. Yurtdışındaki gibi bu işten para kazanıp hayatın boyunca kısa film çekemezsin. Bu yüzden eczacılığa devam etmeliyim. Ama umarım hayatımı film çekerek geçirebilirim.

Hayatını, film çekerek geçirmen dileğiyle,
Teşekkürler Serhat Karaaslan...

Bir Sergiden İzlenimler

M. İhsan Doğan

Tuvalin önünde 10-15 saniye durdu, elinde füzeni ile... Sonra, birden tuvalde yüzler, eller, gövdeler, kemanlar belirmeye başladı. Füzenin her hareketi yeni bir figür yaratıyordu. Bizler de, hayranlıkla, şaşkınlıkla, sessizce izliyorduk, gözlerimiz Ali Herischi'nin figürlerinde, kulaklarımızda Vivaldi'nin Mevsimleri.

Kursart Sanat Galerisi, Azeri Sanat Dahisi Ali Herischi'nin Resim Sergisi ve Andüşüm-Renkdeşüm çalışmasına ev sahipliği yapıyordu. Sanatseverler de, soğuk, uzak dememiş doldurmuşlardı galeriyi. Sanatçı, gösterilen ilgiden biraz şaşkın, çokça mutlu, alçakgönüllü haliyle konukları ile ilgileniyor, onlarla konuşuyordu.

Bakü'de 1958'de doğan Ali Herischi. 1976'da girdiği Azerbaycan Devlet Güzel Sanatlar Üniversitesi'ni 1981'de bitirmiş. Aynı yıl SSCB ülkeleri "Uluslararası Diploma Projeleri Yarışması"nda tasarım dalında elde ettiği derece ile master programını da tamamlamış. 1983-1988 yılları arasında tasarımcı-ressam olarak sanatına artık dar gelmeye başlayan Azerbaycan'dan uluslararası sanat arenasına açılmış. Almanya ve Çek Cumhuriyeti, Ali Herischi'nin tasarım

dehasını yakından tanıyan ülkelerden yalnızca ikisi. Ali Herischi'nin sergilerini izleyenler heykel, fotoğraf, müzik, dans eşliğinde sanatçının kendi oluşturduğu "Andüşüm" ve bunun devam niteliğindeki "Renkdeşüm" çalışmaları ile karşılaşılır. Tamam, duvarlarda tablolar vardır ama, galerinin bir köşesinde boş bir tuval ve önünde sıralanmış fırçalar, boyalar, füzenler de vardır. İlk kez sanatçının sergisine konuk olanlar için alışılmadık bir durumdur, "Unutulmuş herhalde, serginin telaşından" diye düşünenler bile olur, az sonra izleyecekleri "Gösteriyi" bilmedikleri için. Deneyimli sanatseverler ise heyecanlı, sabırsız, gözleri sanatçıda o büyümlük dakikaların başlamasını beklemektedir.

30'dan fazla sergi, video performans, andüşüm-renkdeşüm çalışması, resim-tasarım sergileri ile ülkemizde ve yurtdışında sanatseverlere ulaşan Ali Herischi'nin Kursart Sanat Galerisi'ndeki sergisini görün. İnanın, duvarlardaki figürler size "hoş geldin" diyecek, sanatın sıcaklığı ile sizi saracaklar. Galeriden ayrılırken dudaklarınızda bir gülümseme olacak, buna eminim. Ama biraz acele edin, 4 Nisanda kapanıyor sergi...

Sesinin gittiği yere götüren adam: Bobby McFerrin

Tuğba Solukçu Canpınar

27 Mart akşamı Ankara'lı müzikseverler çok değerli bir caz sanatçısı ve O'nun müziği ile bütünleşme fırsatı buldu.

Yaptığı turnelerde değişik kültürden binlerce müziksevere ulaşan ve tüm materyalleri aynı potada eritip her defasında müziği yeni bir ifadeyle sunan bir virtüöz O.

McFerrin'in Caz, Pop, R&B ve klasik müzik geçmişi ve müzik dünyasına katkılarını anlatmak sayfaları sığmaz. Ancak O'nunla aynı sahneyi paylaşma şansına sahip olan bir korist olarak O'nun müzik yolculuğunu tasvir etseydim; seyircisi ile buluştuğu şehirlerden geçerken üzerinde ışıltılı bir iz bırakan ve bu pırıltının sonsuzluğa doğru ilerlediği bir evrensel yol olarak ifade ederdim.

İşte o Işık Yolu, Türkiye'ye ve önce Ankara'ya pırıltılarını saçtı bu akşam. Üstün tekniği, seyirciyi müziğin içine alan tarzı ile söylediği her bir temadan çıkan duyguyu dinleyenlerin kalplerine yerleştirdi.

McFerrin, mütevazı bir üslupta ancak büyük bir disiplinle çalışıyor. Müthiş bir ekibi var. Sahnede onunla olmak çok farklı bir deneyim. Çünkü konserin nasıl süreceğini sadece O'nun kalbi biliyor. Programında genel hatları belirleyip tüm detayları sahnede spontan olarak işliyor. Eğer büyük ustayla sahnedeyseniz -ya da koltuklarınızda bir izleyici- size sadece kendinizi çok dikkatle onun şefliğine bırakmak kalıyor. Sonuçların ne kadar güzel olduğunu önceden tahmin etmek mümkün değil. Bu nedenle sahnede konuşmak kadar izleyicisi olmak da özel hissettiriyor kişiye kendini.

Konsere doğaçlamalarla başlayan Bobby McFerrin, Türk Müziği temalarını tercih ettiği programında değerli müzisyenleri ağırladı sahnede. McFerrin, akışta ilk önce başarılı Ney ustası Bilgin Canaz'ı davet ederek,

neyden çıkan ilahi ezgilere içten yorumlarını kattı. Sonraki konuğu ünlü Kanun ustası Tahir Aydoğdu'ydü. Büyük ustanın kanun taksiminde kendi üslubu ile eşlik eden McFerrin hem büyümlendi hem de büyüledi.

Bobby McFerrin, sahneye izleyicilerden birkaç kişiyi davet etti ve doğaçlamaları eşliğinde dans etmelerini, birkaç kişinin de şarkı söylemesini istedi. Ve devamında tüm seyircileri yöneterek herkesin müzik yapabileceğini kendisinin görmesini sağladı adeta. İşte McFerrin, evrensel müzikal bütünün bir parçasını daha birleştirmişti bile.

Ünlü virtüöz programının son bölümünde, Türk Koro Müziği'nin önemli temsilcilerinin başında gelen ve bir Ankara grubu olan Orfeon Oda Korosu'nu davet etti. Daha önce Swingle Singers ve Cantabile gibi önemli vokal toplulukları ile sahne alan koro, Şef Elnara Kerimova yönetiminde yerini aldı. Çoksesli Türk Koro Müziği'nin önde gelen örnekleri arasından -sanatçı tarafından seçilen- eserleri seslendiren koro, açılışı Karadeniz ezgileriyle yaptı. Programın devamında "Ceylan" ve "Ayanın İrisine" isimli eserlerde solist Zafer Albayrak'ın seslendirdiği uzun hava, Bobby McFerrin'in etnik caz temasını kullanarak eşlik etmesi ile zenginleşti. Konserin son bölümünde Orfeon Oda Korosu'nu yöneten McFerrin, yaptığı doğaçlamaları koroyla seslendirirken sahnede bulunan konuk koristlere keyifli ve unutulmaz bir deneyim yaşattı.

İki saate yakın sahnede kalan Bobby McFerrin, büyük bir mütevazilikle gerçekleştirdiği konserini yine aynı mütevazilikle sonlandırarak izleyicilere veda etti. Başkentli müzikseverler, inanılmaz yeteneği ile bu akşam Ankara Congressium'a konuk olan McFerrin'in bıraktığı müzikal pırıltıları kalplerinde hissederek koltuklarından ayrıldılar.

T. C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI
DEVLET OPERA VE BALESİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
DOB
ANKARA DEVLET OPERA VE BALESİ

Gişe Tel: 324 68 01 - 324 22 11 (7 hat) / 2010 Gişe Online: www.dobgm.gov.tr

NİSAN 2012 PROGRAMI

01 NİSAN PAZAR	20:00	İTALYAN GECESİ (*)	Şan Konseri
02 NİSAN PAZARTESİ	20:00	RUSALKA	Opera / 2 Perde
03 NİSAN SALI	20:00	EVLİLİK SENEDİ (*) (SEZONUN SON TEMSİLİ)	Komik Opera / 1 Perde
04 NİSAN ÇARŞAMBA	20:00	YUSUF İLE ZÜLEYHA (SEZONUN SON TEMSİLİ)	Opera / 2 Perde
05 NİSAN PERŞEMBE	20:00	ZORBA (SEZONUN SON TEMSİLİ)	Bale / 2 Perde
07 NİSAN CUMARTESİ	20:00	SARAYDAN KIZ KAÇIRMA	Opera / 3 Perde
08 NİSAN PAZAR	11:00	UYUYAN GÜZEL (***) (PRÖMİYER)	Müzikli Çocuk Oyunu / 2 Perde
08 NİSAN PAZAR	16:00	ŞARKILARLA YAŞAMAK (*)	Müzikli Oyun / 1 Perde
09 NİSAN PAZARTESİ	20:00	SESLELER ANADOLU (***)	Müzikli Oyun / 1 Perde
10 NİSAN SALI	20:00	SESLELER ANADOLU (*) (ÖZEL TEMSİLİ)	Müzikli Oyun / 1 Perde
11 NİSAN ÇARŞAMBA	20:00	RUSALKA	Opera / 2 Perde
12 NİSAN PERŞEMBE	20:00	BİR YAZ GECESİ RÜYASI	Modern Dans / 1 Perde
14 NİSAN CUMARTESİ	20:00	RUSALKA	Opera / 2 Perde
15 NİSAN PAZAR	20:00	BAŞKENT ODA ORKESTRASI (*)	Konser
17 NİSAN SALI	20:00	RUS GECESİ (*)	Konser
18 NİSAN ÇARŞAMBA	20:00	SARAYDAN KIZ KAÇIRMA	Opera / 3 Perde
19 NİSAN PERŞEMBE	20:00	BİR YAZ GECESİ RÜYASI	Modern Dans / 1 Perde
21 NİSAN CUMARTESİ	15:00	SARAYDAN KIZ KAÇIRMA	Opera / 3 Perde
22 NİSAN PAZAR	11:00	UYUYAN GÜZEL (***)	Müzikli Çocuk Oyunu / 2 Perde
23 NİSAN PAZARTESİ	20:00	ÇOCUK BALESİ ÖZEL TEMSİLİ	Çocuk Balesi / 2 Perde
24 NİSAN SALI	20:00	OSMANLI'NIN İTALYAN OPERASI: NAUM TİYATROSU (*)	Müzikli Anlatım
28 NİSAN CUMARTESİ	20:00	V.MURAD (DÜNYA PRÖMİYERİ)	Bale / 2 Perde
29 NİSAN PAZAR	16:00	SESLELER ANADOLU (*)	Müzikli Oyun / 1 Perde
30 NİSAN PAZARTESİ	20:00	RUSALKA	Opera / 2 Perde

Ankara Müdürlüğü gerektiğinde programlarda ve kadrolarda değişiklik yapabilir.
(*) OPERET SAHNESİ (**) LEYLA GENCER SAHNESİ (***) ODTÜ KEMAL KURDAŞ SALONU

60 Yılda Bir Opera Binası Yapamadık

Sibel Durak

Ankara Devlet Opera ve Balesi solistlerinden Aykut Çınar... Ankaralılar onu 3 Tenor konserlerinden ve rol aldığı sayısız eserden tanıyor. Çınar, son olarak senfonik eserleriyle büyük ün kazanmış Çek besteci Antonin Dvorak'ın Rusalka Operasıyla Ankaralı seyirciyle buluşuyor. Son iki yıldır aynı zamanda Opera Solistleri Derneğinin başkanlığını da yürüten Çınar'la hem Rusalka hem de Ankara'nın opera alanındaki eksileri üzerine bir sohbet gerçekleştirdik.

Çocukken dinlediğimiz deniz kızının hikayesini anlatıyor Rusalka. Su perisi ölümlü bir insana aşık olur ve aşkı için perilikten vazgeçip insan olmanın yollarını arar elbette bunun da bir bedeli vardır. Operanın sıkı takipçilerinin kaçırmayacağı bir ayrıntı gizlidir Rusalka Operasında bu da bestecisinin dehasından kaynaklıdır. Bu ayrıntıyı Çınar'ın dilinden anlattırsak: "Rusalka, Dvorak'ın sınırlı sayıda yazdığı opera eserinden biri. Operası yapılacağı zaman merak içinde kaldık. Rusalka tanıdık bir eser değildi. İçine girdikten sonra anladık ki çok başarılı bir besteci ve operada da çok başarılıymış. Eser bizim alışkın olduğumuz eserlerin dışında orkestrası çok ön planda. Operada genelde sahne üstünde insan sesi, koro ön plandadır. Burada ilk kez orkestranın başrolde olduğunu düşündüm. Senfonik drama denilebilir." Ve ekliyor "Rusalka'da müthiş bir orkestra ziyafeti üstüne güzel sesler, arylar dinleyecek, seyirci bu alışkın olduğumuz opera seyirlerinden farklı bir tat." Bundan sonra bir Ankaralı olarak konuşmaya başlıyoruz Çınar'la röportajı yaptığımız ve Büyük Tiyatro olarak da bilinen Opera Binasının 2 Nisan 1948'de yenisi yapıncaya dek sanat kurumu olarak kullanıldığını hatırlatarak sözlerini sürdürüyor. Salonumuz 600 kişi civarında ve biletlerimiz çıktığı gün bitiyor diye övünüyoruz. Bu övünülecek bir şey mi tartışılması gerekiyor.

Bina konu olunca söz AKM(Atatürk Kültür Merkezi) alanına geliyor. İstemihan Talay'ın kültür Bakanlığı döneminde Atatürk Kültür Merkezi Kompleksi yapılmak üzere bir yarışma düzenlenir ve Özgür Ecevit'in projesi birinci olur. Projenin içinde bir de opera binası yer almaktadır. Projenin hayata geçirileceği alan da bellidir; bugün AKM dediğimiz ve ortasında kesik bir piramit olan yapı dışında birşey olmayan alan... Bu konudaki endişelerini şöyle sıralıyor Çınar "AKM alanı Milli Komitedeyken çok endişelenmiyorduk. Orası birçok kişinin iştahını kabartan bir alan. Şimdi anladığım kadarıyla Milli Komiteden çıkmış. Bakanlar Kurulu kararına dayanarak orada her şey yapılabilecek artık. Gerçekleştirilecek bir müze projesi var. Sonuna kadar destekliyorum o alanda yapılacak en güzel işlerden birisi müze. Bu tip şeyler yapılırken bizim projemiz de yapılırsa bu alan Ankara'nın kültür platosu olabilir. Dernek olarak bu sürecin takipçisiyiz"

Bina sorunu kadar Çınar'ı rahatsız eden başka bir konu var o da opera eseri üretilmemesi. Türk Opera sanatçılarının performanslarının dünyada ilk iki, üç arasında olduğunu ancak eser üretilmeden evrensel olunmayacağını anlatarak sözlerini şöyle sürdürüyor: "Coğrafyamızdan kaynaklanan genetik yapımızdan kaynaklanan bir sese yatkınlığımız var. Buraya

gelen yabancı şefler hep aynı tepkiyi verir derler ki "ben bu kadar güzel sesi bir arada görmedim." Eğitimimiz de iyi. Ancak, dünyada opera sanatında yer alabilmeniz için kendi operanızı, kendi sanat ekolünüzü yaratmanız lazım bu noktada eksiklerimiz var çünkü üretimimiz yok. Üretilmiyor, özendirilmiyor önü açılmıyor. Rengim Gökmen genel müdürlüğünde birkaç adım atıldı. 60 yıllık kurumumuz her yıl 10 tane opera yazılıydı şimdiye en az 15 tane başyapıt çıkardı. Oysa toplama bakınca 10-12 tane eserimiz ancak var. Başyapıt çıkarmak için çok üretmek gerekiyor. Bu yönde politikalar olmazsa evrensel olamayız, icracı kurumlar olarak kalırız. Fransız, Alman, Rus, İtalyan ekolünden bahsediliyorsa bunlar çok iyi icracılar oldukları için değil eser ürettikleri için bu durumdalar. Kendi ekolümüzün oluşması için kaynak çok çünkü hikayemiz çok. Bütün Anadolu efsanelerle dolu. Melodi dersiniz dünyanın en zengin melodilerine sahip bir coğrafyada yaşıyoruz. Her şey var bir tek bu yönde irade ortaya koymak lazım."

“60 küsur yıldır opera geleneği olan Ankara hala bina sorununu çözememiş. Bunda opera sanatçılarının, opera sanatını idare edenlerin, siyasetçilerin, seyircilerin sorumluluğu var. Bu bina opera binası olarak yapılmamış ama 60 yıldır içinde sanat yapılıyor. 60 yıldır yenisini yapamadık.”

Devlet Tiyatrosu Görme Engelli Çocukları Unutulmadı

Devlet Tiyatrosunun (DT) bu yıl 8.sini düzenlediği Küçük Hanımlar Küçük Beyler Uluslararası Çocuk Tiyatroları Festivali 24 Nisan'da başlıyor. 29 Nisan'a kadar devam edecek festival kapsamında 21 oyun toplam 72 temsil yapacak. Festivalde ayrıca 10 atölye çalışması 1 sunum gerçekleştirilecek. Festivalin en önemli etkinliklerinden biri ise görme engelli çocuklar için hayata geçirilen okuma tiyatrosu.

Bu kapsamda Muhsin Ertuğrul sahnesinde Alice Harikalar Diyarında adlı oyun görme engelli çocuklar için sahnelenecek. Ankara DT sanatçısı ve festival koordinatörü Funda Mete geçen yıl başlattıkları bu etkinliğin festivalle sınırlı kalmayıp sezona yayılmasını istediklerini belirtti.

Görme engelli çocukların, oyunları izlerken birtakım sıkıntılar yaşadıklarını aktaran Mete, şunları söyledi: "Görme engelli çocuklarımız rutinde oynanan oyunları izlerken birtakım sıkıntılar yaşıyorlar. Her ne kadar sahnelerimiz

onlar için düzenlenmiş olsa da, yaşlılarıyla birlikte olunca tedirgin olabiliyorlar. Çocuk seyirci özel bir seyirci, enerjileri yüksek ve bazen kontrol etmek zor olabiliyor. Oysa bu çocuklarımızın biraz daha yavaş yürümeleri gerekiyor ama diğer çocuklar yanlarından hızlıca geçtiğinde tedirgin oluyorlar. Oyun esnasında sahnede görsel olarak bir şeyler anlatıldığında bu çocuklarımızın takip edemedikleri için oyunu kesintiye uğramış gibi algılıyorlar. Kopmalar yaşanıyor ya da diğer çocukların ani tepkilerini yadırgayabiliyorlar."

Tüm bu olumsuz durumların farkına varılmasıyla görme engelli çocuklara özel oyun sahnelemek için kolları sıvayan DT, yeni yazarları tanıtmak, prodüksiyonu güç oyunları sahnelemek gibi amaçlarla yapılan okuma tiyatrosunu görme engelli çocuklar için hayata geçiriyor. Geçen sene Küçük Deniz Kızını bu amaçla festival kapsamına alan DT bu sene de Alice Harikalar Diyarında adlı oyunu görme engelli çocuklar için sahneleyecek. Okuma tiyatrosunda esas noktanın metin seçimi olduğunu belirten

Mete, bu konuda şunları söyledi: "Metin seçimi çok önemli. Öyle bir oyundur ki oyuncunun bedensel aktivitesine dayalıdır. O oyuna okuma tiyatrosu yapmamızın görme engelli çocuklar için manası yok. Metin tiyatrosu anlamında sağlam bir metin olması gerekiyordu. Bir takım hassasiyetleri gözetmemiz gerekiyordu. Çocuklarımızın en mutlu, en olumlu şekilde ayrılması için metin araştırması uzun sürdü." Muhsin Ertuğrul sahnesinde gerçekleşecek etkinliği çocuk seyircilerin yanı sıra okuma tiyatrosu meraklıları da izleyebilecek. Festival kapsamında hiçbir çocuk yer kalmadı diye kapıdan geri çevrilmeyecek diyen Mete, velilerden ise tek bir şey istiyor: "Festival programımızda her oyun için belirlediğimiz bir yaş grubu var. Velilerden buna uymasını bekliyoruz. 8 yaş için sahnelenen bir oyuna 4 yaşındaki çocuk geldiğinde hele de çocuğun tiyatroyla ilk buluşmasıyla korkabilir, tiyatro ona anlaşılmasız gelebilir." Mete, "Doğru seyirciyi doğru oyunla buluşturmak bizim için çok önemli" diyerek sözlerini noktaladı.

Sibel Durak

“Bir ulusun kudreti feda etmeye hazır olduklarıyla ölçülür” Akordu Bozuk Bir Garip Orkestra

Ankara Devlet Tiyatrosu'nda bu sezon sahnelenen “Orkestra” perdelerini açtığı gündün beri kapalı gişe oynuyor.

Murat Tangal

Arthur Miller yazdığı Yıldırım Türker'de dilimiz çevirdiği oyunu Ayşe Emel Mesci sahneledi.

Yahudi asıllı olan Arthur Miller (1915-2005) yaşadığımız çağın en önemli tiyatro yazarlarından birisidir. Oyunlarında ; kapitalizmin birey üzerindeki olumsuz etkilerini,bireyin kendini ve toplumu sorgulaması gibi başlıca konuları dile getirir. Orkestra adlı oyunda günümüzden yetmiş yıl önce Auschwitz kampında geçen gerçek olaylar anlatılıyor. Direnişçilere yardım ettiği için tutuklanıp kampa atılan Fania Fenelonun'un kampta yazdığı anıları oyunun ana çizgilerini oluşturuyor kısaca; hayatta kalabilmek için müzik yapmak zorunda olan kadınların yaşamından kesitler aktarılıyor.

Oyunun yönetmeni Ayşe Emel Mesci'nin sanat yaşamına baktığımızda toplumcu gerçekçi bir tiyatro anlayışına sahip olduğunu görüyoruz. 1979'da “Karar 71” adlı oyunda oynarken artan baskılar sonucu yurt dışına çıkmak zorunda kalan Mesci,

İsveç'te Tuncel Kurtizle birlikte halk oyuncuları tiyatrosunu kurdu.1993 yılında tekrar yurda dönen Mesci rejisörlüğün yanı sıra tiyatro atolyeleri yönetti, seminerler verdi, hocalık yaptı. Son on yılda sahnelediği başarılı oyunlarla Türk tiyatrosunda önemli bir yere sahip olan Mesci'nin ,Ankara Devlet tiyatrosunda sahnelediği Ali Berktaş'ın yazdığı “Kerbala” adlı oyun sahnelediği gündün bu yana halen kapalı gişe oynuyor. Oyun, fuaye,vagon ve toplama kampı olmak üzere üç ayrı mekanda sahneleniyor. Fuayede Fransızca söylenen müzik ve sunulan kırmızı şarap eşliğinde huzurlu bir ortamda oyun başlıyor. Anonlarla birlikte Vagon bölümüne geçerken nazi subaylarının seyircileri de oyuncularla birlikte itiş kakış içeriye sokmaları ile birlikte vahşetin tanıklığı başlıyor. Vagona geçildikten sonra vagondakilerin yaşadığı vahşet yolculuğuna birlikte çıkılıyor.Adeta her an bir nazi subayı gelip ensesinden kurşunu sıkacakmış tedirginliği ile tekrar bölüm sona eriyor ve asıl oyun sahnede başlıyor.

Auschwitz kampında kadınların hayatta kalabilmeleri nazi subaylarına çaldıkları müzikle orantılıdır. Ya iyi müzik yapacaksın ya da gaz odasını boylarsın. Açlığa sefalete ve soğuğa karşın, müziğin sıcaklığı onları hayata bağlıyor. Fania'nın şarkı söylemesi için yanında getirdiği Maianne için , hayatta kalabilmek için nazi askerleriyle birlikte olmak dahil tüm yollar meşrudur. O kadar ileri gider ki bir zaman sonra meşruiyetine inandığı bu nedenle elde ettiği yetkiyle hayatta kalmasını sağlayan Fania dahil tüm orkestra üyelerini dayaktan geçirir.

Nazi vahşetinin ulaştığı en son boyut artık

kendi evlatlarını yemesine kadar gidiyor. Kadın Başgardıyan Maria Mandel'in yanından ayırmadığı çocuğu bile gaz odasına gönderirken söylediği “Bir ulusun kudreti feda etmeye hazır olduklarıyla ölçülür” cümlesiyle doğrulanıyor. Auschwitz kampında Nazilerin yaptığı katliamlar işkenceler orda yaşananlar tüm çıplaklığı ile aynı zamanda sinevizyondan da yansıtılıyor. Oyunda ; bir yandan “teпки gösterin ey insanlar ayağa kalkın” artık diye çağrılar yapılırken seyircide tüm yaşananlara tanık olmak ve tepkisiz kalmanın gerilimi gittikçe artıyor. Fania Fenelon rolünde Zeynep Hürol, oyunculuğu ve söylediği şarkıları ile adeta büyülüyor. Oyunun başından sonuna kadar oyunculundan hiçbir şey kaybetmeden sunduğu performansı takdire şayan. Miraç Eronat müziği seven bir katliamcı. Mandel rolünü başarıyla yorumlamış. Funda Gökgücü Alma Roza rolüyle hem nazilerin isteğini yerine getiren hem müziğe deli gibi bağlı hem de orkestrayı idare eden yorumuyla çok başarılı. Özlem Gür; gerek rol yorumu gerekse söylediği şarkılarla Ankara'nın yeni parlayan yıldızlarından biri . Mehmet Gökçer, Okan İrkören, Cevat Duman, nazilerin iğrençliğini tüm çıplaklığı ile yansıtıyorlar. Oyunun sonunda İsrail tarafından Filistin halkına yapılan işgal ve işkencelerin dile getirildiği ağıtlarla seyirci uğurlanıyor.

Murat Gülmez'in dekoru ile adeta nazi kampının içine giriyoruz. Atölye sahnelerinin boydan boya tüm alanlarını kullanmış. Önder Arık, kamp ve nazizmin soğuk yüzünü ışığı ile yüzümüze çarpıyor. Emektar Halen Eren'in kostümleri tüm çıplaklığı ile dönemi yaşananları ve gerçekliği yansıtıyor.

DT

DEVLET
TİYATROLARI

	Büyük Tiyatro	Cüneyt Gökçer Sahnesi	Şişli Sahnesi	Küçük Tiyatro	Akın Sahnesi	Altındağ Tiyatrosu	İrfan Şahinbaş Sahnesi	Stüdyo Sahne	Oda Tiyatrosu
01	Pazar (M)	KERBELA	* TAHSİS	** KIRMIZI	GEDRGE DANDIN	FOSFORLU CEVRIYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSLN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	
02	Pazartesi		* TAHSİS						
03	Salı	ELMA HIRSIZLARI (BİR CEZA ANJANTININ ANLARI)	KERBELA	*** TAHSİS	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI GİZLER ÇARŞISI	KAFES ARKASINDA	ÜÇ YÖNTEME ÜÇ ÖYÜN BELEĞİ KÖRÖLÜMEN MEGEMİ ÇİĞİ HANCIOLAR	HÜZZAM
04	Çarşamba		KERBELA	*** TAHSİS	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	GİZLER ÇARŞISI	KAFES ARKASINDA	YASTIK ADAM	HÜZZAM
05	Perşembe		KERBELA	*** TAHSİS	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	GİZLER ÇARŞISI	KAFES ARKASINDA	YASTIK ADAM	HÜZZAM
06	Cuma	ELMA HIRSIZLARI (BİR CEZA ANJANTININ ANLARI)	KERBELA	*** TAHSİS	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI GİZLER ÇARŞISI	KAFES ARKASINDA	ÜÇ YÖNTEME ÜÇ ÖYÜN BELEĞİ KÖRÖLÜMEN MEGEMİ ÇİĞİ HANCIOLAR	HÜZZAM
07	Cumartesi (M)		KERBELA	*** TAHSİS	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	GİZLER ÇARŞISI	KAFES ARKASINDA	YASTIK ADAM	
07	Cumartesi (S)		KERBELA	*** TAHSİS	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	GİZLER ÇARŞISI	KAFES ARKASINDA		HÜZZAM
08	Pazar (M)	ELMA HIRSIZLARI (BİR CEZA ANJANTININ ANLARI)	* TAHSİS	*** TAHSİS	KELOĞAN KELEŞOĞAN	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI	KAFES ARKASINDA	ÜÇ YÖNTEME ÜÇ ÖYÜN BELEĞİ KÖRÖLÜMEN MEGEMİ ÇİĞİ HANCIOLAR	
09	Pazartesi		* TAHSİS			* TAHSİS			
10	Salı	GENÇ OSMAN	FOSFORLU CEVRIYE	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	SERSEM KOCAMIN KURNAZ KARIŞI	YASTIK ADAM	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSLN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YOSUNLAR
11	Çarşamba		FOSFORLU CEVRIYE	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	SERSEM KOCAMIN KURNAZ KARIŞI	YASTIK ADAM	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSLN	ORKESTRA	YOSUNLAR
12	Perşembe		FOSFORLU CEVRIYE	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	SERSEM KOCAMIN KURNAZ KARIŞI	YASTIK ADAM	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSLN	ORKESTRA	YOSUNLAR
13	Cuma	GENÇ OSMAN	FOSFORLU CEVRIYE	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	SERSEM KOCAMIN KURNAZ KARIŞI	YASTIK ADAM	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSLN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YOSUNLAR
14	Cumartesi (M)		FOSFORLU CEVRIYE	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	SERSEM KOCAMIN KURNAZ KARIŞI	YASTIK ADAM	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSLN	ORKESTRA	
14	Cumartesi (S)		FOSFORLU CEVRIYE	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	SERSEM KOCAMIN KURNAZ KARIŞI	YASTIK ADAM	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSLN		YOSUNLAR
15	Pazar (M)	GENÇ OSMAN	BENİM TATLI MELEĞİM (15:00)		KELOĞAN KELEŞOĞAN	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSLN		
16	Pazartesi		** TAHSİS					BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	
17	Salı	GENÇ OSMAN	HAYDİ KARINA KOŞ	SIRÇA KÖMES	*VENEDİK TACİRİ	BARİŞ	* DOST	İŞTE BAŞ İŞTE GÖNDE İŞTE HANCIOLAR	DÖNÜLMİZ AKŞAMIN LIFKUNDAYIZ
18	Çarşamba		HAYDİ KARINA KOŞ	*KARLAR KARLIÇESİ/SIRÇA KÖMES	VENEDİK TACİRİ	BARİŞ	DOST	ORKESTRA	DÖNÜLMİZ AKŞAMIN LIFKUNDAYIZ
19	Perşembe		HAYDİ KARINA KOŞ	KARLAR KARLIÇESİ/SIRÇA KÖMES	VENEDİK TACİRİ	BARİŞ	DOST	ORKESTRA	DÖNÜLMİZ AKŞAMIN LIFKUNDAYIZ
20	Cuma	GENÇ OSMAN	BENİM TATLI MELEĞİM HAYDİ KARINA KOŞ	KARLAR KARLIÇESİ/SIRÇA KÖMES	KELOĞAN KELEŞOĞAN VENEDİK TACİRİ	BARİŞ	DOST	İŞTE BAŞ İŞTE GÖNDE İŞTE HANCIOLAR	DÖNÜLMİZ AKŞAMIN LIFKUNDAYIZ
21	Cumartesi (M)		HAYDİ KARINA KOŞ	SIRÇA KÖMES	VENEDİK TACİRİ	BARİŞ	DOST	ORKESTRA	
21	Cumartesi (S)		HAYDİ KARINA KOŞ	SIRÇA KÖMES	VENEDİK TACİRİ	BARİŞ	DOST		DÖNÜLMİZ AKŞAMIN LIFKUNDAYIZ
22	Pazar (M)	GENÇ OSMAN	HAYDİ KARINA KOŞ	SIRÇA KÖMES	KELOĞAN KELEŞOĞAN	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI	DOST	İŞTE BAŞ İŞTE GÖNDE İŞTE HANCIOLAR	
23	Pazartesi								
24	Salı	KERBELA							YOSUNLAR
25	Çarşamba								YOSUNLAR
26	Perşembe								YOSUNLAR
27	Cuma	* TAHSİS							YOSUNLAR
28	Cumartesi (M)								
28	Cumartesi (S)								YOSUNLAR
29	Pazar (M)	KERBELA							
30	Pazartesi								

2011
2012

ANKARA
DEVLET
TİYATROSU

Bıraktık işi gücü, bastır Ankaragücü!..

İbrahim E. Celal

Sonunda oldu. Daha birkaç yıl öncesinde tribünlerin "enflasyon düşer, hükümet düşer, Ankaragücü babayı düşer" tezahüratlarıyla 19 Mayıs'ı inlettği günler geride kaldı. Ankaragücü küme düştü. Sezon başında kadrosu bakımından ligin kalburüstü takımlarından olan "Başkent" düşerken önemli bir bölümü bıyığı yeni terlemiş gençlerden kurulu kadrosuyla mücadeleyi sürdürüyor. Muhtemelen her biri az çok muhayyel, kimilerinin darbecilerin takımı ithamına maruz kalan, başkalarının işçi sınıfının has takımı yakıştırmaları yakasına iliştirilen İmalat-ı Harbiye'den Ankaragücü'ne 100 yıllık kulüp, futbol takımı etrafında şekillenen çekişmelerin ceremesini çekiyor. Ankaragücü düşüyor!

Gerçi hukuken her şey bitmiş değil: Ola ki "şike davası"ndan üç takım düşürülürse, ola ki düşme kaldırılırsa, ola ki hamsi kavağa çıkarsa Ankaragücü de bulunduğu yerden mücadeleye devam eder. Eder de bu mali ve idari yapı ile n'apar bilinmez. Şimdiki başkan bile "yönetici nasıl olurum derken, kendimi başkan koltuğunda buldum" diyor, varın gerisini siz düşünün.

Aslında kulübün bu noktaya gelmesi yalnızca Cemal Aydın ve Melih Gökçek arasındaki iktidar mücadelesi ile açıklanamaz. Bir yandan memlekette kulüplerin iktisadi örgütlenmesinin ne kadar karmaşık ve sıkıntılı olduğunu gösterirken, öte yandan hukuk sistemimizin de ne kadar ağır işlediğinin ve bu ağırlığın ne gibi sonuçlarının olabileceğinin küçük bir örneğidir olan biten. Tek bir usul sorunun çözümünün yıllar sürmesi nedeniyle işler içinden çıkılmaz hale geldi.

Mor Beyaz, Hacetepe Unutulmaz...

Her şey belki de Melih Gökçek'in vakti zamanında Hacetepe'yi alıp "sıkıntılı" hukuki süreçlerin sonunda Keçiöngücü'ne dönüştürmesiyle başladı. Kendisinin futbola ilgisili öteden beri biliniyordu, sebebi tam bilinmese de. Hatta, Barış Karacasu sağolsun, zamanında belediyenin internet sitesinde futbola olan düşkünlüğünü şu sözlerle ifade etmişti:

“Gökçek'in en büyük hobisi futbol oynamaktır. Ankaraspor esas tuttuğu takımdır. 1. ligde ise Ankaragücü ve Gençlerbirliği'ni tutar. Babası Melih ismini Fenerbahçeli Melih isimli sporcuya olan hayranlığı dolayısıyla koyduğu için doğuştan Fenerbahçeli olmuştur. Ancak son zamanlarda, özellikle Galatasaray'ın Avrupa kupalarındaki başarılı çıkışları dolayısıyla taktirlerini gizleyemeyen Gökçek 'ben galiba artık Galatasaraylı oldum' diye etrafına söylemekten kendini alamamaktadır.”

Keçiöngücü'nden sonraki oyuncağı ise şimdiki adıyla Ankaraspor oldu. Hemen anımsatalım kendi iddialarına göre Gökçek ailesinin Ankaraspor ile hiçbir

hukuksal bağı yok, Ankaraspor transferlerinin hemen hepsinde masada oturup resim veren Ahmet Gökçek dahil. Ankaraspor ile Süper Lig'e kadar yükselseler de istedikleri kitleselleşmeyi sağlayamayan aile, daha önce pek çok kereler Gençlerbirliği'ne ve Ankaragücü'ne götürdükleri teklifi bu sefer Cemal Aydın'a kabul ettirmeyi başardılar. Ama karşılığında Türkiye futbolunun en "çakal" yöneticilerinden biri olduğunu unuttular. Şöyle bir geriye bakalım, Cemal Aydın da Gençlerbirliği yöneticisi iken başkan olma isteğini dillendirmiş kulüpten kibarca tard edilmişti de Ankaragücü'ne kapılanmıştı.

Bu arada Gökçek yönetimi altında Ankaragücü'nün harcamalarının gösterdiği önemli şey ise kulüplerin hiçbir mali disiplininin olmadığı, herhangi bir denetime tabi tutulmadıkları olabilir. Birkaç yıl gibi kısa bir sürede bu kadar borcun nasıl yapıldığı, hangi kaynakların kullanıldığı hâlâ muallakta. 2011 başında yayınlanan alacaklılar listesi sözgelimi milyar lira borç veren kulüp çalışanlarını içeriyordu. Bunlara fazla kafa yorulmuyor ama hemen her gün kulübe bir icra memuru geliyor. Oyuncuların şahsi eşyalarına varana kadar haczedilmeye çalışılıyor. Maç biletleri gişelerde nakden satılıp apar topar kaçırılıyor. Takıma taraftarlar sahip çıkıyor, yan komşu kapılarını açıyor, deplasman masraflarını rakip takım belediyeleri karşılıyor. Ama sonunda olan Ankaragücü'ne oluyor.

Ankaraspor ise geçen yıl "mazeret" ve dahi "mezun" olarak "ücretsiz izin yaptıkları Bank Asya 1. Lig'i'ne bu yıl devam edecek. En azından kulübün resmi ağzlarından bu yönde açıklamalar yapıyor. Öte yandan Melih Gökçek federasyonun yetkili kurullarında Ankaraspor'un hakkının yendiğini, Süper Lig'e dönmesi gerektiğini savunmayı sürdürüyor. Hukuki süreçlerin sonuçlarının neler olacağını belli olmadığını ve federasyonun Ankaraspor'un da Süper Lig'te yer alacağı senaryolar üzerinde çalıştığını ekleyelim. Bir de tevatürler var: Ankaraspor'un sezon sonunda kimi Ankaragücü futbolcuları ile sözleşme imzalayacağı söyleniyor. Aksi yönde açıklamalar

yapılsa da şimdiden Tisdell'i alıp Mersin'e kiradılar bile. Gökçeklerin iki takımı birleştirme konusunda da çalıştıkları iddia ediliyor. Olmaz demeyelim ama Ankaragüçlülerin bu kadarını da kaldırabileceğini sanmıyorum doğrusu.

Hep beraberiz, çünkü biz Ankaragüçlüyüz!..

“Evet, Ankaragücü zor günler geçiriyor. Bazıları için dışardan bakıldığında acınası bile görünüyor olabilir hali. Ama bütün bu koşullar altında bile bu takımın sırtını Ankara'ya dayadığını unutmamak gerek. Kimse elini taşın altına koymazken yine Güçlüler sahip çıktılar takımlarına. Küme düşmenin kesinleştiği Karabük deplasmanına 600 taraftar gitti. Ulubatlı Hakan Kutlu'nun da dediği gibi "kimse zannetmesin ki bu camia biter, daha da güçlenerek gelir. Kimseye el açmadan, kendisini bu hale düşürenlerden medet ummadan gelir.”

Şimdi aklımızda tek soru var Güçlüler olarak: Körfez yuvarlandı gitti, Göztepe hülle ile toparlandı geldi, Ankaragücü nereye gider? Yanıtımız yok şimdilik, pek aydınlık değil önümüz. Ama bir şeyi biliyoruz; nasıl ki onlar üşüdüğünde donduysak tribünlerde çırılçıplak soyduğumuzda, yine kovalarız eskisi gibi Ankaragücü'nü Anadolu yollarında...

GO NEDİR?

Eren Kurter

Go karakteri kökten gelişen taş oyunu anlamına gelmektedir. Yatay ve dikey ondokuzar çizginin kesişmesinden oluşan tahtaya sırayla siyah ve beyaz taşlar konur. Bu taşlar bir kök, bir temel oluşturup daha sonra tahtada yer alacak olan iki yapıya, iki organizmaya dönüşürler. Amaç oyun sonunda tahta üzerinde en iyi gelişmeyi göstermiş olmaktır. Bu ise taşların belirttikleri alanlarla ölçülür.

Go oyununun kuralları herkesin öğrenebileceği kadar kolay. 4000 yıldır değişmemiş olan kuralları on dakikada

öğrenilebilirken, oyunda ustalaşmak yıllar alabilir. Tarihte gonun savaşçı katmanlarca eğitim amaçlı oynandığı, Çin'de müzik, resim ve yazıyla birlikte dört sanattan biri olarak kabul edildiği bilinmektedir. Bu büyüleyici oyundan tatmamışsanız, bilgilerimizi seve seve paylaşacağımızdan

haberdar olun yeter. Görüşmek üzere...

Türkiye Go Oyuncuları Derneği : www.tgod.org.tr
Ankara'da Go Buluşmaları : Her Pazar saat 14:00 de Kafe Orta Dünya'da buluşuyoruz.

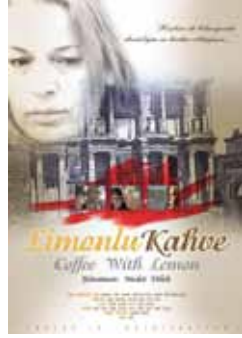

Dosya Konuları

Geçmiş Sayılarda...

Solfasol Sayı.01
Mayıs.2011**Ankara'da Bisikletli
Yaşam Bulundu**Solfasol Sayı.02
Haziran.2011
PolitikAnkaraSolfasol Sayı.03
Temmuz.2011
Bebeklerin Ankarası Solfasol Sayı.04
Ağustos.2011
HamamönüSolfasol Sayı.05
Eylül.2011
HacıbayramSolfasol Sayı.06
Ekim.2011
**Yeni Başlayanlar
İçin Ankara**Solfasol Sayı.07.08
KasımAralık.2011
Kentte Beslenme Solfasol Sayı.09
Ocak.2012
Gözetle(n)me Solfasol Sayı.10
Şubat.2012
**Yer Altında Bir
Ankara Var:
Ankara'nın Pasajları**Solfasol Sayı.11
Mart.2012
Ankara'da Yerel Basın Solfasol Sayı.12
Nisan.2012
**Ankara'nın
Perili Köşklere**

Gelecek Sayılarda...

Solfasol Sayı.13
Mayıs.2012
**Atık Kağıt İşçileri
ve Geri Kazanım**Solfasol Sayı.14
Haziran.2012
HomofobiSolfasol Sayı.15
Temmuz.2012
**Ankara'nın Anıtları
ve Heykelleri**Solfasol Sayı.16
Ağustos.2012
**Şehrin Görünmeyen
Emekçileri****4-6 nisan Tutku: Meriç Sümen 'Parmak
Ucunda 60 Yıl'**(Bir sanatçının içsel yolculuk öyküsü...)
Goethe-Institut Ankara
2012, 44 dak., Türkçe, İngilizce ve Almanca altyazı
Giriş serbesttir.**5-29 nisan 29. Ankara Müzik Festivali**Bilet satış noktaları; ankamall
sanatolia sahnesi, bilkent dost
kitabevi, çayyolu dost kitabevi, tunali
dost kitabevi, kızılray dost kitabevi
Konser mekanlarında 1 saat
öncesinden festival bilet satışı
yapılmaktadır.
www.ankarafestival.com**7 nisan ph Performance Hall: Mithatpaşa
Caddesi 62/B Kızılay**HAOSSAA ve Don Vito. Ardından Ahmet
Güvenç'in DJ Set'i. [https://www.facebook.com/
events/196054683838069/](https://www.facebook.com/events/196054683838069/)**8 nisan 350 ankara iklim ormanı**İmrahor Caddesi, Cankaya, Ankara 10:30 - 16:30
[http://350ankara.blogspot.com/2012/02/350-ankara-
iklim-orman.html](http://350ankara.blogspot.com/2012/02/350-ankara-iklim-orman.html)**12 nisan Limonlu kahve / Belgesel Film**Yer : Çankaya Belediyesi YILMAZ GÜNEY SAHNESİ
Adres : Şehit Gönenç Cad. Eski Maltepe Pazarı Karşısı
Saat : 18 : 30 Tel :(0312) 229 96 13Beyaz Lale, Yeni Bahar, Gül
Goncasi, Mor Sümbül ve Sarı
Zambak rumuzlu beş " seks
işçisi " kadın, çocukluklarına ve
bugünlerine yolculuk yaparlar. Onlar
kendilerini anlatırken, aslında bizim
ikiyüzlülüğümüzü, vicdansızlığımızı da
anlatırlar. Birçok genelevinde çalışmış
kadın, halen bu işte aktif ve yaşı
küçük olan kadın ve sokakta çalışmış
olan diğer üç kadın suratlarımızı
ayna tutuyorlar, kim bilir neyle
karşılaşacağız...**29 nisan Critical Mass Ankara: Nisan
Buluşması**Güven Park, Kızılay
Buluşma: 13:30 | Hareket: 14:00
<https://www.facebook.com/CM.Ankara>**27 mart-22 nisan ODTÜ 13.Sanat Festivali
Odtu13.SanatFestivali.jpg**ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi
[http://kkm.metu.edu.edu.tr/psf12.html](http://kkm.metu.edu.tr/psf12.html)

Ankara'da Bu Ay

CERMODERN (Altınsoy
Caddesi, No: 3 Sıhhiye)**5-28 nisan Henk Lassche 'Değişen Işıklar'
cermodern-logo(mart'tan)**(Henk Lassche sergisi, yerler-imgeler ve imler, atmosfer-
sınırlar ve sınırsızlıklar, coğrafya-yerler ve mekânlar
üzerine kurulu izlenimleri kapsamına almaktadır.
**Lassche tuvaleri, kuzeyin değişen ışığının soyut
ekpresyonist anlatımlarıdır.** Kuzey denizi ve sahilleri,
kutup'un sınırlarını evrenin sınırlarıyla çözümlen
gözlemlerini sanat severlerle buluşturmaktadır.)**23mart-20 mayıs Salvador Dali**İlahi Komediya – Sürrealizm İzleri – Gala ile Akşam
Yemeği**GALERİ NEV**(Valerio Adami, 24 Şubat-31 Mart 2012, Gezegen Sokak,
Gaziosmanpaşa) 6-28 nisan Erol Akyavaş **ErolAkyavas.
jpg****JOLLY JOKER**7 nisan Levent Yüksel, 22.00 - 20 nisan Duman,22.00 -
27 nisan MFÖ, 22.00**NEFES**(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı,
Kızılay) www nefesbar.com nefes-
logo-(mart'tan)2 nisan Doğaçlama Tiyatro Gösterileri , 21.00 (giriş
ücretsizdir) 12 nisan Grizu, 21.00**EskiYeni**(Sakarya Caddesi, İnkılap
Sokak 6/A) **Her Cuma
ve Cumartesi** Alper Fidaner'den 60'lar ve 70'lerden
Bugüne DemodePop! **EskiYeni-logo-(mart'tan)****AST**(İzmir Cad. İhlamur Sokak, Kızılay) AST
aylık program için, www.ast.com.tr**PAB**(Perşembe Akşamı Bisikletçileri) Her
Perşembe 19:30 (Ayda bir Gölbaşı Hayvan
Barınağı ziyareti)**OLGU Psikolojik Danışmanlık (Terapi
Koltuğunda Sanat Söyleşileri)**18-27 nisan (Meşrutiyet Cad. Konur 2 Sok. No:71/6
Kızılay / Ankara) **OlguAfis.pdf**

TERAPİ KOLTUĞUNDA

SANAT

Psik. Dr. A.Şehnem Soytaş'ın sunumu ile SÖYLEŞİLER	17 Şubat 2012 Cumartesi 19.00-21.00	Çizer Pınar Büyükgöral Çizer Bengül Gençer Çizer Yusuf Gençer Psik. Dr. Nispet Özüni	Her Şey Çizimle Başladı
OLGU PSİKOLOJİK DANIŞMA ve AİLE DANIŞMANLIĞI MERKEZİ	2 Mart 2012 Cumartesi 19.00-21.00	Sarı-Yazar Mevcut Gökük Psik. Dan. Özden Balgıç	Balığa Duran Kurbanlar: Toplamış Travmalar.
Meşrutiyet Cad. Konur 2 Sokak 71/6 Kızılay / ANKARA	10 Mart 2012 Cumartesi 19.00-21.00	Doç. Dr. Ömer Adıgüzel Prof. Dr. Erol Gökka	Dramada Terapi – Terapi de Drama Olur mu?
Tel: 0 312 418 10 49	30 Mart 2012 Cumartesi 19.00-21.00	Y. Mimar İbrahim Kesmez Y. Mimar Aktan Acar	Bir Hattımsın Bileceğin Olarak Mimarlık
www.olgupsikoloji.com eposta: olgupd@gmail.com	13 Nisan Cumartesi 19.00-21.00	Yazar Ahmet Rıko Doç. Dr. Ceylan Baş	Gestalt ve Temas
	27 Nisan Cumartesi 19.00-21.00	Yazar Editör Çay Gazneli Yrd. Doç. Dr. Nevlin Eracar	Bir Öykünün Peşinde: "Kurt Sulfan"
	11 Mayıs Cumartesi 19.00-21.00	Üzm. Dr. Figen Albacı	"Kışkırtıcı Film ve Patolojik Harizim"
			Katılım tüm yetkilerine açık ve ücretsizdir.

TAYFA KİTAPKAFEselanik caddesi 82/32 kızılray **TayfaKitapKafe.jpg –tayfa
-logo-.jpg** <http://facebook.com/tayfa.kitapkafe>SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Nisan 2012
12. Sayı
Ayda Bir Yayınlanır.**Editör**Mehmet Onur Yılmaz,
Sibel Durak**Yazı İşleri**Aktan Acar, Ezgi Koman,
Tanju Gündüzalp**Yayına Hazırlayanlar**A. Necati Koçak, A. Şebnem
Soyosal, Akın Atauz, Aktan Acar,
Ayhan Çelik, Burcu Öztürk,
Ebru Baysal, Emrah Kırımsoy,
Enver Arcak, Eren Aksoyoğlu,
Gözdem Üner Tubay, Kübra
Ceviz, Umut Koşan, Nermin
Atılkan, Olcay Koşan, Onur Mat,
Özge Altınyayla, Ruşen Özgür
Özcan, S. Erdem Türközü, Selda
Bancı, Sümeyra Ertürk, Şehnaz
Rastgeldi Azcan, Tolga Özçelik**Katkı Verenler**Ali Akın Akyol, Alper Şen, Asena
Ayhan, Aydan Çelik, Ayşe Uslu,
Bırol Özdemir, Celal Musaoğlu,
Deniz Enli, Erdem Ceydilek,
Ere Atak, İbrahim E. Celal, İsa
Çapanoğlu, İnci Gökmen, M.
Uçan, Mehmet Ali Çetinkaya,
M. İhsan Doğan, Mehmet Zeki,
Murat Ayyaz, Murat Dirican,
Murat Sevinç, Murat Tungal,
Ozan Küçükusta, Özsel Bebeli,
Özgür Yalçın, Pınar Büyükgöral,
Rabia Ç. Çavdar, Ruşen Özgür
Özcan, Seçkin Erdoğan,
Selçuk Atalay, Serap Günay,
Sinan Yusufoglu, Sine Çelik,
Tolga Özçelik, Tuğba Solukçu
Canpınar, Yaşar Seyman**Teşekkürler**

Müge Tuzcuoğlu

Tasarım ve Uygulama
Volkan Uysal**Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri
Müdürü**
Mehmet Onur Yılmaz**Yayın İdare Merkezi**
Kavaklıdere Mah. Tunalıhımlı
Cad. No:54/8
06660 Kavaklıdere / ANKARA
Tel - Faks: 0 312 437 76 41
bilgi@gazetesolfasol.com
abone@gazetesolfasol.com**İstanbul Temsilcisi**
Alper Şen
İstiklal Cad. 116 Danışman
Geçidi
Han Çıkmazı Sok. No: 1
Beyoğlu – İstanbul:
Tel: 0 537 683 94 70**Basım Yeri**
Mattek MatbaacılıkBas. Yay. Tan. San. Tic. Ltd. Şti.
Adakale Sokak No:32/27
Kızılay/Ankara
Tel: 0 312 433 23 10**Basım Tarihi**
01.04.2012

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

5000 Adet Basılmıştır

Ankara Satış Noktaları:

Ada Kitabevi (Gordion AVM), Anadolu Kitabevi (Tunalı Hilmi Önal Pasajı), Aşyan Kitabevi (Bayındır Sok. Adil Han Kızılay), Bahar Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Dost Kitabevi (Konur Sokak), Devr-i Alem Sahaf (Tunalıhilmi Cad. Kuşulu Pasajı), İmge Kitabevi (Konur Sok.), Turhan Kitabevi (Konur Sok.), Gülten Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Güven Kitabevi (Bahçelievler 7 Cad. 32. Sok.), Leylim Kitap (Esat Cad. Pamuk Pasajı), ODTÜ Öykücü Kitabevi (ODTÜ Çarşısı), ODTÜ Mimarlık Fakültesi Kirtasiye, Okuyorum Kitabevi (Konutkent 1 Çarşısı), Orhun Kitabevi (Tunalıhilmi Cad. Tunalı Pasajı)

İstanbul Satış Noktaları:

Mephisto Kitabevi: (Beyoğlu & Kadıköy Şubeleri) Parmakızı Kitabevi (Kadıköy Akmar Pasajı No: 70/25) Semerkand Kitabevi (Beyoğlu Süslü Sakı Sok.No:5)

Solfasol Mekanları:

Solfasol'ü okuyabileceğiniz mekanlar da var! Kızılay'da AST, EskiYeni, Nefes, Ortadünya, Tayfa Kitap Cafe, Tenedos ve Sakal'da, Ayrıca Siyasal Kirtasiye, İHD, Ahlatlıbel, Lozanpark, Beyoğlu Cafe, Roxanne Cafe, ODTÜ Sunshine'da; Kaleye yolunuz düşerse Kirit Kafe'de (Koyunpazarı Sokak No:60) Solfasol bulabilirsiniz.

15.Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali İçin Geri Sayım Başladı

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali bu yıl 15. yaşını kutluyor. Festival 10 Mayıs gecesi Ankara'da Devlet Opera ve Balesi salonunda yapılacak açılış ve ödül töreniyle başlayacak. Açılışta, bu yıl sinemada 40. yılını kutlayan Hale Soygazi "Uçan Süpürge Onur Ödülü"nü alacak. Türkiye sinemasının en üretken kadınlarından Bilge Olgaç'ın anısına düzenlenen Başarı Ödülleri ise oyunculuklarını özgün rollerle taçlandıran Füsün Demirel ve Serra Yılmaz'ın olacak.

Festival bu yıl, kadın yönetmenlerin filmleri üzerinden Fas sinemasına yakından bakacak. Faslı feminist yönetmen Farida Benlyazid'in Uçan Süpürge için hazırladığı özel seçkide, kendi filmlerinin yanı sıra ülkenin önde gelen sinemacı kadınlarından Selma Bargach, Narjiss Nejjar ve Leila Kilani'nin filmleri de yer alıyor.

Finlandiya sinemasının kendine özgü yönetmeni Saara Cantell de bu yıl festivalin konukları arasında. Yönetmen, dört filmiyle Ankaralılarla buluşacak. Festivalin bir diğer sürprizi de İsveçli yönetmen Lasse Persson. Animasyon filmleriyle tanınan yönetmen,

Lisa Tulin olarak kadın kimliğiyle seyircilerle buluşacak. Festival bu yıl bir kez daha Çocuk Gelinler başlığı açacak ve küçük yaşta evlendirmenin kadınların haklarını nasıl ihlal ettiğine farklı öykülerle dikkat çekecek. Toplu gösterimler, Women Make Movies'in özel seçkisi, video art ve daha birçok bölümle seyircisinin karşısına çıkmaya hazırlanan 15. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nin 17 Mayıs'taki kapanış töreni de yine ödüllerle şenlenecek.

Uluslararası Film Eleştirmenleri Birliği (FIPRESCI) Jürisi Ödülü ve festivalin bu yıl 4. kez vereceği Genç Cadı Ödülü sahiplerini kapanış töreninde bulacak.

Kızılırmak Sineması ve Goethe Institut'daki film gösterimlerinin yanı sıra söyleşi ve paneller, üniversitelerde özel gösterimler, film okumaları ve atölye çalışmalarına dopdolu bir festival mayısta sinemaseverleri bekliyor.

Festival programı ve ayrıntılı bilgi için: www.ucansupurge.org

Bir Bazda Üç Operatör

Turkcell, Avea, Vodafone; Al Birini, Vur Ötekine... Aynı çatıda üç direk. Üçünde de birbirine benzer alet edevat asılı. Turkcellli iseniz sağdaki, Vodafone'lu iseniz ortadaki, Avealılarinki de soldaki olsa gerek. Ya da ne fark eder ki? Evet, ne fark eder? Başımızın belası, cebimizden düşürmediğimiz cep telefonlarımızın dikenini baz istasyonlarından bahsediyoruz.

Karar Var Ama Uygulama Yok!

Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu 2010 yılında baz istasyonlarının ortak kullanılabilmesinin yolunu açan bir düzenleme yaptı. Ama aradan geçen iki yılda bir zahmet Ulaştırma Bakanlığı'nın zoruyla sadece kırsal alanda ve sadece 700 istasyonu kapsayan bir protokol güç bela imzalanabildi. Şehirlerdeki ortak kullanım ile ilgili ise bir kıpırtı yok. Oysa cep telefonu kullanımının büyük çoğunluğu kentlerde ve dolayısıyla baz istasyonları da kent merkezlerinde yoğunlaşmış durumda. Üstelik ihtiyacın tam üç katı. Üç ayrı operatörün her biri ayrı baz istasyonları kurmakta ve işletmekte inat ettiği için bu sayı bir aşağı bile çekilemiyor.

Dünya Sağlık Örgütü'nü Duyan Var mı?

Baz istasyonları ile ilgili her gün yeni bir haber duymayı kanıksadık artık. Sağlığa zararlı olup olmadığı ile ilgili yapılan araştırmaların sonuçları olumlu ya da olumsuz, gınaşırı gazetelerin

sütunlarında, televizyonlarda ana haber bültenlerinde karşımıza çıkıyor. Konu ile ilgili bilinçli yaratılmış bir bilgi kirliliği olduğu bir gerçek. Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ) konu ile ilgili yaklaşımı bu belirsizlik içinde bize önemli bir ilke sunuyor.

DSÖ sağlıklı olmayı sadece hasta olmamak ya da belirli bir hastalık taşımamaktan öte "fiziksel, ruhsal ve sosyal olarak iyi durumda olmak" olarak tanımlıyor ve sağlıklı olma hali için 1992'de daha baz istasyonları ortalarında yokken kabul edilen BM Rio Deklarasyonu'nda "...**ciddi kaygıların, tehditlerin ve geri dönüşmez potansiyel zararların sözü konusu olduğu durumlarda bilimsel belirsizlik (henüz olumsuzluklar ortaya çıkmasa bile) önlem almama ya da önlem almayı geciktirme için bahane olarak kullanılamaz.**" diyor.

Turkcell, Avea, Vodafone; Al Birini Vur Ötekine...

Türkiye'deki üç operatör, birbirlerinden müşteri kapma yarışından zaman bulup da bırakın önlem almayı, üç kat fazla sayıdaki baz istasyonunun üçte ikisini ortadan kaldıracak protokol için yıllardır ayak sürüyorlar. "Ya Ulaştırma Bakanlığı, peki Sağlık Bakanlığı ne yapıyor?" dediğinizi duyar gibiyiz. Haberde onların adlarını bile geçirmeyecektik aslında. Olayın o kadar dışındalar... / Solfasol

Keneddy Caddesinde köşesinde bir ağaç dibi...